

*Даяна
Палмър*

*Опасна
клопка*

ДАЯНА ПАЛМЪР ОПАСНА КЛОПКА

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

От години Джоуди Клейбърн е влюбена Александър Коб, ала той не споделя чувствата ѝ, нещо повече — отношенията им са почти на нулата. Но важна операция на Агенцията за борба с наркотиците, където работи Александър, ги събира отново. Самонадеяният и дяволски привлекателен тексасец не може да повярва, че някогашната миловидна ученичка се е превърнала в красавица, която отгоре на всичко му помага да разбие голям наркоканал.

Безстрашният таен агент е винаги готов да рискува и да получава всичко, което поиска. Дали обаче този път сам няма да попадне в опасната клопка, която е заложил...

ПРОЛОГ

Александър Тайръл Коб хвърли един поглед към бюрото в кабинета си в хюстънския отдел на Агенцията за борба с наркотиците с едва сдържано раздразнение. Върху бюрото имаше снимка в скъпа рамка на красива жена в бална рокля — единственият видим знак за някакви емоционални връзки. Също като консервативното облекло, което носеше на работа, снимката издаваше много малко от вътрешния мир на мъжа.

Снимката бе подвеждаща. Жената на нея не беше близка приятелка, просто позната, с която бе излизал между назначенията си. Рамката му бе дадена заедно със снимката. Той самият никога не би поставил снимката на някоя жена в рамка. Е, с изключение на Джоуди Клейбърн. Те със сестра му Марджи бяха първи приятелки от много години. На повечето от семейните фотографии, които имаше, присъстваше Джоуди. Тя не бе истинска роднина, разбира се. Но никой друг не бе останал от семейство Коб, както и никой друг не бе останал от семейство Клейбърн. Тримата оцелели от двете семейства бяха принудителна смесица на различни начини на живот.

Джоуди бе влюбена в Александър. Той го знаеше и се опитваше да не го забелязва. Тя напълно се лъжеше за него. Александър нямаше желание да се жени и да има семейство. От друга страна, ако се интересуваше сериозно от деца и семеен живот, Джоуди щеше да оглавява класацията на потенциалните съпруги. Тя имаше чудесни качества. Нямаше намерение да ѝ го казва. В миналото му се бе увесила на врата дотолкова, че това го притесняваше. Бе успял да я задържи на една ръка разстояние и нямаше намерение да скъсява разстоянието. Той бе женен за работата си.

Джоуди, от друга страна, работеше в една местна нефтена корпорация, която се използваше за международна контрабанда на наркотици. Александър бе почти сигурен в това, ала не можеше да го докаже. Трябваше да намери начин да разследва един от познатите на Джоуди, без никой да усети, че го наблюдават.

Междувременно в събота се организираше купон в ранчото на семейство Коб в Джейкъбсвил, Тексас. Вече изпитваше ужас. Мразеше купоните. Марджи бе поканила Джоуди, вероятно защото домашната им помощничка, Джеси, бе отказала да работи през почивните дни тази седмица. Джоуди бе опитна готвачка и можеше да прави чудни канапета^[1]. Кири също бе поканена, защото Марджи бе изгряващ моден дизайнер, който имаше нужда от приятел в бизнеса. Кири бе главната снабдителка на универсалния магазин, в който работеше. Бе красива и способна, но Александър я намираше приятна като компания и нищо повече. Отношенията им бяха хладни и в момента изстиваха още повече. Тя имаше прекалено големи изисквания. Той пък имаше достатъчно изисквания в работата си.

Захлупи снимката на бюрото, придърпа по-близо папката и я отвори на снимката на заподозрения контрабандист на наркотици, който работеше извън Хюстън. Работата му бе създадена сякаш специално за него. Искаше му се да може да си спести домашното тържество, ала Марджи никога не би му го простила. Ако не се появеше, нямаше да се появи и Кири. Изхвърли съботата от съзнанието си и се съсредоточи върху работата.

[1] Канапе — вид коктейлни хапки. Малки сандвичи с основа от тесто, може и хляб, върху която са наредени различни продукти — месо, зеленчуци и т.н. — Б.ел.к. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Нямаше спасение. Марджи Коб я бе поканила на празненство в семейното ранчо в Джейкъбсвил, Тексас. Джоуди Клейбърн бе изчерпала целия си репертоар от извинения. Най-любимото ѝ бе, че ако има нужния повод, по-големият брат на Марджи, Александър Тайръл Коб, ще я хвърли за храна на добитъка. Дори това не помогна.

— Той ме мрази, Марджи — простена тя по телефона от апартамента си в Хюстън, Тексас. — Знаеш, че ме мрази. Вероятно би бил най-щастлив, ако до края на живота си не се доближавам до него и никога не му се наложи да ме види отново.

— Това не е вярно — възрази Марджи. — Лекс наистина те харесва, знам го — добави тя с насилена увереност, като използва умалителното име, което само една шепа хора на земята имаха правото да използват. Джоуди не бе сред тях.

— Вярно, просто крие симпатията си към мен с пристъпи на лошо настроение, украсени със сарказъм.

— Сигурно — отвърна Марджи с угасващ ентузиазъм.

Джоуди се отпусна по гръб на дивана, притиснала безжичния телефон към ухото си, и отметна назад дългата си руса коса. Започваше да става прекалено дълга. Наистина трябваше да се подстриже, но ѝ бе приятно усещането. Сивите ѝ очи се усмигнаха, като си спомни колко харесваше Броуди Ванс дълга коса. Той ѝ бе колега в Хюстънския клон на петролната корпорация „Ритър“ и бързо се издигаше в кариерата. Както и Джоуди. Тя бе административен помощник на Броуди и ако той успееше да направи, каквото бе решил, Джоуди щеше да поеме неговата работа като главен специалист в отдел „Човешки ресурси“, когато Броуди се издигнеше до ръководител на отдела. Той я харесваше. Тя също го харесваше. Разбира се, Броуди имаше умопомрачителна приятелка, която бе ръководител на отдел „Маркетинг“ в Хюстън, ала тя бе винаги някъде на път. Той бе самотен, затова често ходеше на обед с Джоуди. Тя с всички сили се мъчеше да се влюби в него и Броуди бе започнал да я забелязва.

Александър я бе обвинил, че се опитва да мине през леглото му, за да си уреди издигането...

— Не е вярно! — възкликна Джоуди, спомнила си неочакваното му посещение в кабинета ѝ заедно с един служител на компанията, който му бе личен приятел. Това бе хвърлило в хаос нервите и сърцето ѝ. Да види неочаквано Александър означаваше да се разтопи от глава до пети, въпреки всичките ѝ усилия да не му позволява да ѝ въздейства.

— Моля? — изненада се Марджи.

Джоуди бързо се изправи.

— Нищо, извинявай. Просто си мислех нещо. Знаеш ли, че Александър има приятел, който работи в моята компания?

Последва дълго мълчание.

— Така ли?

— Джаспър Дънкан, началник-отдел „Човешки ресурси“ в нашия клон.

— А, да. Джаспър... — Отново настъпи мълчание. — Откъде знаеш?

— Защото господин Дънкан го доведе направо до бюрото ми, докато говорех с... Ами, с един мой добър приятел, моят началник.

— Да, този, с който той мисли, че спиш.

— Марджи! — избухна Джоуди.

Чу се смутен смях.

— Извинявай, знам, че няма нищо такова. Александър винаги мисли най-лошото за хората. Нали знаеш за Рейчъл.

— Всички знаят за Рейчъл. Шест години минаха, а той още ни го натяква.

— Наистина ние ги запознахме — оправда се Марджи.

— Е, откъде можехме да знаем, че тя е женско жиголо и единствено се интересува как да се ожени за богат мъж? Но ако имаше малко повече ум в главата, нямаше да си въобразява, че Александър би се хванал на такава игра.

— Доста добре го познаваш — отбеляза Марджи.

— Израснали сме заедно в Джейкъбсвил, Тексас — напомни ѝ Джоуди. — Е, почти — добави тя замислено. — Александър беше с осем години по-голям от нас, а когато завърши колежа, замина да работи в Агенцията в Хюстън.

— Той все още е с осем години по-голям от нас — засмя се Марджи. — Хайде, знаеш, че няма да си простиш, ако пропуснеш този купон. Къщата ще е пълна с хора. И Дерек ще бъде там — добави подмамващо.

Дерек бе далечен братовчед на Марджи, мъж-мечта с някои особени навици и наистина странно чувство за хумор.

— Знаеш какво стана последния път, когато с Дерек бяхме заедно — изрече Джоуди с лошо предчувствие.

— О, сигурна съм, че точно това Александър вече го е забравил.

— Той е злопамятен. А и Дерек може да ме уговори да направя какво ли не.

— Ще се въртя около вас и ще ви пазя от опасни хрумвания. Хайде, кажи да. Имам възможността да покажа новите тоалети, които съм измислила. Всичко зависи от това, дали празненството ще мине добре. Освен това съм направила такъв прекрасен модел рокля, който искам да пробвам на теб. Като за жена с тяло на манекен изобщо нямаш усет за стил!

— Ти пък имаш достатъчно и за теб, и за мен. Нали си изгрыващ моден дизайнер, аз съм чиновничка. Трябва да се обличам според положението си.

— Глупости. Кога за последен път шефът ти е носил черна рокля на купон?

Джоуди си спомни за една реклама по телевизията, изобразяваща мъже, облечени с официални черни рокли, и прихна, като си представи косматите крака на Александър в къса пола. После се опита да си представи къде би държал пистолета си, ако бе с къса пола, и наистина се разкикоти. Каза на Марджи какво мисли и двете избухнаха в смях.

— Добре — предаде се най-накрая. — Ще дойда. Обаче ако си счупя ръката в дебелината глава на брат ти, не казвай, че не съм те предупредила.

— Дума няма да кажа, кълна се.

— В такъв случай ще се видим в петък следобед около четири — въздъхна примирено Джоуди. — Ще взема кола под наем и ще дойда.

— Тъъ, Джоуди...

— Добре де, Марджи — изръмжа тя. — Ще пристигна със самолет на летището в Джейкъбсвил, а ти можеш да ме вземеш оттам.

— Прекрасно!

— Само защото съм посмачкала два калника — смотоледи Джоуди.

— Ти съсипа две коли, Джоуди, и след последния път Александър едва те измъкна от съд...

— Ами онзи глупав дебелоглав варварин заслужаваше да го ударя! Той ме нарече... Е, няма значение, но си го просеше. — Марджи се помъчи да не се разсмее. Отново. — Както и да е, отървах се само с една дребна глоба, а съдията беше на моя страна, когато чу цялата история — заяви Джоуди, без да обръща внимание на забележката на Марджи, че Александър първо бе говорил със съдията. — Не че брат ти някога би ме оставил да го забравя! Не може да ме поучава, само защото работи в Министерството на правосъдието.

— Ние просто искаме да пристигнеш жива, миличка — засмя се Марджи. — Сега нахвърляй няколко неща в куфара, кажи на шефа си, че имаш болна братовчедка, за която трябва да се погрижиш, преди движението да е станало натоварено, и ние... Аз ще те посрещна на летището в петък следобед. Обади ми се да ми кажеш кога пристигаш, става ли?

— Добре — съгласи се Джоуди, без да забелязва как Марджи се поправи.

— Хубаво, ще се видим тогава. Ще си прекараме страхотно.

— Сигурно — съгласи се Джоуди. Ала когато затвори, започна да се ругае, че бе толкова малодушна. Александър щеше да я накълца на парчета, просто си знаеше. Той не я харесваше и никога не я бе харесвал. Държеше се още по-враждебно, откак тя се премести в Хюстън, където работеше и той. Освен това, такава събиране означаваше много работа за Джоуди, защото винаги, когато бе там, тя готвеше. Готвачката на семейството, Джеси, не обичаше да се навърта около Александър, когато той си бе у дома, затова в такива моменти бягаше, а Марджи изобщо не можеше да готви и обикновено Джоуди трябваше да поеме тази работа. Не че имаше нещо против, просто от време на време имаше чувството, че я използват.

И въпреки уверенията на Марджи знаеше, че в момента, в който кракът ѝ стъпи в ранчото на семейство Коб, боят нямаше да ѝ се размине. Марджи поне не бе споменала, че бе поканила сегашната приятелка на Александър, Кири Дейн. Цяла събота и неделя с

елегантната снабдителка на изискания магазин в Хюстън щеше да ѝ дойде прекалено много.

Проблемът бе, че когато Марджи я помолеше да отиде, тя трябваше да отиде. Толкова бе задължена на това семейство. Когато родителите ѝ, дребни земевладелци от Джейкъбсвил, се удавиха по време на скромната си ваканция във Флорида, Александър бе този, който долетя, за да уреди всичко и да утеши отчаяната седемнадесетгодишна Джоуди. Когато тя постъпи в бизнес колежа, той отиде с нея да я запише и сам плати таксата ѝ. Всички празници Джоуди прекарваше с Марджи. След като бащата на Марджи и Александър почина и те наследиха ранчото в Джейкъбсвил, тя прекарваше всички летни ваканции там, с Марджи. Животът ѝ бе толкова преплетен с живота на семейство Коб, че дори не можеше да си го представи без тях.

Но отношенията на Александър с Джоуди бяха доста нееднозначни. Понякога беше много мил с нея, по своя си грубоват начин. Ала същевременно се държеше така, сякаш присъствието ѝ му бе неприятно и непрекъснато се заяждаше с нея, поне през последната година.

Тя стана и тръгна да стяга багажа си, като се опитваше да не мисли за тази неприязън. Нямаше полза да се задълбава в противоречията си с Александър. Той бе като природна сила, която трябваше да се приеме, след като не можеше да се контролира.

Летището в Джейкъбсвил бе доста претъпкано като за петък следобед. Бе съвсем малко в сравнение с летищата в големите градове, но много хора от Южен Тексас правеха тук връзка за Сан Антонио или Хюстън. Имаше ресторант и две чакални, а в коридорите бяха окачени красиви картини с типични тексаски пейзажи.

Джоуди почти се огъваше под теглото на огромната си чанта и непослушния куфар с колела, които не искаха да се въртят. Оглеждаше се за Марджи. Не би трябвало да е трудно да забележи брюнетката, защото тя бе висока като за жена и винаги бе облечена с нещо крещящо, обикновено някакъв пищен модел, създаден от самата нея. Ала наоколо не се виждаха никакви високи брюнетки. Това, което видя и което я накара да замръзне наскоро крачка, бе един висок и

впечатляващ тъмнокос мъж със сив официален костюм. Мъж с широки рамене и тесни бедра, с големи крака и ръчно шити кожени обувки. Завъртя се, огледа се и я забеляза. Дори от разстояние дълбоките му студени зелени очи бяха страшни. Както и самият той. Изглеждаше направо бесен.

Джоуди замръзна, сякаш пред нея се бе изпречила кобра, и го изчака да се приближи към нея с бързата си походка, която помнеше от годините на болезнените им сблъсъци. Вдигна глава и присви очи. Бързо пое дъх и се приготви за битка.

Александър Тайръл Коб бе на тридесет и три години. Той бе старши инспектор в Агенцията за борба с наркотиците. Обикновено работеше извън Хюстън, но в момента бе в едноседмичен отпуск, което означаваше, че живее в семейната ферма в Джейкъбсвил. Двамата с Марджи бяха отраснали там, ала след развода майка им ги бе взела от баща им и ги бе отвела в Хюстън. Едва след нейната смърт най-после им бе разрешено да се върнат у дома в ранчото на баща си. Старецът много ги обичаше и много страда, когато майка им му ги отне.

Александър живееше в ранчото за по няколко дни от време на време, когато не бе някъде другаде по работа. Освен това имаше апартамент в Хюстън. Марджи живееше през цялото време в ранчото и се грижеше нещата да вървят гладко, докато батко ѝ вкарваше в затвора наркотрафиканти.

Той приличаше на човек, който би могъл да направи това с голи ръце. Имаше не само големи крака, но и големи юмруци и Джоуди го бе виждала да ги използва веднъж срещу един мъж, който бе ударил Марджи. Рядко се усмихваше. Бе зъл като настъпена змия и когато пъхаше големия си четиридесет и петмилиметров пистолет в ръчно изработения кожен кобур и тръгваше да си търси белята, го правеше съвсем делово.

През последните две години бе помагал да хванат виден международен наркобарон, Мануел Лопес, който бе загинал мистериозно при един взрив на Бахамите. Сега бе по следите на приемника на мъртвия барон, латиноамериканец, за който се предполагаше, че има делови връзки в пристанищния град Хюстън.

Джоуди се влюби лудо в него още като момиче. Написа му любовно стихотворение. Александър, с типичната си деловитост,

поправи правописните ѝ грешки и ѝ купи сборник с упражнения по английски, за да ѝ помогне да подобри правописа си. Самочувствието ѝ доста пострада и след този случай тя старателно криеше най-дълбоките си чувства.

Бе го виждала само няколко пъти, след като постъпи в колежа и се премести в Хюстън. Когато ходеше на гости на Марджи, Александър никога не бе там, освен по Коледа. Сякаш я избягваше. После, само преди две седмици, се отби в службата ѝ да се обади на Джаспър. Като го видя толкова неочаквано, Джоуди изпадна в шок и колкото да се опитваше да запази спокойствие, ръцете ѝ започнаха да треперят. Искаше ѝ се да вярва, че бе преодоляла пламенното си увлечение по него. За съжаление бе станало само по-зле. Бе по-лесно, когато не трябваше да го вижда. Добре че градът бе голям, а и двамата не се движеха в едни и същи среди. Тя не знаеше къде се намира службата му, нито къде беше апартаментът му, и не питаше.

Всъщност нервите ѝ в момента вече бяха пред скъсване само от спокойния и настойчив поглед на зелените му очи през пълната чакалня. Джоуди стисна здраво дръжката на куфара си. Александър караше коленете ѝ да омекват.

Той тръгна към нея, без да поглежда наляво или надясно. През цялото време погледът му бе прикован върху нея. Тя се чудеше дали и в работата си бе такъв, толкова съсредоточен в това, което прави, че да изглежда толкова неумолим.

Бе освен това и сексапилен. Във всяко движение на дългите му, силни бедра, в начина, по който ходеше, имаше овладяна чувственост. Бе елегантен и арогантен. Джоуди не можеше да си спомни нито един момент в своя живот, когато да не бе била очарована от него. Надяваше си да не ѝ личи. Много се стараше да се прави, че не може да го понася.

Александър спря пред нея и погледна надолу към огромните ѝ очи. Неговите очи бяха зелени, ясни като вода, с тъмни контури, които ги правеха да изглеждат още по-пронизващи. Имаше гъсти черни мигли, черни вежди и черна права гъста коса, старателно подстригана.

— Закъсня — заяви той с дълбокия си дрезгав глас, хвърляйки веднага ръкавицата. Изглеждаше раздразнен, не в настроение, като че ли му се искаше да ухапе някого.

— Не мога аз да карам самолета — отвърна тя саркастично. — Трябва да разчитам за това на мъжете.

Александър я изгледа убийствено и се обърна.

— Колата е на паркинга. Да вървим.

— Трябваше Марджи да ме посрещне — изръмжа Джоуди и повлече куфара след себе си.

— Марджи знаеше, че ще бъда наблизко и ме помоли аз да те посрещна — обясни той загадъчно. — Ала и без това никога не съм срещал жена, която да не закъснява за срещи.

Куфарът на колела падна поне за десети път. Тя изпъшка и накрая го понесе в ръка.

— Можеше да предложиш да ми помогнеш.

Александър вдигна вежди:

— Да помогна на жена да носи тежък багаж? Боже мой, ще ме съблекат, ще ме вържат и ще ме разнасят из Хюстън.

Джоуди го изгледа изпепеляващо.

— Добрите обноски никога не излизат от мода.

— Жалко, че никога не съм ги имал. — Гледаше я как се бори с куфара и в зелените му очи искреше чиста отрова.

Тя вече се потеше.

— Мразя те — процеди през зъби, докато се влачеше след него.

— Това е нещо ново — сви рамене той и посегна към задния джоб на панталона си за ключовете от колата.

Един от пазачите забеляза пистолета на колана му и заплашително тръгна към тях. Александър подчертано спокойно бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади значката и служебната си карта, още преди мъжът да бе стигнал до него.

— Почакайте малко. — Пазачът взе документите и се отдалечи да ги провери по радиостанцията.

— Може би си в някакъв списък на издирвани престъпници — предположи въодушевено Джоуди. — Може би ще те прибере в затвора, докато те проверява.

— Ако го направи, до сутринта ще си търси друга работа — отвърна невъзмутимо Александър.

Не се усмихна и тя разбра, че говори сериозно. Той бе много отмъстителен. Хората от силите за сигурност говореха, че ако му

минеш път, ще те преследва и в ада. От годините на нелекото им познанство Джоуди знаеше, че това съвсем не бе мит.

Полицаят се върна и му подаде документите.

— Извинете, господине, но работата ми е да проверявам съмнителните.

Александър го изгледа свирепо.

— Защо тогава не сте проверили онзи господин с копринения костюм и с шапката с панделка? Той умира от ужас, че може да го забележите.

Пазачът се намръщи и погледна към елегантно облечения мъж, който си подръпваше вратовръзката.

— Благодаря, че ми обърнахте внимание — измърмори той и се запъти към него.

— Можеше да му предложиш да му дадеш назаем пистолета си — обади се Джоуди.

— Той си има... Ако може да се нарече така — добави Александър с отвращение, като видя перлената дръжка на револвера, който държеше пазачът.

— Мъжете трябва да си имат оръжие, нали така.

Той я погледна бързо.

— С такъв език на теб не ти трябва оръжие. Внимавай да не си порежеш брадичката. — Тя замахна към него и не уцели, като едва не загуби равновесие. — Опитът за физическо насилие срещу служител от органите на сигурността е углавно престъпление — напомни ѝ Александър.

Джоуди възстанови равновесието си и излезе след него, без да каже нито дума повече.

Когато стигнаха до колата, елегантен бял ягуар, той все пак сложи куфара ѝ в багажника, но я остави сама да си отвори вратата и да влезе. Не бе изненадващо, че кара такава кола със заплатата си на държавен служител, защото покойната им майка бе оставила на двамата с Марджи добро наследство. Ала за разлика от сестра си, която обичаше светския живот, Александър не искаше да живее от наследството си. Приятно му беше да си изкарва хляба с труд. Това бе едно от многото неща, заради които Джоуди му се възхищаваше.

Възхищението ѝ не трая дълго. Той отново без колебание хвърли ръкавицата.

— Как е твоят приятел? — попита, докато се провираше между колите.

— Нямам приятел — сопна му се тя, все още бършейки потта си. Бе твърде горещо, дори като за през август в Южен Тексас.

— Така ли? Обаче ти се иска да имаш, нали? — Докато бе спрял на светофар, нагласи огледалото за обратно виждане.

— Той ми е началник. Това е всичко.

— Жалко. Онзи ден, когато минах покрай службата ти, не можеше да откъснеш поглед от него.

— Наистина е хубав — наблегна Джоуди.

Александър вдигна очи.

— В Агенцията за борба с наркотиците човек не се издига с красотата.

— Това ти трябва да го знаеш. Работиш там вече половин живот.

— Не чак толкова. Аз съм само на тридесет и три години.

— С единия крак в гроба.

Той я погледна.

— А ти си на двадесет и пет, ако не се лъжа. И никога не си се сгодявала.

Знаеше, че от това ще я заболи. Тя обърна поглед към прозореца. Допреди няколко месеца имаше около двадесет и пет излишни килограма и не обръщаше особено внимание на облеклото и грима си. И досега нямаше понятие как да се облича. Носеше широки дрехи като за дебелана, които не показваха нищо от хубавата ѝ фигура. Джоуди скръсти войнствено ръце пред гърдите си.

— Това няма да го понасям — процеди през зъби. — След три дни с теб ще трябва да ходя на психотерапевт.

Сега Александър наистина се усмихна.

— Струва си да те изтърпя три дни, за да видя това.

Тя кръстоса крака под широката си пола и се съсредоточи върху пътя. Плътна поглед по кадифения тютюнев цвят на бронята и волана.

— Марджи обеща да ме посрещне — повтори Джоуди.

— Тя ми каза, че ще си във възторг, ако те посрещна аз — отвърна той, като я изгаряше с поглед. — Още си падаш по мен, нали? — попита с едва доловим сарказъм.

Челюстта ѝ увисна.

— Излъгала те е! Не съм казвала, че ще съм във възторг, ако ме посрещнеш ти! Дойдох само защото тя обеща, че ще ме чака на летището. Аз исках да си взема кола под наем.

Той присви очи и се вгледа в разяреното ѝ лице.

— Това би било самоубийство. Или убийство, в зависимост от гледната точка.

— Аз мога да карам кола!

— Като каскадър — съгласи се Александър и даде газ да изпревари една по-бавно движеща се кола. Мощният ягуар изрева като голямата котка, чието име носеше. Джоуди го погледна и видя изписано на лицето му чистото удоволствие от качествата на автомобила. Той обичаше бързите коли и, както говореше мълвата, бързите жени. Ала тази част от живота му винаги бе оставала скрита за нея. Сякаш това бе някаква граница, която той не ѝ позволяваше да премине, и нямаше намерение да ѝ позволи и в бъдеще.

— Поне не обиждам другите шофьори, като прелитам край тях като изстребител! — ядоса се тя. Само дето не заекваше след няма и десет минути в неговата компания. Кипнала вътрешно, се обърна към прозореца, за да не трябва да го гледа.

— Не прелетях. Аз спазвам ограниченията на скоростта. — Александър погледна към скоростомера, усмихна се леко и отпусна педала на газта. Очите му с любопитство се плъзнаха по тялото ѝ. — Много си отслабнала. Едва те познах, когато се отбих да се видя с Джаспър.

— Вярно е. Изглеждах по-различна, когато бях дебела.

— Никога не си била дебела — възрази той сърдито. — Беше пищна. Има разлика.

— Теглото ми беше много над нормата.

— Да не мислиш, че мъжете обичат да пипат кокали?

Джоуди се размърда на седалката.

— Откъде да знам?

— Ти и досега не се харесваш. Няма нищо, което да не ти е наред. Освен острия ти език — добави Александър.

— Кой го казва!

— Ако не кресна, никой не ме слуша.

— Ти никога не крещиш. Можеш само да погледнеш към човека и той хуква да се крие.

Александър се усмихна без злоба.

— Упражнявам се пред огледалото в банята. — Тя не можеше да повярва, че бе чула това. — Трябва да започнеш да мислиш за костюм за Все светии — отбеляза той, докато правеше завой.

— За какво ми е? Да не би да искаш да ме наемеш за празника?

— За ежегодното ни празненство по случай Деня на Все светии — обясни Александър с едва сдържано отвращение. — Марджи е поканила половин Джейкъбсвил да дойде с глупави костюми и маски и да яде захаросани ябълки.

— Ти като какъв ще се маскираш?

Той я погледна безгрижно.

— Като агент по борбата с наркотиците. — Джоуди завъртя очи към тавана. — Много убедително се правя на агент по борбата с наркотиците — настоя Александър и тя трябваше да се съгласи.

— С това не мога да споря. Чух, че Мануел Лопес мистериозно излетял във въздуха по-миналата година и че още никой не е заел мястото му. Ти имаш ли нещо общо с неочакваната му кончина?

— Агентите по борба с наркотиците не вдигат във въздуха наркобарони. Дори такива лоши като Лопес.

— Някой го е сторил.

Той я погледна с лека усмивка.

— Може и така да се каже.

— Някой от бившите пласъори от Джейкъбсвил, доколкото чувам.

— Майки Стийл е бил наблизко, когато се е случило. Никога действително не са го свързвали със смъртта на Лопес.

— Той се върна и се ожени за Кали Кърби, нали така? Сега имат дъщеричка.

Александър кимна.

— Сега кара стаж като лекар в болницата в Джейкъбсвил. Надява се като завърши последния си семестър, да открие частен кабинет.

— Блазе ѝ на Кали — промълви разсеяно Джоуди, загледана през прозореца. — Винаги е искала да се омъжи и да има деца, и почти цял живот е била луда по Майки.

Той я изгледа с любопитство.

— Не искаш ли и ти да се омъжиш?

Тя не отговори.

— Значи сега, когато Лопес го няма и никой не го е заместил, ти нямаш много работа, така ли?

— Лопес има нов приемник, един перуанец, който живее в Мексико с безсрочна виза. Има колеги в Хюстън, които му помагат да вкарва стоката си в Щатите.

— Знаеш ли кои са те? — попита Джоуди възбудено.

— О, разбира се, сега ще ти ги кажа.

— Няма нужда да се подиграваш, Коб — заяви тя с леден тон.

Александър вдигна вежди.

— Ти си единственият човек извън службата, когото познавам, който се обръща към мен с фамилното ми име, все едно че ме нарича по малко име.

— Ти също не използваш малкото ми име.

— Не го ли използвам? — Той изглеждаше изненадан. — Е, не приличаш на Джордана.

— И аз никога не съм мислила, че приличам на Джордана — въздъхна тя. — Майка ми обичаше старите имена. Дори котките си наричаше така.

Споменът за майка ѝ я натъжи. Бе загубила и двамата си родители по най-глупав начин по време на една ваканция във Флорида, след като завърши гимназия. Родителите ѝ бяха отишли да плуват в океана, без да имат представа, че красивите червени знамена по плажа предупреждават за коварни подводни течения, които могат да удавят дори опитни плувци. Каквито нейните родители не бяха. Още си спомняше този ужас. Александър бе пристигнал да се погрижи за всичко и да я отведе у дома. Странно на колко нейни трагедии и кризи бе ставал свидетел през годините.

— Майка ти беше много мила жена — спомни си той. — Съжалявам, че я загуби. И баща ти.

— И той беше мил. — Бяха минали осем години и Джоуди още помнеше щастливите моменти, ала мисълта за тях още я натъжаваше.

— Не е ли странно, че не си се метнала на никой от тях? — попита Александър язвително. — Никой, който е с всичкия си, не би те нарекъл сладка.

— Престани веднага, Коб — предупреди го тя, обръщайки се отново към него с фамилното му име. Това ѝ бе много по-удобно,

отколкото да показва близост, като използва прякора, с който го наричаше Марджи. — И аз мога да кажа някои неща за теб.

— Какво? Че съм елегантен и интелигентен и мечтата на всяка девица? — Той сви устни, хвърли един поглед към нея и отби по пътя, който водеше към ранчото. — Което ни навежда на един друг въпрос. Спиш ли вече с онзи твой празноглав шеф в службата?

— Не е празноглав! — възкликна Джоуди обидено.

— Яде полуфабрикати, кара червена открита кола с неопределена възраст, играе тенис и няма представа как да програмира компютър, без да издъни системата.

Тази информация бе прекалено подробна, като да бе взета от досие. Тя присви очи.

— Наредил си да го проверяват?

Александър само се усмихна. Това не бе хубава усмивка.

ВТОРА ГЛАВА

— Не може така да се ровиш в личния живот на хората! — възкликна Джоуди разгорещено. — Не е редно!

— Търся високопоставен административен ръководител, който работи за новия наркобарон в района на Хюстън — отвърна Александър спокойно. — Проверявам всеки, който би могъл да има понятие какво става. — Леко наклони глава. — Проверих дори и теб.

— Мен!

Той я изгледа многозначително.

— Би трябвало да те познавам достатъчно, за да знам, че не е било необходимо. Ако водех твоя светски живот, щях да отида в манастир.

— Представям си те с дълга пола...

— Такава е приказката — сопна ѝ се Александър. — От две години не си ходила на среща. Изненадващо, като се има предвид колко са подходящите ергени само в твоя блок, да не говорим за цял Хюстън. — Обърна се към нея.

— Сигурна ли си, че не си още хлътнала по мен?

Тя пое дълбоко въздух.

— О, разбира се, че съм. Дойдох тук само за да мога да си седя, да си мечтая за теб и да измислям как да отровя всичките ти приятелки.

Той не можа да сдържи смеха си.

— Добре, разбрах.

— Кого точно подозираш от нашия блок? — поинтересува се Джоуди.

Александър се поколеба и свъси вежди.

— Не мога да ти кажа. Засега е само подозрение.

— Мога да ти помогна да го спипаш — предложи услугите си тя. — Искам да кажа, ако имам пистолет. Няма да ти помагам, ако трябва да съм невъоръжена.

Той отново се засмя.

— Ти стреляш както караш кола.

Джоуди изръмжа сърдито.

— Можех да стрелям много хубаво, ако достатъчно се упражнявах. Аз ли съм виновна, че хазяинът не обича да стреляме по мишени в блока?

— Накарай Марджи да те покани само за да постреляш. Тя може да те научи не по-зле от мен.

Това бе доста неприятно напомняне, че той не изгаряше от желание да бъде с нея.

— Не помня да съм те молила да ме учиш на каквото и да било.

— Е, поне не напоследък — принуди се да се съгласи Александър и спря пред къщата.

Марджи чу колата и изтича на верандата. И тя като брат си бе висока и със зелени очи, ала тъмната ѝ коса имаше кестеняви отблясъци. Бе хубава, за разлика от горката Джоуди, и се обличаше с вкус. Сама измисляше и шиеше дрехите си и те бяха красиви. Бързо изтича към Джоуди и със смях я прегърна.

— Толкова се радвам, че дойде!

— Мислех, че ще ме посрещнеш на летището.

Марджи за момент се обърка.

— О, имах такова намерение, наистина, обаче бях заета с подготовката на колекцията и просто изгубих представа за времето. Освен това Лекс вече беше отишъл на летището да посрещне Кири, обаче тя не успяла да се свърже с мобилния му телефон и ми се обади, че ще пристигне чак утре следобед. Той и без това беше там, така че му звъннах да те докара. — Кири бе сегашната приятелка на Александър. Тя бе доставчик на модни дрехи и току-що се бе върнала от покупки в Париж. На Марджи и през ум не ѝ бе минало, че пътуването от летището до ранчото с Александър и приятелката му би било истинско мъчение. Но пък Марджи никога не се замисляше. И трябваше да ѝ се признае, че тя и представа си нямаше, че Джоуди бе още луда по брат ѝ. — Кири идва утре да види някои от новите ми модели — продължаваше Марджи — и, разбира се, да присъства на тържеството, което организираме в нейна чест. Винаги е толкова заета.

Джоуди усети как сърцето ѝ отива в петите. Една събота и неделя да гледа как Кири и Александър си гукат. Защо не бе по-твърда и не си остана у дома?

Александър погледна часовника си.

— Трябва да завъртя няколко телефона, после отивам в града да видя какво става с оградата, която съм поръчал.

— За това си имаме управител — напомни му Марджи.

— Чейс си замина за Джорджия за през почивните дни. Баща му е в болница.

— Не си ми казал!

— Трябва ли ти да знаеш?

— И аз живея тук — извика подире му Марджи, ала бе късно. Той вече бе влязъл в къщата.

— Само ще се пречкам, ако тържеството е за Кири — обади се притеснено Джоуди. — Наистина, Марджи, не трябваше да ме каниш. Нищо чудно, че Александър е толкова сърдит.

— Тази къща е и моя и аз мога да каня, когото си поискам — отсече Марджи, намеквайки, че двамата с брат ѝ бяха спорили за присъствието на Джоуди. Това бе още по-обидно. — Ти си най-добрата ми приятелка, Джоуди, и аз имам нужда малко да си повдигна самочувствието — продължи Марджи невъзмутимо. — Кири е толкова светска и изтънчена. Тя мрази да идва тук и ме кара да се чувствам неуверена. Но аз имам нужда от помощта ѝ, за да изложат моделите си в магазина, в който работи. Така че ти си ми параванът. — Хвана Джоуди за ръка. — Освен това Кири и Лекс заедно ми играят по нервите.

Ами моите нерви, помисли Джоуди. Ами моето сърце, когато ще трябва да гледам Кири и Александър заедно? Ала само се усмихна и се престори, че това няма никакво значение за нея. Тя бе приятелка на Марджи и ѝ бе много задължена. Дори ако това означаваше сърцето ѝ да се къса, като гледа как мъжът, когото обича, се върти около красивата Кири Дейн.

Марджи спря точно преди да влязат в къщата. Изглеждаше разтревожена.

— Нали вече не си влюбена в брат ми?

— Ох, вие с брат ти ще ме убиете — въздъхна Джоуди. — Прекалено съм голяма за ученическа любов — излъга тя през зъби. — Освен това в службата има един чудесен мъж, когото страшно харесвам. Само дето си има приятелка.

Марджи направи гримаса.

— Горкичката. Все така ти се случва.

— Мен хич не ме мисли, давай.

Марджи се изчерви.

— Аз съм прасе. Извинявай, Джоуди. Не знам какво ми става... Всъщност знам — поправи се веднага. — Тази сутрин неочаквано пристигна братовчедът Дерек. Джеси вече се беше заканила да го изпържи с яйца, а един от каубоите мина с трактора си през една ограда, опитвайки се да избяга от него. Тогава Джеси си спомни, че може да си вземе почивни дни, когато поиска, така че замина за Далас да се види с брат си. И аз се оказах с насрочено за утре празненство и без готвачка.

— Освен мен? — изтръгна се от Джоуди и сърцето ѝ веднага се сви, като видя изражението на Марджи. Нищо чудно, че приятелката ѝ толкова бе настоявала. Нямаше да има никаква храна, ако нямаше кой да я сготви, а Марджи не можеше да готви.

— Нали нямаш нищо против? — попита Марджи бързо. — В края на краищата, ти правиш най-страхотните канапета и си велика готвачка. Дори Джеси ти иска рецептите.

— Не — излъга Джоуди. — Нямам нищо против.

— И ще ми помогнеш да държа Дерек далеч от Александър?

— Дерек... — Очите на Джоуди светнаха. Харесваше пропадналия им братовчед от Оклахома. Той бе каубой, който участваше в родео, и печелеше награди от всички състезания, в които участваше, бе метър и деветдесет изваяни мускули, с красиво лице и скромно поведение... Когато не бе намислил някоя дяволия. Подлудяваше икономките и другите каубои с лудориите си, а Александър едва го понасяше. Бе любимият братовчед на Марджи. Всъщност не им беше истински братовчед, само по сватовство, но Марджи, разбира се, не знаеше това. Дерек веднъж го каза на Джоуди, ала я помоли да не казва на никого. Тя се чудеше защо.

— Да не си и помисляш да му помагаш да направи някоя щуротия, докато сте тук — предупреди я Марджи. — Лекс още не знае, че е пристигнал. Аз... Тъъ... Не съм му казала.

— Марджи! — разнесе се рев откъм кабинета на Александър.

— Ох! — изпъшка Марджи. — Май че вече знае.

— Куфарът ми... — Подзе Джоуди в опит навреме да се изтегли от огневата линия.

— Лекс ще ти го донесе, миличка, ела. — Марджи почти я помъкна към къщата.

Дерек се бе облегал на перилата на стълбите, красив като дявол, със закачливи кафяви очи и гарвановочерна коса. Пред него бе застанал Александър, хванал за врата едно гумено пиле.

— Мислех, че обичаш пилета — провлече Дерек.

— Готвени — скастри го Александър. — Не и на стола до бюрото ми, правещи се на възглавница.

— И това можеш да го стотвиш, но от пушека всички със сигурност ще избягат от кухнята — засмя се Дерек.

Александър хвърли пилето към него, обърна се, влезе в кабинета си и затръшна вратата. През петте сантиметра махагон се чуха приглушени ругатни.

— Дерек, как можа! — завайка се Марджи.

Той ѝ подхвърли пилето, грабна я и звучно я целуна по носа.

— Хайде, не можеш да очакваш от мен да се държа прилично. Просто не ми е в природата. Здравсти, малката! — добави той, пусна Марджи и завъртя Джоуди в мечешка прегръдка. — Как е най-добрата ми приятелка?

— Добре — отговори тя и го целуна по бузата. — Изглеждаш страхотно.

— Ти също. — Проницателните му очи се плъзнаха по пламналото ѝ лице. — Коб ли те докара? — попита лениво.

— Защо вие двамата не можете да го наричате Лекс, както го наричам аз? — поинтересува се Марджи.

— Той не прилича на Лекс — обясни Дерек.

— Винаги се заяжда с мен — оплака се Джоуди, когато той я пусна на земята. — Ако има списък с хора, които мрази, аз съм на първо място.

— Мисля, че можем да спорим за първото място. — Дерек огледа с одобрение Марджи. — Нови парцалки? Тази пола ми харесва.

— Аз съм яшила — засия тя.

— Браво на теб. Кога ще направиш изложба на всички тези красиви неща, които шиеш?

— Точно това се мъча да направя. Кири, приятелката на Лекс, се опитва да уреди в нейния магазин ревю с мои дрехи.

— Кири... — Сбръчка нос Дерек. — Бавна отрова. А той си мислеше, че Рейчъл е лоша.

— Не споменавай за Рейчъл — предупреди го бързо Марджи.

— В сравнение с Кири тя е църковна мишка. Единственото, което иска Кири, е да се издигне в обществото, единственото, което вижда, са долари. Помни ми думата, не се е втурнала след брат ти заради тялото му.

— Той я харесва — отговори Марджи.

— Коб обича и черен дроб с лук. — Джоуди прихна и Дерек се обърна към нея: — Защо изобщо не поглежда към теб, малката? Ти би била идеална за него.

— Глупости — възрази тя с насилена усмивка. — Аз изобщо не съм неговият тип.

— Ти не си сметкаджийка. Готова си да се жертваш за всеки, който е в беда. Обичаш котки, кучета и деца и не обичаш нощния живот. Ти си свършена.

— Той обича опера и театър — отвърна Джоуди.

— А ти не ги ли обичаш?

Марджи го хвана за ръката.

— Хайде, ела да прием кафе и да ни разкажеш за последното си победно родео.

— Откъде знаеш, че е било победно?

— Че кога си губил състезание? — засмя се тя. Джоуди тръгна след тях, вече притеснена за двата дни, които ѝ предстояха. Имаше чувството, че няма да са най-приятните в живота ѝ.

По-късно Джоуди избяга от закачките между Марджи и братовчед ѝ и отиде до ограденото място край обора да види новите теленца. Един от по-възрастните работници, Джони, дойде при нея. Той беше без един преден зъб, избит от копитото на бик, и без два пръста заради едно прекалено стегнато въже, което му се бе изплъзнало. Дрехите, шапката и ботушите му бяха износени и кални, ала имаше златно сърце и Джоуди го обичаше. Напомняше ѝ за покойния ѝ баща.

— Здравсти, Джони — поздрави го тя и стъпи на дървената ограда, облечена със стари джинси, синя карирана риза с дълъг ръкав и

ботуши. Бе вързала косата си на конска опашка и изглеждаше на около дванадесет години.

— Здравсти, Джоуди — отвърна на усмивката ѝ той. — Дошла си да видиш моите бебчета, а?

— Разбира се.

— Не са ли сладки? — Той седна до нея на оградата.

— Много — въздъхна тя, вперила поглед в красивите мънички телета. — Липсва ми това в Хюстън. Най-много в града да дойде някое родео.

Джони трепна.

— Горката. Изгуби всичко накуп, преди толкоз години.

Това бе вярно. Беше изгубила едновременно родителите си и дома си. Ако Александър не я бе записал в колежа, където живееше на общежитие, щеше да остане бездомна. Усмихна му се.

— Времето лекува и най-тежките рани, Джони. Освен това от време на време пак идвам тук.

Той помръкна.

— Де да идваше по-често от оная Дейн — измърмори под носа си. — Не може да понася добитък и прах, не харесва кравари, гледа ни, сякаш ще се изцапа само като говори с нас.

Джоуди го потупа по рамото.

— Всеки си носи кръста, Джони.

Той въздъхна.

— Сигурно. Защо не се върнеш тук? Сега в Джейкъбсвил има доста работа. Чух, че шефът на полицията си търси нова секретарка.

Тя се засмя.

— Няма да работя при Кеш Грайър. Казват, че последната му секретарка изсипала върху главата му кошчето с боклук, а то било пълно с недопити чаши кафе.

— Е, на някои полицейската работа не им иде отръки — заключи той и се усмихна.

— Ти нямаш ли какво да правиш, Джони? — разнесе се зад тях дълбок дрезгав глас.

Джони веднага се изправи.

— Тъкмо бях почнал да чистя обора, шефе. Дойдох само да кажа здрасти на госпожица Джоуди.

— Радвам се, че се видяхме, Джони — каза тя.

— И аз, госпожице. — Той докосна с пръст ръба на шапката си и бавно влезе обратно в хамбара.

— Не разсейвай работниците — скастри я Александър.

Джоуди слезе от оградата. С обувките си без токчета бе много пониска от него.

— Той беше приятел на баща ми — напомни му тя. — Просто се държах любезно с него. — Обърна се и тръгна към къщата.

— Бягаш, а?

Джоуди спря и го погледна.

— Няма да ти бъда паж.

Александър вдигна вежди.

— И да искаш, не можеш, не си момче.

— Знаеш какво имам предвид. Ти си бесен, че Дерек е тук, а Кири не е, и търсиш на кого да си го изкараш.

Той се размърда неспокойно и се намръщи.

— Не го прави.

Тя знаеше за какво говори. Винаги бе успявала да види причините за лошото му настроение, нещо, което сестра му никога не можеше да направи.

— Дерек ще си замине сутринта, а Кири ще пристигне следобед. Дерек не може да направи кой знае колко поразии за една нощ. Освен това знаеш колко са близки с Марджи.

— Дерек е прекалено вятърничав като за нея, далечен роднина или не.

Джоуди въздъхна и вдигна към него очи, пълни със спомени.

— Като мен — промълви тихо.

— Моля? — намръщи се Александър.

— Това винаги е било най-голямото ти възражение срещу мен, че съм прекалено вятърничав. Затова не ти хареса, когато преди три години Дерек се опитваше да ме накара да тръгна с него.

— Казал ли съм такова нещо?

Тя поклати глава и се обърна.

— Трябва да помогна на Марджи с храната и напитките. Ако оставим на нея, ще ядем пуйка и бекон и ще пием минерална вода.

— А ти какво си представяш? — попита той развеселен.

— Хубаво печено пиле, картофено пюре с лук и чесън, плодова салата, домашни хлебчета и бисквити, сок, пресни аспержи и за десерт

шоколадов кейк — отвърна Джоуди разсеяно.

— Ти можеш да готвиш? — изненада се Александър.

Тя го погледна през рамо.

— Не си ли забелязал? Всеки път, когато съм била тук, Марджи не е сготвила и едно ястие, освен веднъж барбекю, когато каубоите опекоха телешка плешка.

Той не каза нищо повече, ала изглеждаше необичайно замислен.

Яденето се получи превъзходно. Докато го сложи на масата, Джоуди се бе зачервила от топлината в кухнята и косата ѝ бе разрошена, но бе сготвила прекрасна вечеря. Марджи ентусиазирано хвалеше всяко блюдо, което опитваше, Дерек също. Александър бе необичайно мълчалив. Дояде си кейка, изпи втора чаша кафе и погледна мрачно към сестра си.

— Казвала си ми, че когато Джеси я няма, а Джоуди е тук, ти готвиш всичко.

Марджи пламна, изпусна вилницата си и не можа да срещне изненадания поглед на Джоуди.

— Ти винаги правиш такъв въпрос, че си каня гости, когато Джеси я няма — възрази тя, без да усеща, че прави нещата само още по-лоши.

Александър забеляза изражението на Джоуди и стисна зъби. Хвърли салфетката си и шумно се изправи.

— Ти си безчувствена като дърво, Марджи!

— А ти да не си по-добър? — сопна му се Марджи. — Ти си този, който винаги мърмори, когато поканя Джоуди, макар да знаеш, че тя няма никакви други близки, освен нас... О, Божичко!

Джоуди вече бе станала и събираше мръсните чинии. Правеше се, че не забелязва препирнята. Ала я чувстваше. Болеше я от това, че Александър едва я понася, болеше я почти толкова, колкото от това, че през всичките тези години Марджи си бе приписвала нейното готвене.

— Ще ти помогна да разчистиш, скъпа — предложи Дерек и изгледа многозначително брата и сестрата. — И двамата имате нужда да се научите на малко съобразителност. През цялото време тъпчете чувствата на Джоуди, без дори да забелязвате. — Избута Джоуди пред себе си в кухнята и затвори вратата. Като никога изглеждаше ядосан.

Тя му се усмихна.

— Не го приемай толкова лично. Обидите просто отскачат от мен. Вече съм му толкова свикнала на Александър, че почти не го слушам.

Дерек повдигна брадичката ѝ и видя болката в очите ѝ.

— Той ти мачка сърцето всеки път, когато говори с теб. Дори не забелязва какво чувстваш, когато и слепец може да го види.

Джоуди го потупа по бузата.

— Ти си добър човек, Дерек.

Той сви рамене.

— Винаги съм бил добър, и какво? Жените се лепят по такива като Коб, които им се мръщят и ги обиждат.

— Някой ден една хубава и мила жена ще дойде, ще те вземе и всеки ден ще благодари на Бога за теб.

— Ти искаш ли да ме вземеш? — засмя се Дерек.

— Много си сладък, но точно сега съм хвърлила око на един много симпатичен мъж в службата. Той също е сладък, а приятелката му се отнася с него като с боклук. Заслужава нещо по-добро.

— Щастлив е, че има теб.

Тя му се усмихна.

Точно в този момент вратата се отвори, Александър влетя в стаята и замръзна, очевидно стреснат от това, което мислеше, че вижда. Особено когато Джоуди рязко дръпна ръка от бузата на Дерек, а той пусна брадичката ѝ.

— Забравил си да кажеш нещо на Джоуди за нежеланото ѝ присъствие в живота ти ли? — попита Дерек и за момент усмихнатият мил мъж, когото тя познаваше, стана заплашителен.

Александър се намръщи.

— Марджи нямаше предвид да прозвучи така.

— Марджи никога няма предвид нещата да прозвучат така, както звучат — отвърна студено Дерек. — Обаче и никога не се замисля колко могат да нараняват думите. Тя винаги се движи като в унес, погълната от самата себе си. Дори и сега Джоуди е тук само защото може да направи канапетата за празненството утре вечер... Или ти не знаеше?

Марджи влезе след брат си, унила и притихнала. Трепна, като срещна обвинителния поглед на Дерек.

— Аз съм свиня — призна тя. — Наистина не искам да обиждам хората. Обичам Джоуди и тя го знае, макар че ти може и да не знаеш.

— Намерила си страхотен начин да ѝ го покажеш, сладурче — скастри я Дерек, малко по-малко враждебен към нея, отколкото към брат ѝ. — Да я поканиш само за да стотви за купона.

Марджи наведе очи.

— Можеш да си отидеш, ако искаш, Джоуди. Наистина много извинявай.

— О, за бога, нямам нищо против да готвя. — Джоуди отиде до Марджи и я прегърна силно. — Винаги можех да откажа, ако не исках да го правя. Дерек просто е много мил.

Марджи погледна намръщено към братовчед си.

— Мил...

Той също ѝ се намръщи в отговор.

— Разбира се. Семейна черта. Радвам се, че си тук, Джоуди, искаш ли да ми измиеш и лъснеш колата, като свършиш с чиниите?

— Престани! — ядоса се Марджи.

— Тогава ѝ помогнете да измие чиниите. Или ръцете ви ще се стопят от топлата вода?

— Ние имаме миялна машина — намеси се Александър.

— Я! Значи наистина си я виждал! — възкликна Дерек.

Александър изпсува и излетя от кухнята.

— Един свалихме — заяви Дерек със светнали очи и погледна към Марджи. — Един е аут.

— Спри, иначе тя ще те изхвърли и аз цяла събота и неделя ще съм вързана тук с тях и Кири — каза тихо Джоуди.

— Кири? — ахна той и се обърна към Марджи. — Поканила си Кири?

Марджи стисна зъби и сви малките си ръце в юмруци.

— Тя е почетният гост!

— Господи, дай ми билет за автобус! — Дерек тръгна към вратата. — Извинявай, сладурче, ама не съм мазохист, а една нощ с неподправената Кири ще ме вкара в лудница. Тръгвам си.

— Но ти току-що дойде! — изхленчи Марджи.

Той се обърна на вратата.

— Трябваше да ми кажеш кой ще бъде на купона. Още щях да съм си в Сан Антонио. Искаш ли да дойдеш с мен, Джоуди? Ще те

заведа на фиеста.

Марджи имаше вид, сякаш иска да го убие.

— Тя ми е приятелка!

— Със сигурност не ти е приятелка, иначе нямаше да я измъчваш цяла събота и неделя с Кири.

— Дайте ми една минутка да се оттегля от полесражението, а? — Джоуди вдигна ръце и с насилена усмивка се върна в хола да събере чиниите.

Дерек затвори зад нея вратата и се приближи към Марджи.

— Нали не се опитваш да ме убеждаваш, че не знаеш за чувствата на Джоуди към брат ти?

— Тя е преживяла това увлечение още преди години, така ми каза.

— Излъгала те е. Продължава да е все така влюбена в него, а вие и двамата не забелязвате. Убива я просто да е около него, а ти отгоре на всичко ѝ натрисаш и Кири. Как си мислиш, че ще се чувства, като цяла вечер гледа как Кири се лигави с Коб?

Марджи прехапа устни.

— Но тя каза...

— О, разбира се, ще дойде и ще ти каже, че е влюбена в Коб. — Той поклати глава. — Страхотни инстинкти, Мардж.

— Не ме наричай Мардж!

Той се наведе и дръзко я целуна по разтворените устни. Присви очи, като усети неволния ѝ отговор.

— И за мен никога не си мислила така, нали?

— Ти... Ти си ми братовчед — заекна Марджи.

— Изобщо не съм ти близък роднина, въпреки враждебността на Коб. Един ден ще те метна на рамо и ще те изнеса оттук, а Коб да върви по дяволите. — Намигна ѝ. — До скоро, мила моя. — Обърна се и спокойно излезе.

Когато Джоуди се върна със следващата купчина чинии, Марджи още гледаше безпомощно след него, притиснала ръка към устните си.

— Какво ти е? — попита Джоуди.

— Дерек ме целуна — отговори тя дрезгаво.

— Той винаги те целува.

Марджи преглътна мъчително.

— Не така.

Джоуди вдигна вежди и се усмихна широко.

— Мисля, че беше крайно време.

— Какво?

— Нищо. Би ли отворила миялната машина? Ръцете ми са заети.

— Марджи излезе от вцепенението и тръгна да ѝ помогне. — Не позволявай на Дерек да те стресне — каза Джоуди тихо. — Той мисли, че ми прави услуга, ала не е така. Нямам нищо против да помагам с всичко, което мога. Толкова съм задължена на теб и на Коб...

— Нищо не ни дължиш! — възрази веднага Марджи. — О, Джоуди, не трябваше да ме оставяш така да те използвам. Трябваше да си кажеш. Не го правиш достатъчно.

— Знам — съгласи се Джоуди. — Затова и не напредвам в службата. Просто не обичам да се карам.

— Достатъчно си се нагледала на скандали като дете, нали? — попита Марджи.

Джоуди се изчерви.

— Аз обичах родителите си. Наистина ги обичах.

— Но и те се караха, също като нашите. Майка ни мразеше баща ни, дори и след като той почина. Все пиеше и пиеше, опитваше се да го забрави. Заради нея брат ми мрази жените. Заяждаше се с него, откак беше шестгодишен, и с всяка година ставаше все по-лошо. Когато беше в гимназията, той имаше страшен комплекс за малоценност.

— Така ли? Е, очевидно вече го е преодолял — отбеляза язвително Джоуди.

Марджи поклати глава.

— Не съвсем. Ако беше така, нямаше да се хване с Кири.

— Мислех, че я харесваш.

Марджи изглеждаше засрамена.

— Харесвам я донякъде. Ами, тя има важна работа и наистина може да ми помогне да пробия в „Уестън“, този изключителен магазин, в който работи.

— Ох, Марджи... — въздъхна уморено Джоуди и поклати глава.

— Аз използвам хората — призна Марджи. — Ала се опитвам да го правя мило — добави бодро. — Винаги след това изпращам цветя или подаръци, нали?

Джоуди се засмя безпомощно.

— Да — призна тя. — Хайде, помогни ми да заредим миялната машина, а после можеш да ми кажеш какви канапета искаш за утре.

Не добави, че ще прекара целия утрешен ден да ги прави, защото на празненството бяха поканени почти четиридесет души, а трябваше да се приготви и обед. Щеше да е кошмар. Но Джоуди можеше да се справи. Бе го правила и преди. А Марджи бе най-добрата ѝ приятелка.

ТРЕТА ГЛАВА

Джоуди бе станала по тъмно да прави бисквитите и тестото за канапетата. Едва се бе заела със закуската, когато Александър влезе в кухнята, облечен с джинси, ботуши и вълнена риза с дълги ръкави. Току-що се бе избръснал и си бе взел душ. Тъмната му коса бе още влажна.

— Правя закуска — предложи му тя, без да поглежда към него. Изглеждаше неустоим с тесните си джинси и с разкопчаната яка на ризата си, изпод която се подаваха къдрави черни косъмчета. Едва се съдържаше да не му се нахвърли.

— Кафе? — измърмори той.

— Има в кафеварката.

Александър си наля и се разположи на масата, като наблюдаваше сръчните движения на ръцете ѝ, докато Джоуди намаза с масло бисквитите и му сипа яйца в чинията, вече пълна с бекон и наденица.

— Ти няма ли да ядеш?

— Няма време — отговори тя, докато редеше канапетата в тавата. — Повечето от гостите ви пристигат за обед, затова трябва да свърша с това сега, докато още не съм много заета.

Той стисна устни.

— Не мога да понасям Дерек, но той е прав за едно. Ти наистина позволяваш на Марджи да те използва.

— Вие с Марджи бяхте до мен, когато нямаше никой друг — обясни Джоуди, без да забелязва как Александър трепна. — Смятам, че тя има право да поиска всичко, което мога да направя за нея.

— Много евтино се продаваш.

— Благодарна съм, когато някой направи нещо за мен, без да съм го молила. — Джоуди пъкна тавата във фурната, нагласи часовника и отметна от челото си кичур потна коса, която се бе измъкнала изпод бонето ѝ.

Очите му се плъзнаха по фигурата ѝ в торбести панталони и огромна тениска.

— Обличаш се като вехтошарка.

Тя го погледна изненадано.

— Обличам се много добре като за работа.

— Обличаш се като овдовяла вехтошарка — настоя той. — Носиш същите дрехи, както когато беше пълна. Вече не си. Защо не си вземеш нещо по мярка?

Бе странно, че я бе забелязал дотолкова, че да знае какво носи.

— Марджи е манекенка, не аз — напомни му Джоуди. — Освен това нещо модно просто няма да ми стои. Аз съм една обикновена жена.

Александър се намръщи. Тя наистина имаше проблем със самочувствието. Двамата с Марджи не бяха направили нищо, за да ѝ помогнат да се справи с него. Джоуди поемаше всичко, което хвърляха върху нея, сякаш го заслужаваше. Изненадваше се, че му бе толкова неприятно колко дори самата тя се подценява. *Не че го интересуваше, добави наум. Джоуди изобщо не бе негов тип.*

— Кири пристига тази сутрин. Трябва да я посрещна на летището.

Джоуди само се усмихна.

— Марджи се надява тя да ѝ помогне да представи моделите си.

— Мисля, че ще се опита — каза той неопределено. — Седни да закусиш. Не можеш да караш цял ден гладна.

— Нямам време — повтори Джоуди и започна да приготвя следващата порция канапета. — Освен ако не се жертваш ти да омесиш тестото? — Подаде му купата със закачлива усмивка.

Александър неволно се засмя и зелените му очи блеснаха.

— Не, благодаря.

— И аз така си помислих.

Той я гледаше как работи, докато ядеше, а в главата му се въртяха неясни мисли. Тя дотолкова бе част от живота му, че в нейно присъствие никога не се чувстваше притеснен. Трудно му беше да общува с непознати. Изглеждаше силен и сдържан, ала всъщност бе вгълбен в себе си и не бе сигурен какво да си каже с хора, които не бяха от неговата професия. Също като Джоуди. Тя бе почти болезнено стеснителна с непознати, а довечера щеше да ѝ се наложи да се хвърли надолу с главата в тълпа, която вероятно дори нямаше да ѝ хареса.

Приятелите на Кири бяха кариеристи, висше общество. Самият Александър не се чувстваше удобно с тях, а Джоуди със сигурност щеше да се притесни. Това, от което се интересуваха, бяха скъпи коли, ваканции в Европа, диаманти, инвестиции, а кръговете, в които се движеха, включваха някои от най-известните живи хора, от филмови звезди до състезатели от Формула едно, от финансови гении до драматурзи и писатели. Те класираха приятелите си според богатството и положението им, не според характера. Понятията добро и зло в техния свят не съществуваха.

— Тази тълпа няма да ти хареса — каза той на глас.

— През повечето време ще бъда в кухнята — отговори тя безгрижно. — Или ще помагам за сервирането.

Александър изглеждаше бесен.

— Ти си гост, не помощничка в кухнята.

— Глупости — измърмори Джоуди разсеяно. — Дори нямам подходящи дрехи като за гостите на Кири. Само ще ви излагам.

Той остави чашата от кафето, като се постара да не я стовари върху масата.

— Тогава защо, по дяволите, изобщо дойде?

— Марджи ме помоли.

Александър стана и излезе, без да каже дума повече. Джоуди щеше да съжالياва за това посещение. А той съжالياваше, че Марджи бе настояла тя да дойде.

Купонът бе в разгара си. Александър бе посрещнал Кири на летището и бе занесъл куфарите ѝ във втората стая за гости, срещу стаята на Джоуди. Кири, руса, стройна и богата, бе като семейство Коб — стари пари и стари връзки. Тя гледаше към Джоуди, без да я вижда, и по време на обедата говореше само с Марджи и Александър. За щастие имаше много други хора, които нямаха нищо против да говорят с Джоуди, особено една възрастна двойка, които очевидно не си знаеха парите, ако се съдеше по диамантите, с които бе обкичена дамата.

След обедата Кири помоли Александър да я закара до града и Джоуди тихо се извини и се оттегли в кухнята.

Тя си бе донесла за празненството една хубава черна рокля, купена от разпродажбата от местния супермаркет, и обувки с високи

токове. Но през повечето време роклята бе скрита под престилката, с която претопляше и подреждаше канапетата и миеше чиниите и кристалните чаши, че да могат да се използват отново.

Чак към десет успя да отиде при Марджи и нейните приятели. Ала по това време Марджи вече се бе впила в Кири, а и Александър се въртеше наоколо, така че тя не успя да се доближи до нея.

Седна сама в един ъгъл, съжалявайки, че Дерек избяга така. Иначе поне щеше да има с кого да си говори. Заприказва се с възрастната дама, до която седеше по време на обета, но дойде друго семейство и започнаха да обсъждат ваканцията си в Париж и един свой общ приятел, и Джоуди се почувства съвсем не в свои води. Отиде в друга компания, ала те говореха за ренти и инвестиции, а тя не знаеше нищо, с което да допринесе към разговора.

Александър с гняв забеляза, че Джоуди през по-голямата част от вечерта бе сама. Понечи да стане, но Кири дойде и увисна на ръката му, докато Марджи говореше за последната си колекция и предлагаше да я покаже сутринта на Кири. Кири се държеше много собственически с Александър. Те нямаха официални отношения, каквито той бе имал с много други жени. Може би затова тя не му даваше да мръдне настрани. Не можеше да понесе самата мисъл, че друга жена можеше да го погледне. Бе красива и се носеше добре, ала се държеше по начин, който не му харесваше, и определено бе груба с всичките му колеги, с които се срещаша. Не че имаше някаква представа с какво си изкарва хляба Александър. Беше богат и хората от неговия кръг и от кръга на Марджи приемаха, че той през цялото време работи в ранчото. Бе предупредил и Марджи, и Джоуди никога да не споменават, че работи в Агенцията за борба с наркотиците. Можеха да казват, че за развлечение се занимава с разузнаване, но нищо повече. Когато започна работа, Александър отдели много време да си създаде прикритие. Не бе разумно да позволи това да се разбере.

Междувременно Джоуди бе открила шампанското. Никога досега не си бе позволявала да пие на празненствата на семейство Коб, ала тази вечер се чувстваше особено изолирана и й стана мъчно. Харесваха й мехурчетата, финия аромат и изискания вкус. Затова изпи три чаши една след друга и скоро изобщо не я интересуваше дали гостите на Марджи и Александър се отнасят с нея като с барманка, която се е опитала да се натрапи в благородното им общество.

Забеляза, че бе пила прекалено много, когато тръгна към вратата и се блъсна в рамката. Започна тихо да се смее. Косата ѝ се измъкваше от високата прическа, но това не я интересуваше. Тя извади кръглия гребен, който я придържаше, и тръсна глава. Гъстите вълни паднаха върху раменете ѝ.

Това привлече вниманието на един мъж наблизо, отегчен автомобилен състезател, който бе довлечен на това провинциално празненство от жена си. Той измери Джоуди от глава до пети и въпреки роклята, която с нищо не я подчертаваше, бе заинтригуван.

Приближи се и се облегна на рамката на вратата, в която Джоуди така неочаквано се бе ударила.

— Заболя ли ви? — попита мъжът любезно и с едва доловим акцент.

Тя погледна с любопитство към новопоявилия се и успя да се усмихне накриво. Биваше си го, с къдрава черна коса, закачливи черни очи, мургав и атлетичен.

— Заболя ме само дебелията ми глава — отвърна Джоуди със смях. — Кой сте вие?

— Франсиско — отговори той и вдигна чашата си за здравица. — Вие сте първата, която ме пита. — Наведе се, за да я погледне в очите. — Както виждате, аз съм чужденец.

— Наистина ли?

Мъжът бе очарован. Засмя се и това, в края на краищата, бе един възпитан светски смях.

— Аз съм от Мадрид. Не забелязахте ли акцента ми?

— Не говоря много езици — сподели тя тъжно и изпи каквото бе останало от шампанското. — Не разбирам от крупни финанси, не чета нашумели романи, не познавам филмови звезди и никога не съм ходила на почивка в чужбина. Затова си помислих да отида да седна в кухнята.

Той отново се засмя:

— Може ли да дойда с вас?

Джоуди многозначително погледна към лявата му ръка. Нямаше халка. Мъжът извади халката от джоба на панталона си и я завъртя пред нея.

— По купони ние не парадираме с брака си. На жена ми така ѝ харесва. Това е жена ми — добави с чиста омраза и кимна към руса

жена с прилепнала червена рокля, която приличаше на мокра. Жената се бе облегла върху един много привлекателен рус мъж.

— Красива е — забеляза Джоуди.

— Тя е на всеки — отговори той студено. — Мъжът, когото сваля, е изгряваща филмова звезда. Той е беден, тя е богата. Тя финансира кариерата му, а в замяна той от време на време ѝ дава под наем тялото си. — Очите ѝ едва не изскочиха. Мъжът поклати изненадано глава: — Вие не сте светска дама, нали? Ние имаме свободен брак. Тя прави каквото си иска, аз също.

— Не я ли обичате? — учуди се Джоуди.

— Мислите, че човек се жени по любов — въздъхна Франсиско. — Какво дете сте. Аз се ожених за нея, защото баща ѝ е собственик на компанията. Като негов зет управлявам състезателната кола.

— Вие сте автомобилен състезател! — възкликна тя. — Кири спомена, че ще дойдете.

— Кири... — Той сви устни и погледна към две студени гневни зелени очи над главата на Кири Дейн в другия край на стаята. — Тя беше миналогодишната ми забейка. Искаше да бъде забелязана в Монако. — Джоуди бе изненадана от липсата му на задръжки. Чудеше се дали Александър е знаел за тази връзка и дали го интересуваше. Никога не бе мислила, че той би си направил труда да разпитва за предишните любовни афери на приятелките си. — Приятелят ѝ не ме харесва — отбеляза Франсиско разсеяно и вдигна чашата си. Джоуди погледна зад себе си. Кири се бе обърнала, ала Александър неочаквано се бе запътил право към тях. Франсиско направи гримаса. — Ето един човек, който по-добре да не ти е враг — сподели той. — Да не би случайно да имате нещо общо с него?

Джоуди се засмя малко прекалено високо.

— Боже мили, не. Аз съм готвачката.

— Моля? — не повярва на ушите си Франсиско.

Междувременно Александър бе застанал пред нея. Той взе от ръката ѝ кристалната чаша и внимателно я остави на близката маса.

— Нямахте да я счупя, Александър. Знам, че е уотърфордски кристал.

— Колко чаши си изпила?

— Не ми харесва тонът ти — възмути се тя и се размърда тромаво, така че Франсиско трябваше да я хване за ръката, за да я

задържи права. — Изпих три чаши и то не е силно, така че не съм пияна!

— Да, сигурно. — Александър я хвана за другата ръка и не чак толкова нежно я издърпа от Франсиско. — Аз ще се погрижа за Джоуди. А вие не е ли по-добре да си върнете съпругата?

Франсиско въздъхна и изгледа с копнеж Джоуди.

— Така изглежда. Радвам се, че се запознахме... Джоуди, така ли?

Тя се ухили пиянски:

— Всъщност Джордана, обаче повечето хора ми викат Джоуди. И аз се радвам, че се запознахме, Франсиско. Никога досега не бях срещала автомобилен състезател.

Той понечи да каже нещо, но бе късно, защото Александър вече я извеждаше от стаята.

— Ще престанеш ли да ме влачиш? — разсърди се тя, залитайки на високите си токчета.

Той я вкара в облицованата с тъмна ламперия библиотека и затвори вратата.

— А ти ще престанеш ли да съблазняваш женени мъже? В момента Гомес и жена му са на първите страници на половината клюкарски вестници в Тексас.

— Защо?

— Баща ѝ наскоро почина и тя наследи автомобилната компания. Опитва се да я продаде, а мъжът ѝ се бие с нея в съда със зъби и нокти.

— И все още са женени?

— Очевидно, поне за пред хората. Доколкото чувам, е бременна от друг мъж.

Джоуди го погледна студено.

— В много хубави кръгове се движите вие с Кири.

— Кръгове, в които ти никога няма да си на мястото си — съгласи се Александър.

— И не искам. В моя свят хората се женят, имат деца и заедно създават дом. — Кимна към затворената врата. — Тези хора там не биха разбрали какво значи дом, дори ако им го дадеш наготово.

Зелените му очи се присвиха.

— Ти си пияна. Защо не си легнеш?

Джоуди вдигна глава и се усмихна мъгляво.

— Защо не дойдеш с мен? — измърка тя.

Той зяпна потресен. Изражението му би я разсмяло, ако бе потрезва.

Джоуди изпъна рамене, изръмжа дрезгаво, разтвори устни и бавно прокара език по тях. Бе чела в едно списание, че на мъжете това им действа.

Очевидно наистина им действаше. Александър се бе вторачил в устните ѝ, а гърдите му се вдигаха и спускаха бързо. Тя виждаше движението им през бялата риза и официалното сако.

Пристъпи по-близо и се опря на него, както бе видяла да прави лъскавата блондинка с червената рокля. Притисна крака си към неговия и усети как цялото му тяло изведнъж се напрегна.

Пръстите ѝ се плъзнаха под сакото му. Той я сграбчи за раменете с големите си ръце, ала не я отблъсна.

— Ти ме гледаш, но никога не ме виждаш... — промълви Джоуди и докосна устни до врата му. Миришеше на сапун и скъп одеколон. — Аз не съм хубава. Не съм секси. Ала бих умряла за теб...

Твърдите му устни прекъснаха думите ѝ. Александър я притисна към себе си и нахлу в нейните влажни разтворени устни с яростта на лятна буря.

Не бе съзнателно. Усещането на тялото ѝ срещу неговото бе предизвикало бясна възбуда. Той се хвърли с главата надолу, без да мисли за последствията.

Ако Александър се чувстваше безпомощен, така се чувстваше и тя. Ръцете ѝ се обвиха около топлото му тяло под сакото, а устните ѝ отвърнаха на глада на неговите. Простена дрезгаво, от което нещата очевидно станаха още по-лоши. Устните му изведнъж станаха настойчиви, сякаш бе чул желанието в приглушения ѝ вик и се опитваше по всякакъв начин да утоли глада, който той издаваше.

Джоуди вплете пръсти в косата му и изви тяло в безпомощна молба. Александър прошепна нещо неразбрано, повдигна я на ръце, все още без да пуска устните ѝ, и я отнесе на дивана. Положи тялото ѝ върху студената кожа и се отпусна върху него, като разтвори с крак бедрата ѝ с трескава страст. Никога не бе подозирал такова разкъсващо желание, не само от себе си, а и от Джоуди. Беше се разтопила в прегръдките му, готова на всичко, което би поискал, без да са разменили и дума.

Отмести се леко, колкото да пъхне ръката си между тях. Плъзна я по ключицата, надолу в деколтето на роклята, по дантеления сутиен. Усети малкото твърдо зърно и я чу как извика от удоволствие в устните му.

Пръстите ѝ бяха върху копчетата на ризата му. Бе опасно. Бе неразумно. Тя бе разпалила в него лудост и той не можеше да спре. Когато почувства, че ризата му се разтваря и пръстите ѝ се заравят в гъстите косми по гърдите му, изръмжа дрезгаво. Тялото му трепереше от страст.

Устните му се впиха в нейните и кракът му се раздвижи между бедрата ѝ. Голямата му длан я сграбчи и я притисна към яростната му възбуда — движение, което не оставяше никакво съмнение за намеренията му.

Главата на Джоуди се въртеше. Всичките ѝ любовни мечти се сбъдваха. Александър я желаше! Усещаше настойчивия натиск на тялото му върху своето. Целуваше я така, сякаш умираше да я има, и тя тържествуваше от яростта на страстта му. Отпусна се с тих смях и отвърна на целувката му, чувствайки как цялата се разтапя под него, разтапя се в него. Изгаряше от непознати потребности, давеше се в непознати усещания, от които тялото ѝ звънтеше от удоволствие.

Александър вдигна глава и я погледна. Лицето му беше безизразно като маска, само зелените му очи бяха живи и блестяха в задъханото неловко мълчание на сления им дъх.

— Не спирай — прошепна тя и отново раздвижи бедра.

Бе изкушаващо. Личеше си. Но желязното му самообладание не би му позволило да се отдаде на лекомислието. Джоуди бе пила. Всъщност бе пияна. Той подозираше, че бе съвсем невинна. Тялото ѝ го молеше да забрави за неопитността ѝ и да му даде облекчение. Ала желанието му бе прекалено силно. Той бе мъжът, който имаше отговорността да я пази, дори от себе си.

— Ти си пияна, Джоуди. — Гласът му бе малко нестабилен, но твърд.

— Има ли значение? — попита тя лениво.

— Не ставай смешна. — Отдръпна се от нея и стана. Погледна към проснатото тяло в изпомачкана рокля и от желание го заболя всичко чак до пръстите на краката. Ала не можеше да стори това, не и когато Джоуди бе толкова беззащитна. Тя въздъхна и затвори очи.

Толкова бе приятно да лежи в прегръдките му. Усмихна се сънливо. Дали не бе сънувала? — Стани, за бога! — изкомандва рязко Александър и я вдигна на крака. — Отиваш да си легнеш, още сега, преди да си станала пълна глупачка.

Тя примигна и го погледна.

— Не мога да си легна. Кой ще измие чиниите?

— Джоуди!

Тя прихна и се опита да се облегне на него, но той я отблъсна, хвана я за ръката и я поведе към вратата.

— Казах на Франсиско, че аз съм готвачката. Това съм аз! — заяви весело. — Готвачка, миячка на чинии, най-добра приятелка и домашна робиня. — Разсмя се още по-силно.

Той я измъкна през вратата и я поведе през коридора към стълбите. Джоуди се смееше малко прекалено високо, ала за щастие музиката откъм хола я заглушаваше.

Заведе я в стаята за гости, в която се бе настанила.

— Лягай! — процеди през зъби.

Тя се облегна на рамката на вратата, напълно обърквана.

— Можеш да влезеш — прошепна закачливо. — Тук има легло.

— На теб ти трябва легло — скастри я Александър. — Иди и си легни.

— Само ме командваш — въздъхна Джоуди. — Не ти ли харесва да ме целуваш, Александър?

— Сутринта ще се мразиш.

Тя се прозя. Главата ѝ се въртеше, както и стаята.

— Мисля да си легна.

— Страхотна идея. — Той понечи да си тръгне.

— Би ли ми изпратил Франсиско, ако обичаш? — подразни го Джоуди. — Много ще ми е приятно да си лежа и да си говоря с него за автомобилни състезания.

— Насън!

Александър излезе и затръшна вратата, напълно изгубил търпение. Изчака една минута, за да е сигурен, че Джоуди няма да се опита отново да излезе. Но я чу само как бавно отива към леглото, после как изведнъж тежко се стовари върху него. Когато отвори тихо вратата и надзърна вътре, тя лежеше по очи върху завивките, както си бе облечена, и спеше непробудно. Затвори вратата, твърдо решен втори

път да не се доближава до нея, и се върна на празненството. Имаше чувството, че са го ударили с юмрук в стомаха. Не можеше да си представи какво го бе прихванало, та да позволи на Джоуди да го изкуши да забрави всякакво благоразумие. Загубата на самообладание дотолкова го притесни, че се държа два пъти по-внимателно към Кири, отколкото обикновено.

Когато я изпрати до стаята ѝ, след като гостите си отидоха, я целуна настойчиво. Тя определено имаше желание, ала неговото тяло му изневери. Изобщо не можа да прояви някакъв интерес.

— Просто си уморен — успокой го Кири и се усмихна светски.
— Имаме всичкото време на света. Наспи се добре.

— Разбира се. Ти също.

Остави я и слезе отново долу. Бе неспокоен, ядосан заради пристъпа на импотентност с единствената жена, която бе способна да я излекува. Или поне той си въобразяваше, че бе способна. Двамата с Кири никога не се бяха любили, макар че по едно време се бяха сблизили. Сега тя му бе приятна компаньонка от време на време, красиво украшение, с което да се показва из града. Вбесяваше се, че можеше да е истински мъж с Джоуди, която почти сигурно бе девствена, и не можеше нищо да направи с изискана жена като Кири. Може би причината бе във възрастта.

Вниманието му бе привлечено от тракане на чинии. Тръгна след звука и откри нещастната Марджи, която се опитваше да сложи съдовете в съдомиялната машина.

— Не ми се струва добре — изкоментира Александър, като я видя как пъха заедно чинии, купи, порцеланови и кристални чаши. — Ще счупиш кристала.

Тя го погледна сърдито.

— Е, какво знам аз за миенето на съдове? Нали затова си имаме Джоуди.

Той наклони глава.

— Ти не си добре.

Марджи гневно отметна тъмните си коси.

— Да, не съм добре! Кири каза, че според нея още не съм готова да си изложи колекцията. Каза, че нейният магазин има планирани ревюта до края на годината и не може да ми помогне.

— Значи всичката тази шумотевица и домъкването тук на Джоуди са били за нищо — заключи Александър саркастично.

— Къде е Джоуди? — поинтересува се Марджи. — От два часа не съм я виждала и сега цялата тази работа чака мен.

Той се облегна на полуотворената врата и погледна към сестра си.

— В леглото си, спи мъртвопияна — обясни с отвращение. — След като се опита да съблазни пилота номер едно в света и след това мен.

Марджи се изправи и се обърна към него.

— Теб?

— Искан ми се да можех да те накарам да разбереш колко ми е омръзнало Джоуди да ми се мотае в краката всеки път, когато се прибера в собствената си къща. Не можем да имаме купон без нея, не можем да имаме празник без нея. Собственият ми рожден ден означава тя да бъде поканена! Защо не можеш просто да наемеш готвачка, когато ти трябва, вместо да ми натрапваш някогашната си най-добра приятелка?

— Мислех, че харесваш Джоуди, поне малко — заекна Марджи.

— Тя не е от нашата класа, Марджи — настоя Александър, все още ядосан, че бе загубил самообладание, и бесен, че Джоуди бе виновна за това. — Никога няма да подхожда на нашите кръгове, колкото и да се опитваш да я приобщиш към тях. Тази вечер обясняваше, че е готвачката, и това не е много далеч от истината. Тя е самоходно обществено зло. Не знае нищо за нашия начин на живот, не може да проведе един приличен разговор и се облича като бездомница. Излага ни.

Марджи въздъхна нещастно.

— Надявам се, че не си й наговорил тези неща. Тя може да не е от висшата класа, но е сладка и мила, и не клюкарства. Джоуди е единствената истинска приятелка, която някога съм имала. Не че съм се държала много като приятелка — добави тъжно.

— Би трябвало да имаш приятелки от своята класа — отбеляза той хладно. — Не искам повече да я каниш тук — заключи твърдо и вдигна ръка, когато Марджи се опита да възрази: — Говоря сериозно. Намери някакво извинение, ала я дръж далеч оттук. Няма да позволя твоята парцалива приятелка да ми налита. Не искам повече да ми се

пречка в краката на никакви празници или, боже опази, на моя рожден ден! Ако искаш да се видиш с нея, иди до Хюстън, живей в Хюстън, но не я води повече тук!

— Наистина ли се опипа да те прелъсти?

— Не искам да говоря за това. Беше ужасно неловко.

— Сигурно ще бъде в ужас, когато сутринта се събуди и си спомни какво е правила. Каквото и да е било то — добави Марджи с надеждата да разбере нещо повече.

— Аз самият ще бъда в ужас месеци наред. Кири ми е стабилна приятелка и аз нямам намерение да се натискам с някоя друга жена зад гърба ѝ. Джоуди би трябвало да го знае. Не че ми се струва, че за нея има някакво значение, когато става дума за мен или за женен автомобилен състезател.

— Тя никога не е пила, доколкото знам — опита се да я защити Марджи. — Не е като майка ни, Лекс.

Той стисна зъби. Поведението на Джоуди бе събудило болезнени спомени за майка му, която пиеше често и много. Александър се чувстваше неудобно всеки път, когато им идваха гости, а тя изпитваше удоволствие по всякакъв възможен начин да кара сина си да се чувства неудобно. Глупавото държание на Джоуди бе върнало кошмара.

— На света няма нищо по-отвратително от пияна жена — каза на глас. — Направо ми се повдига.

Марджи затвори капака на миялната машина и я включи. Раздаде се ужасен звук от счупено. Кристалът! Тя трепна.

— Не ме интересува какво се е случило. Аз не съм готвачка, не мога да мия чинии. Аз съм модна дизайнерка.

— Наеми помощничка на Джеси — предложи той.

— Добре — предаде се Марджи. — Няма повече да каня Джоуди. Ала как да ѝ го кажа, Лекс? Тя никога няма да разбере и това ще я обиди.

Александър го знаеше и не можеше да понесе да го чуе. Лицето му се изпъна.

— Просто я дръж далеч от мен. Не ме интересува как.

— Ще измисля нещо — каза безсилно Марджи.

Навън в коридора пребледнялата Джоуди тихо се промъкваше обратно към стълбите. Бе дошла със закъснение да измие чиниите, все още изтръпнала часове след трескавите ласки на Александър. Бе

замаяна, не на себе си от надеждата, че може да бе започнал да я вижда в друга светлина. И чу това, което той каза. Чу всяка дума. Тя го отвърщаваше. Тя всъщност бе такова обществено зло, че Александър никога не я искаше отново в къщата си. Бе го поставила в неудобно положение и се бе държала като глупачка.

Беше прав. Бе се държала глупаво и сега щеше да си плати за това, като я изхвърлят. Единствените близки, които имаше, вече не я искаха.

Върна се в стаята си, затвори тихо вратата и вдигна телефона да смени билета си за полет рано сутринта.

По изгрев-слънце отиде в стаята на Марджи. Изобщо не бе мигнала, бе се преоблякла, приготвила багажа си и бе готова.

— Ще ме откараш ли до летището — попита сънената си приятелка, — или да помоля Джони?

Марджи седна в леглото и примигна. После си спомни какво ѝ бе казал Лекс, спомни си и собствения си срам за начина, по който се бе отнесла към най-добрата си приятелка, и се изчерви.

— Ще те откарам — съгласи се веднага. — Но не искаш ли да тръгнем след закуска? — Отново се изчерви, като си спомни, че Джоуди ще трябва да приготви закуската.

— Не съм гладна. В хладилника има останали кренвирши и бекон, има и малко бисквити. Може само да ги претоплиш, а Александър ще опържи яйцата. — Почти се задави с името му.

Марджи се чувстваше виновна.

— Ти си разстроена — осмели се да каже тя.

Да запази спокойствие бе най-трудното, което Джоуди някога бе правила.

— Снощи се напих и направих... Направих някои наистина глупави неща — обобщи тя. — Просто искам да си отида у дома. Става ли?

Марджи се опита да не покаже облекчението си. Джоуди си тръгваше без много шум. Лекс щеше да бъде доволен, а тя нямаше да бъде виновна. Усмихна се.

— Добре. Само да се облека и тръгваме.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ако да избяга й се струваше най-правилното нещо, да го направи се оказа сложно. Последното, което очакваше да види в момента, в който слезе с куфара си по стълбите, бе причината за бягството й. Стисна зъби, за да не каже нищо.

Александър се бе облегал на перилата на стълбите и изглеждаше смутен и разтревожен. Като видя бледото й лице и подпухналите й очи, се изправи и се намръщи:

— Днес следобед ще откарам Кири до летището — каза веднага, щом забеляза куфара й. — Можеш да дойдеш с нас.

Джоуди се насили да му се усмихне, без да среща погледа му.

— Благодаря за поканата, но имам билет.

— Тогава ще те закарам.

Тя стисна зъби и преглътна обидата си.

— Благодаря, ала Марджи вече се е облякла и е готова да тръгваме. Освен това искаме да поговорим по пътя — добави Джоуди, преди да бе предложил отново.

Погледът му я притесняваше. Тя се държеше като заподозрян, който се опитва да избяга от полицията. Не срещаше очите му, не му позволяваше да се доближи до нея. Бе имал цяла нощ да се разкайва за поведението си и отгоре на това обвиняваше нея. Бе реагирал неадекватно. Знаеше, че на времето Джоуди бе влюбена в него и я бе наранил със студеното си отблъскване. Беше пила. Не бе виновна, ала той обвиняваше нея за цялото фиаско. Почувства се виновен за начина, по който изглеждаше тя сега.

Преди да бе успял да каже още нещо, по стълбите се спусна Марджи.

— Добре, готова съм. Да вървим.

— Идвам. Довиждане, Александър — каза Джоуди, без да вдига очи по-високо от най-горното копче на ризата му.

Той не отговори. Проследи я с поглед, докато входната врата се затвори зад гърба й. Още не можеше да разбере собствените си

противоречиви чувства. Бе се надявал на малко време насаме с нея, докато осъзнае внезапно промените се отношения между тях. Но тя очевидно се чувстваше неудобно от поведението си предишната нощ и бягаше уплашена. Може би най-доброто бе да я остави да избяга. След няколко дни щеше да я посети в службата и да изглади нещата. Не можеше да понесе да я гледа такава и да знае, че той бе причината. Въпреки гневния си изблик, Александър държеше на нея и не искаше да я нарани.

— Много си бледа — забеляза Марджи, когато изпрати най-добрата си приятелка до паспортния контрол на летището. — Сигурна ли си, че си добре?

— Неудобно ми е от начина, по който се държах снощи, това е всичко — успокои я Джоуди. — Между другото, имаше ли късмет с Кири?

— Не особено — въздъхна Марджи. — И мисля, че изпочупих всичкия кристал, като го сложих в миялната машина.

— Извинявай, че не успях аз да се оправя с това — вметна Джоуди.

— Ти не си виновна. За нищо не си виновна. — Марджи изглеждаше измъчена. — Щях да те покана да дойдеш на рождения ден на Лекс следващия месец...

— Марджи, в момента не мога да погледна Александър в очите — прекъсна я Джоуди и видя как на лицето на приятелката ѝ се изписа истинско облекчение. — Затова за известно време няма да се появявам.

— Може би така ще е най-добре — съгласи се Марджи.

Джоуди се усмихна.

— Благодаря, че ме покани на празненството. Прекарах много добре.

Това бе лъжа и двете го знаеха.

— Един ден ще ти се отплатя за всичко това, обещавам — неочаквано заяви Марджи и силно я прегърна. — Не съм много добра приятелка, ала ще се поправа, ще видиш.

— Не бих била много добра приятелка, ако се опитвах да те променя — отвърна с усмивка Джоуди. — Ще се видим скоро — обеща

загадъчно и тръгна, преди Марджи да бе успяла да я попита какво има предвид.

Полетът до Хюстън бе кратък и през цялото време Джоуди се бореше със сълзите си. Не помнеше през целия си живот нещо, от което да я бе заболяло толкова. Александър не можеше да я гледа. Не я искаше край себе си. От нея му се повдигаше. Тя... Тя го отвращаваше.

Повечето ѝ спомени за любов се въртяха около Александър Коб. Бе си мечтала за него още преди да осъзнае, че чувствата ѝ се бяха задълбочили и се бяха превърнали в любов. Неочакваните им срещи бяха цяло щастие за нея, тръпнеше само когато той ѝ се усмихнеше. Но всичко това е било лъжа. Тя бе отговорност, която той приемаше сериозно, както работата си. Просто не означаваше за него нищо повече от това. Беше болезнено да го осъзнае и трябваше да мине време, докато болката се притъпи.

Ала засега бе прекалено болезнено, за да го понесе. Джоуди извади самолетното списание от джоба на предната седалка и го отвори. Докато свърши, самолетът вече кацаше. Излезе в чакалнята с ново решение. Щеше да забрави Александър. Бе време да загърби миналото и да започне на чисто.

Когато Марджи се върна от летището, Александър бе сам в библиотеката и излезе в коридора да я посрещне.

— Тя каза ли нещо? — попита веднага.

Марджи се поколеба, изненадана от въпроса и от явното му нетърпение.

— За какво?

— Защо така изведнъж си тръгна. Знам, че имаше билет за късно следобед. Трябва да го е сменила.

— Каза, че ѝ е неудобно да те погледне в очите.

— Нещо друго? — настоя той.

— Всъщност не. — Самата Марджи също се чувстваше неудобно. — Познаваш Джоуди, Лекс. Болезнено стеснителна е и освен това никога не пие. Предполагам, че каквото и да се е случило,

тя се срамува от себе си и се чувства неловко край теб. С времето ще ѝ мине.

— Мислиш ли?

— Какво правите вие двамата тук? — попита сприхаво Кири и се прозя. Бе слязла, облечена с червена нощница и дълга черна копринена роба. Русата ѝ коса се спускаше върху раменете. — Имам чувството, че изобщо не съм спала. Готова ли е закуската?

Марджи се сепна.

— Ами, Джеси я няма... — започна тя.

— Къде е онази малка готвачка, която беше на празненството снощи? — попита безгрижно Кири. — Защо да не може тя да приготви закуската?

— Джоуди не е готвачка — отсече Александър. — Тя е най-добрата приятелка на Марджи.

Кири вдигна вежди.

— Стори ми се, че се понапи. Хора като нея не бива да пият. Значи е още махмурлия и не може да готви, така ли?

— Тя си замина — отговори Марджи. Забележките на Кири ѝ бяха неприятни.

— Кой тогава ще ми препече филийки и ще ми направи кафе? — настоя Кири. — Трябва да закуся.

— Аз мога да ти препека филийки — каза Марджи. Имаше нужда от помощта на Кири за колекцията, но изобщо не харесваше самата жена.

— Тогава отивам да се облека. Искаш ли да дойдеш горе да ми закопчаеш ципа, Лекс?

— Не, аз ще направя кафето — заяви той и тръгна след Марджи към кухнята.

Кири неразбиращо се вторачи след тях. Александър никога не ѝ бе говорил по този начин, а Марджи определено бе груба. И те не трябва да пият, помисли си тя, докато се качваше по стълбите. Очевидно тази сутрин всички бяха махмурлии и в лошо настроение.

Две седмици по-късно Джоуди присъстваше на среща между Броуди и един служител в тяхната информационна система, който се бе държал грубо и обидно с колежка. Работата на Броуди като главен

специалист в отдел „Човешки ресурси“ бе да изглажда персоналните противоречия и той бе дипломат. Тази среща даваше на Джоуди възможността да види какви задължения щеше да има, ако се издигнеше до този пост.

— Господин Косвалски, това е госпожица Клейбърн, моята административна помощничка. Тя е тук, за да води бележки — представи я Броуди.

Джоуди бе изненадана. Тя мислеше, че е тук, за да учи работата. Ала се усмихна, извади бележника и молива си и се приготви.

— Имате оплакване от мен, нали? — попита Косвалски с въздишка.

Броуди вдигна вежди.

— Ами, да...

— Един от нашите началници назначи системна специалистка, която няма никакъв практически опит в нефтодобива — започна Косвалски. — Аз подготвих една статия за нашето списание и системата се срива. Изпратиха нея да я поправи. Тя видя моята статия и направи някои забележки относно термините, които използвам, и колко непрофесионално звучат. Очевидно не разбираше разликата между такелажник и хулиган. Опитах се да ѝ обясня, а тя ме обвини, че ѝ говоря надменно и си отиде. — Той вдигна ръце. — Господине, аз не се държах грубо и не отказвах да ѝ помагам. Просто се опитвах да я науча на езика, който се използва в производството.

Броуди имаше вид, че иска да каже нещо, но вместо това погледна към Джоуди и се прокашля.

— Не сте ли я наричали с обидни имена, господин Косвалски?

— Не, господине — отговори вежливо младежът. — Обаче тя ме наричаше. Освен това, честно казано, има изцъклен поглед и червен нос. — Лицето му се изопна. — Господин Ванс, виждал съм достатъчно хора, които вземат наркотици, за да скрият, че са вземали наркотици. Тя не поправи системата и само обърка нещата още повече. Трябваше да повикам друг специалист, който да оправи нейните поразии. Мога да ви дам името му и възлагателния договор. — Извади един лист и го подаде на Броуди. — Извинявам се, че като отговор обвинявам друг служител в некомпетентност, ала става дума за моята почтеност.

Броуди взе документа и прочете името.

— Познавам този техник. Той е най-добрият, който имаме. Ще потвърди ли това, което току-що ми казахте?

— Да, господин Ванс.

Броуди кимна.

— Ще говоря с него и ще проуча вашите обвинения. Когато имаме решение, ще ви уведомя. Благодаря ви, господин Косвалски.

— Аз ви благодаря, господин Ванс — отговори младият мъж и се изправи. — Много обичам работата си. Ако я загубя, би трябвало това да е заради мои грешки, не заради лъжи.

— Напълно съм съгласен — отвърна Броуди. — Приятен ден.

— На вас също. — Косвалски излезе с достойнство.

Броуди се обърна към Джоуди.

— Как би характеризирала господин Косвалски?

— Струва ми се искрен, честен и работлив.

Броуди кимна.

— Всяка сутрин е навреме на работа, никога не закъснява след обедната почивка, с желание върши всичко, което му се възложи, и не възразява, дори ако трябва да остава след работа. — Извади друга папка. — От друга страна, системната специалистка, някоя си госпожица Бъргън, е закъснявала четири пъти от всеки пет дни, откак работи тук. Отсъства от работа всеки втори понеделник. Мърмори, ако я помолят да остане след работно време, и работата ѝ е незадоволителна. — Вдигна очи. — Твоето предложение, ако беше на мое място?

— Щях да я уволня.

Той бавно се усмихна.

— Тя има майка инвалид и двегодишен син — каза неочаквано. — Била е уволнена от последната си месторабота. Ако загуби и това място, я чака несигурно бъдеще. — Джоуди прехапа устни. Едно бе да намери повод за уволнение на некомпетентен служител, но като знаеше домашните проблеми на жената, решението бе трудно. — Ако заемеш моята длъжност, от теб ще се иска да правиш такива предложения. Всъщност ще трябва да ги правиш пред мен. Не може да си позволяваш сантименталности. Работиш в компания, която зависи от печалбата. Некомпетентните служители ни струват време, пари и може би дори изгубени клиенти. Някоя фирма не може да просъществува дълго по този начин.

Джоуди го погледна тъжно.

— Това не е приятна работа, Броуди.

— Това е като градинарството — кимна той. — Трябва да отделяш зеленчуците от плевелите. Ако има много плевели, няма да има зеленчуци.

— Разбирам. — Тя погледна бележника си. — И какво ще препоръчаш ти?

— Ще препоръчам нашият отдел по сигурността да направи пълна проверка на работата ѝ. Ако се окаже, че има проблем с наркотиците, ще ѝ се даде възможност да избере дали да се лекува, или да напусне. Освен ако не я заловят дрогирана на работа, разбира се — добави Броуди. — В такъв случай ще бъде арестувана. — Джоуди усети как изстива вътрешно. Това, което ѝ бе изглеждало като прекрасна перспектива, се стоварваше като тежък камък отгоре ѝ. — Джоуди, наистина ли това е работата, която искаш да работиш? — попита той внимателно и се усмихна. — Извини ме, ала ти не си коравосърдечен човек, винаги намиращ извинения за постъпките на хората, а един ръководител не може да бъде такъв.

— Започвам да го осъзнавам — отвърна тя тихо и потърси очите му. — Не те ли притеснява да предлагаш хора за уволнение?

— Не — отговори Броуди направо. — Съжалявам за тях, но не дотолкова, че да рискувам заплатата си и твоята, като ги държа на работа, която не могат да вършат. Това е бизнес, Джоуди.

— Предполагам. — Тя завъртя химикалката в пръстите си. — Аз бях страхотна с компютрите, когато учех в колежа. Не исках да стана системен специалист, защото нямам техническо мислене, ала мога да правя със софтуера всичко, което си поискам. Може би работя не каквото трябва. Може би все пак трябваше да стана програмист.

Той се засмя.

— Ако по някое време решиш, че искаш да се занимаваш с това, напиши молба и я дай на началника на отдел „Човешки ресурси“, за да кандидатстваш за работата.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. Точно по този начин получих тази работа.

— Я виж ти!

— Няма да ти се налага да уволняваш софтуер — напомни ѝ Броуди. — И ако не работи, няма да ти е съвестно да го изхвърлиш. Но

за всичко това е много рано. Няма нужда точно сега да решаваш какво искаш да правиш. Освен това — добави с въздишка, — аз може и да не получа повишението, на което се надявам.

— Ще го получиш — увери го Джоуди. — Ти си страхотен в това, което вършиш.

— Наистина ли мислиш така? — Изглеждаше така, сякаш отговорът ѝ сериозно го интересува.

— Определено.

Той се усмихна.

— Благодаря. Боя се, че Кара няма особено високо мнение за моите способности. Сигурно защото самата тя е толкова добра в маркетинга. Постоянно я повишават. И тези пътувания... По-често е извън града, отколкото тук, ала това ѝ харесва. Миналата седмица беше в Мексико, по-миналата в Перу. Само си представи! Толкова ми се иска да отида до Мексико и да видя Чичен Ица. — Броуди въздъхна.

— Аз също. Обичаш ли археологията?

— Много. А ти?

— О, да!

— В Музея на изкуствата има изложба на керамиката на майте. Кара мрази такива неща. Сигурно няма да искаш следващата събота да дойдеш с мен да я видиш?

Следващата събота. Рожденият ден на Александър. През последните две седмици, откак се бе върнала от празненството на семейство Коб, бе страдала. Но на този рожден ден нямаше да я поканят, а и дори да я поканеха, тя не би отишла.

— С удоволствие — съгласи се Джоуди с лъчезарна усмивка. — Ами... Няма ли приятелката ти да има нещо против?

Той се намръщи.

— Не знам. Тъж... Няма нужда да го обявяваме на всеослушание, нали?

Тя разбираше. Чувстваше се малко неудобно да излиза с мъж, който си има приятелка, но пък Броуди не бе чак женен. Освен това приятелката му се държеше с него като с боклук. Джоуди не би се държала така.

— Няма нужда — съгласи се тя. — Много ще ми бъде приятно.

— Страхотно! — Той също се усмихна широко. — Ще ти се обадя в петък вечерта да се разберем кога и къде да се видим, става ли?

— Става.

Бе поела по нов път, имаше нов живот и се чувстваше като нов човек. Бе започнала вечер да ходи в едно ретро кафене, където сервираха хубаво кафе, а хората четяха стихове на сцената или свиреха фолк музика с китари. Джоуди се чувстваше много добре в тази артистична тълпа. Дори за пръв път стана и прочете едно свое стихотворение, тъжна поема за отхвърлената любов, вдъхновена от Александър. Всички ръкопляскаха, дори собственикът, който се казваше Джони. Увереността, която изпита, я направи по-малко несигурна и следващия път, когато чете свои стихове, не се страхуваше толкова много от публиката. Бе като преродена. Бе една нова Джоуди, която щеше да покори света. А сега Броуди искаше да излезе с нея. Беше ѝ много приятно.

Това чувство продължи точно два часа. Тя се върна от обед и завари Александър Коб да я чака, приседнал на ръба на бюрото в малкия ѝ кабинет.

Не бе имала достатъчно време да преодолее злощастната си последна среща с него. Искаше ѝ се да се обърне и да избяга, ала нямаше да се получи. Вече я бе забелязал.

Спокойно се приближи до бюрото си, макар че сърцето ѝ прескачаше, и остави ръчната си чанта в най-долното чекмедже.

— Здравей, Александър — каза навъсено. — С какво мога да ти бъда полезна?

Поведението ѝ го обърка. Джоуди винаги се радваше, когато неочаквано го срещнеше. Не бе осъзнавал колко приятна му бе била непринудената ѝ реакция, докато не я изгуби.

Погледна я през бюрото, озадачен и разтревожен.

— Никой не е виновен за това, което се случи — каза сковано. — Не се измъчвай със самообвинения.

Тя се отпусна малко, но съвсем малко.

— Бях пила прекалено много. Няма да се повтори. Как е Марджи?

— Мълчи.

Това само по себе си бе тревожно. Марджи никога не мълчеше.

— Защо?

Той сви рамене, взе от бюрото ѝ един кламер и започна да го разглежда.

— Не може да стигне доникъде с моделите си. Очакваше незабавен успех, а дори не може да прекрачи прага.

— Жалко. Тя наистина е добра.

Александър кимна и присви очи.

— Трябва да говоря с теб. Може ли да се срещнем в кафето долу, когато свършиш работа?

Джоуди не искаше и това бе очевидно.

— Не можеше ли просто да ми се обадиш по телефона вкъщи?

Той се намръщи.

— Не. Не е разговор като за по телефона. — Тя все още се колебаеше. — Други планове ли имаш?

Джоуди поклати глава:

— Не. Просто не искам да си изпусна автобуса.

— Мога да те закарам...

— Не! Искам да кажа... — Тя сниши глас. — Не, не искам да те затруднявам. Има два автобуса, вторият е един час по-късно.

— Няма да отнеме цял час — увери я Александър. Ала усещаше, че нещо липсва в разговора им. Джоуди не го дразнеше, не се заяждаше с него, не му противоречеше. Всъщност изглеждаше така, сякаш ѝ се искаше изобщо да го избегне.

— Добре тогава — заключи тя и седна на бюрото си. — Ще се видим около пет и пет.

Той кимна, отвори вратата и спря за момент да я погледне, преди да излезе. Не бе моментът да си спомня вкуса на сочните ѝ меки устни под своите. Но нищо не можеше да направи. Джоуди бе облечена с много делови черен костюм и светлорозова блуза, косата ѝ бе прибрана в кок. Би приличала на бизнес дама, ала бе прекалено крехка, прекалено уязвима и несигурна, за да създаде такова впечатление. Нямаше самочувствието, необходимо за по-висока длъжност, но не можеше да ѝ го каже. Тя имаше комплекс за малоценност, най-малката дреболия я нараняваше. Както я бе наранил и той.

Стисна зъби.

— Това не ти подхожда — заяви неочаквано и кимна към стерилната малка стъклена клетка, в която я държаха. — Защо не ти позволяват да имаш поне цвете в саксия?

Джоуди се втрещи. Александър никога не правеше лични коментари. Размърда се неспокойно на стола си.

— Това не е на ниво — заекна тя.

Той направи една крачка към нея.

— Джоуди, една работа не бива да прилича на затвор. Ако не ти харесва това, което правиш, и мястото, на което го правиш, пропиляваш основната част от живота си.

Джоуди го знаеше. Усети вкус на паника в устата си и преглътна. Ала работа не се намираще лесно, а тук имаше шанс за повишение. Избута в някакво ъгълче на съзнанието си коментара на Броуди за недостатъците ѝ като мениджър.

— Аз много харесвам работата си — излъга тя.

Погледът му се плъзна по нея с нещо като чувство за собственост.

— Не, не я харесваш. Жалко. Ти имаш дарба за програмист. Обзалагам се, че откак си тук, не си написала и една програма.

Лицето ѝ придоби каменно изражение.

— Нямаш ли си работа? Защото аз съм заета.

— Както искаш. Моля те, колкото можеш по-рано след пет. Имам среща за вечеря — подчерта Александър.

С Кири. Винаги с Кири. Джоуди знаеше. Мразеше Кири. Мразеше и него. Ала се усмихна:

— Няма проблеми. До скоро. — Включи програмата и пусна файла с разписанието на деня, за да види какви задачи ѝ предстоят. Престана да обръща внимание на Александър, който отново я изгледа с любопитство, преди да излезе и да я остави.

Тя го усещаше със самото си сърце. Той бе дотолкова част от живота ѝ, че бе сякаш да я ампутират, когато си помислеше за целия си бъдещ живот без сложното му присъствие.

За пръв път се замисли да се премести в друг град. Корпорацията „Ритър Ойл“ имаше офис в Тълса, Оклахома. Може би можеше да уреди да я преместят там и... И какво да прави? Едва ѝ стигаше квалификацията за предимно канцеларската работа, която вършеше тук, и бе болезнено непригодна за уволняване на хора, дори ако го заслужаваха. Бе позволила на гордостта си да я принуди да приеме тази длъжност, защото Александър не спираше да я пита кога ще се хване на работа, след като завърши колежа. Той вероятно нямаше

предвид, че Джоуди злоупотребява с финансовата му помощ, но тя го приемаше точно така, затова постъпи в първата компания, която ѝ предложи назначение, просто за да му затвори устата.

Сега, като си помислеше, би трябвало да се оглежда по-дълго. Бе подала заявление за работа в местния полицейски участък като компютърен специалист. Умееше да пише програми, имаше дарбата да отваря заключени файлове, да намира изгубени документи, да проследява подозрителни съобщения и да намира начини да заобикаля забраните за преправяне на софтуер. Професорът ѝ я бе препоръчал на силите за сигурност като специалист по компютърни престъпления. Ала Джоуди се бе хвърлила към първата длъжност, която ѝ бе предложена.

И ето я сега, с безперспективна работа, която дори не харесваше, затворена в клетка, голяма колкото кутия от хартия за принтер, извеждана само когато някой по-високопоставен имаше нужда от нея да вземе някое писмо, да организира графика му или да напечата записките му...

Представи си се в картонена кутия и се разсмя.

Друга служителка пъкна глава в клетката ѝ.

— Тихо — посъветва я шепнешком. — И без това се оплакват от шума тук.

— Само се смей на себе си — обясни Джоуди.

— Искат да пазим тишина, докато работим. Никакви лични телефонни разговори, никакви приказки... И има нова заповед колко време можем да прекарваме в тоалетната...

— Боже мили! — избухна Джоуди.

Жената трескаво притисна пръст към устните си и тревожно се огледа наоколо.

— Шшт!

Джоуди се изправи и ѝ изкозирува.

За зла участ точно в този момент покрай клетката ѝ мина заместник-директорът, отговарящ за персонала. Той спря и подозрително изгледа двете жени.

Джоуди вече бе закъсала и изобщо не я интересуваше, така че изкозирува и на него.

За нейна изненада той едва сдържа усмивката си, ала бързо се овладя.

— На работа, момичета — предупреди ги и продължи по пътя си.

Другата жена се приближи до нея.

— Видя ли какво направи? — изсъска тя. — Сега ще напише доклад срещу нас!

— Ако той напише доклад срещу нас, и аз ще напиша доклад срещу него — закани се Джоуди. — Никой не може да ме нарича „момиче“ на работното ми място.

Жената вдигна ръце и излезе.

Джоуди отново насочи вниманието си към задачите за деня и изхвърли инцидента от съзнанието си. Обаче бе много смущаващо, като си помислеше каква власт има компанията над живота ѝ в службата, и това не ѝ харесваше. Чудеше се дали старият Ритър, председателят на корпорацията, одобрява такава политика. Доколкото бе чувала, той бе нещо като ренегат, изглежда не обичаше кой знае колко правилата и ограниченията. Но пък той не можеше да е навсякъде и може би дори не знаеше колко потиснически се отнасяха неговите административни ръководители към служителите.

Достатъчно зле бе, че я предупреждаваха никога да не говори, а личните вещи в работните помещения бяха строго забранени от разпоредбите на компанията. Ала ограниченията на времето, прекарвано от служителите в тоалетната, вече я вбесиха. В училище имаше приятелка диабетичка, която често трябваше да тича до тоалетната. Някои учители ѝ създаваха големи проблеми, докато родителите ѝ не поискаха среща с учителския съвет, за да обяснят здравословното състояние на дъщеря си. Джоуди имаше чувството, че в тази служба никакъв административен съвет няма да помогне.

Зае се отново за работа, но денят ѝ бе смутен по много и различни причини.

Точно пет минути след края на работното време тя влезе в малкото кафе на приземния етаж. Александър я чакаше. Вече бе поръчал капучино с ванилия, което Джоуди толкова обичаше, и шоколадови бисквити.

Бе изненадана, че помни какво ѝ харесва. Метна старото си палто на един празен стол в ъгъла и седна. За щастие кафенето не бе пълно,

тъй като бе рано, и около тях нямаше много хора.

— Точно навреме — отбеляза той, като погледна към скъпия си ръчен часовник.

— Винаги съм навреме — отвърна тя разсеяно и отпи от капучиното си. — Това е чудесно — добави с усмивка.

Александър изглеждаше изненадан.

— Не идваш ли често тук?

— Всъщност това не се вмести в бюджета ми.

Сега вече бе шокиран.

— Ти имаш добра заплата!

— Ако искаш да наемеш апартамент на сигурно място, струва скъпо — обясни Джоуди. — Трябва да съм добре облечена на работа, а това също струва пари. Като добавя ток, телефон, автобус, не остава много. Не всички имаме твоите доходи, Александър — добави без злоба.

Той насочи вниманието си към своето капучино и мълчаливо отпи.

— Никога не съм мислил за теб като за човек от друга икономическа класа.

— Така ли? — Тя много добре знаеше какво мисли той. Не можеше да забрави какво бе дочула — че е от низша класа и не им подхожда.

Александър се поизправи.

— Нещо те безпокои. Не си същата след онова празненство. — Лицето ѝ стана безизразно. Гордостта не ѝ позволяваше да му каже какво бе чула. Просто бе прекалено, отгоре на всичко, което се бе объркало напоследък. — Защо не можеш да говориш с мен? — настоя той.

Джоуди го погледна и в студения ѝ поглед се четяха потиснати съжаления, наранена гордост и оскърбени чувства.

— Все едно да говоря на стена. Ако си тук, значи искаш нещо. Е, какво е то?

Изражението му бе достатъчно красноречиво. Александър отпи от капучиното и внимателно остави крехката чашка в чинийката.

— Защо мислиш, че искам нещо?

— Марджи ме кани на вашите празненства, за да сготвя и да разчистя в кухнята, ако Джеси я няма. Или ако е болна и има нужда от

грижи. Ти идваш при мен, ако ти трябва нещо да се напечата или да се дръпне някоя компютърна програма, или да се намери нещо в интернетa. Никой от вас не се приближава до мен, освен ако не ви трябвавам.

Дъхът му спря.

— Джоуди, не е така!

Тя го изгледа спокойно.

— Така е. Винаги е било така. Не се оплаквам — добави бързо. — Не знам какво щях да правя, ако не бяхте вие с Марджи. Дълга ви повече, отколкото мога да ви се отплатя за цял живот. Просто казвам, че след като си тук, значи имаш нужда нещо да се свърши, и аз го знам. Няма проблеми. Кажете ми какво искате да направя. — Той затвори очи и отново ги отвори. Бе истина. И той, и Марджи я бяха използвали най-безсрамно, само дето не осъзнаваха, че го правят толкова явно. Тази мисъл не му хареса. — Малко е късно за угризения на съвестта — добави Джоуди с лека усмивка. — А и не ти е в характера. Хайде, кажете какво има.

Александър завъртя в ръцете си една бисквита.

— Бях ти споменал, че проследяваме една връзка с наркокартел. — Тя кимна. — В твоята компания — добави той.

— Ти ми каза, че не мога да ти помогна — напомни му Джоуди.

— Е, не бях прав. Всъщност ти си единствената, която би могла да ми помогне. — Преди няколко седмици би се пошегувала, че иска полицейска значка и пистолет. Сега просто чакаше отговори. Дните на приятелските закачки отдавна бяха отминали. Александър срещна изпитателния ѝ поглед. — Искам да се правиш, че имаме връзка, така че да имам повод да се въртя във вашия отдел. — Тя не реагира. Бе горда със себе си. Би било толкова болезнено лесно да плисне гъстото капучино върху безупречните му панталони и да го омаже със сметаната. Той вдигна вежди. — Да, права си. Аз те използвам. Това е единственият начин да проведа разследването. Не мога да вися около Джаспър, иначе хората ще помислят, че си падам по него.

Това я накара леко да се усмихне.

— На жена му няма да ѝ хареса.

— Ще го направиш ли? — Джоуди се колебаеше. Александър бе очаквал това. Извади една снимка и ѝ я подаде през масата. Тя я взе и я погледна. Две малки момченца, на около пет и шест години, широко

усмихнати. Имаха гъсти прави черни коси, черни очи и мургава кожа. Джоуди погледна въпросително към Александър. — На майка им ѝ омръзнало от наркотрафиканти в квартала. Те се срещали в една изоставена къща до нейната. Трафикантът, който бил направил къщата свой щаб, имал амбиции. Искал да изиграе новия наркобарон, който дошъл, след като старата територия на Мануел Лопес се разцепила. Мама Гарсия наблюдавала внимателно какво става и през цялото време информирала полицията. Направила фаталната грешка да каже на съседа си, че дните му в този квартал са преброени. Той казал на своя доставчик. Всичко това стигнало до мрежата на новия бос. Затова когато пристигнали да се разправят с измамния трафикант, много внимавали накъде ще стрелят. Знаели къде живее мама Гарсия и тя, заедно със съперника им, била една от мишените им. Мигел и Хуан били простреляни около двадесетина пъти с автоматично оръжие. И двамата загинали в престрелката, заедно с непокорния наркотрафикант. Майка им била тежко ранена и вероятно никога вече няма да може да ходи. — Тя трепна и отново погледна снимката на двете момченца, толкова щастливи и усмихнати. Сега и двете бяха мъртви заради наркотиците. Александър видя смущението ѝ и кимна. — Стрелбата е заповядана от местния дистрибутор, когото преследвам. Той работи в тази сграда, в тази корпорация, в този отдел. — Наведе се напред. Джоуди никога не го бе виждала толкова зъл. — Ще го хвана. Питам те още веднъж, Джоуди. Ще ми помогнеш ли?

ПЕТА ГЛАВА

Джоуди простена вътрешно. Погледна за последен път към снимката и разбра, че не можеше да остави един убиец на деца да се разхожда на воля, независимо каква жертва щеше да е това за нея.

Върна му снимката.

— Добре, ще го направя. Кога започваме?

— Утре на обед. Ще излезем да хапнем заедно. През това време ще ми дадеш някои основни сведения.

— Добре.

— Все още не изглеждаш убедена.

— Броуди току-що ме покани да излезем, за пръв път — сподели тя, опитвайки се да прозвучи по-унила, отколкото действително се чувстваше. Не би навредило да покаже на Александър, че не чезне по него.

Трудно бе да разчете изражението му.

— Мислех, че е сгоден.

Джоуди направи гримаса.

— Е, нещата изстиват. Приятелката му пътува по цял свят. Току-що се е върнала от Мексико и Перу, а и когато е тук, не му обръща много внимание.

— Перу? — Той сякаш се замисли. — Те са все още сгодени, Джоуди.

И Александър имаше лошо мнение за нея, защото тя пренебрегваше правата на друга жена. Разбира се. На нея самата идеята също не ѝ харесваше и вече знаеше, че следващата събота няма да излезе с Броуди. Не и сега. Александър я караше да се чувства прекалено виновна.

Прокара пръст по ръба на чашата си.

— Прав си — призна Джоуди. — Просто приятелката му се отнася лошо към него. А той е толкова симпатичен — добави с тъжна усмивка. — Винаги ме насърчава в работата, казва ми, че мога да се справя, вярва в мен.

— Което, по дяволите, не е причина да имаш връзка с един мъж!
— Вбесяваше го, че друг мъж се опитва да повдигне самочувствието ѝ, докато единственото, което той правеше, бе да го мачка.

Тя сниши глас.

— Аз нямам връзка с него!

— Но би имала, ако ти предложи.

Джоуди понечи да възрази, ала се отказа. Нямахше смисъл да спори. А и това си бе нейният живот и не бе негова работа да ѝ казва как да го живее.

— Как искаш да се държа, докато се преструвам, че имаме нещо общо? — попита кисело. — Искаш ли да ти се хвърля на врата и да започна да те целувам, когато влезеш в кабинета ми?

Очите му се разшириха.

— Моля?

— Няма значение. Ще импровизирам.

Наистина изглеждаше различно, помисли тя, като го гледаше как непривично за него се колебае. Александър извади от вътрешния джоб на сакото си една дискета и ѝ я подаде.

— Още нещо. — Огледа се наоколо, за да се увери, че не ги наблюдават. — Искам да провериш тези интернет страници и адреси, без да оставяш следи. Искам да знам дали са законни и кой ги притежава. Защитени са с парола и код.

— Няма проблем, мога да мина през всяка защита, която поставят.

— Не оставяй адрес, по който могат да стигнат до теб — натърти той. — Тези хора не се колебаят да убиват деца, така че не биха имали нищо против да премахнат и теб.

— Разбрах, ясно ми е. — Джоуди прибра дискетата в чантата си и допи капучиното. — Нещо друго?

— Да. Марджи каза да ти предам, че съжалява.

Джоуди вдигна вежди:

— За какво?

— За всичко. — Александър потърси очите ѝ. — И, между другото, не ни дължиш непрекъснати услуги, независимо дали си ни задължена, или не.

— Знам. — Тя се изправи. — До утре ще имам тази информация.

Той също се изправи и взе сметката, преди да бе успяла да я погледне.

— Аз те поканих, аз черпя. — Погледна я със смущаваща настойчивост. — Все още премълчаваш нещо.

— Нищо важно — отвърна Джоуди. Бе притеснително, че толкова лесно разгадава изражението ѝ.

Александър присви очи.

— Наистина ли ти харесва да работиш тук, Джоуди?

— Ти беше този, който каза да престана да се мотая и да си намеря работа — обвини го тя с повече горчивина, отколкото си мислеше. — Е, намерих си.

Той направо трепна.

— Казах, че трябва да определиш приоритетите си, не че трябва да се хванеш на работа, която мразиш.

— Харесвам Броуди.

— Броуди не е работа, по дяволите! Ти не си създадена за еднообразие. Това ще убие душата ти.

Джоуди знаеше това, ала не искаше да го признава.

— Ти нямаше ли среща? — попита, изгубила търпение.

Александър въздъхна тежко.

— Имам. А ти защо нямаш?

— Мъжете не си заслужават неприятностите, които причиняват — излъга тя и се обърна.

— О, ти ли го знаеш, с твоя бурен светски живот?

Джоуди се обърна вбесено.

— Само гледай, когато Броуди е свободен.

Той не отговори, но я проследи с поглед.

Тя фуча от яд през целия път до дома си. Александър бе толкова нахален! Можеше да ѝ се подиграва със завоеванията си, да я използва да му върши работата, да я насили да му стане съучастник в разследването...

Я чакай малко, помисли изведнъж и ръката ѝ замръзна върху чантата, в която бе дискетата. Той имаше под свое ръководство някои от най-добрите компютърни специалисти в страната. Защо трябваше

да доверява такава работа на един аматьор, който дори не работи за него?

Отговорът дойде бавно, когато си спомни откъслечни разговори, които бе чула по време на разследването на Лопес. Джоуди познаваше хора в Джейкъбсвил, които поддържаха връзка с нея, след като се премести в Хюстън. Някой бе споменал, че има подозрения за внедрен в полицията човек на Лопес, който му е предавал информация, за да му помага да не го хванат.

В такъв случай в необичайната молба на Александър имаше логика. Той подозираше, че някой от неговата организация работи за наркотрафикантите, и искаше това разследване да се извърши от човек, на когото може да има доверие.

Почувства се смешно трогната от доверието му, не само като способности, а и като почтеност. Бе отказвал помощта ѝ преди, ала сега ѝ доверяваше взривоопасната си информация. Допускаше я в живота си, макар и само донякъде. Би трябвало да държи на нея, поне мъничко.

Разбира се, че държеше на нея, каза си тя мрачно. Нали беше компютърен гений и Александър го знаеше. Не бе ли плащал за колежа, където бе развила тези си умения? Той вярваше в способността ѝ да обработи софтуера и да проследи криминалната дейност в киберпространството. Това не означаваше признание в любов. Нямаше надежда за бъдеще с Александър. Тя дори не бе негов тип. Той харесваше високоинтелектуални, самоуверени жени. Харесваше професионалистки. Джоуди повече приличаше на мишка. Криеше се в малкия си ъгъл, избягваше сблъсъците, криеше способностите си, говореше само когато я питаха и никога нищо не искаше.

Напипа дискетата през меката кожа на чантата, която бе купила почти нова на една разпродажба. Стисна устни. Е, може би бе дошло времето да престане да бъде лакей на всички и да започне да отстоява интересите си. Тя бе умна. Бе способна. Можеше да върши всяка работа, която наистина искаше да върши.

Помисли си как би уволнила една жена с болна майка, която зависи от нея, и с малко дете. Изскърца със зъби. Ставаше ѝ все по-ясно, че такава работа никога няма да ѝ харесва.

От друга страна, проследяването на престъпници бе нещо вълнуващо. Лицето ѝ пламна при мисълта колко полезна би могла да бъде на Александър в неговото разследване. Спомни си за двете момченца и за бедната им майка, и гневно присви очи. Щеше да помогне на Александър да хване изрода, поръчал тази екзекуция. И бе точно жената, която имаше уменията да го направи.

Прекара почти цялата вечер и малките часове на нощта да проследява информацията, която Александър я бе помолил да намери. Един или два пъти стигна до задънена улица и изпадна в отчаяние. Наркобароните сигурно имаха свои си компютърни специалисти, и то от висока класа, щом можеха да правят такива неща.

Накрая намери уебстраница, която даваше информация, поне на пръв поглед, само за най-добрите адреси със сведения за неидентифицирани летящи обекти. Но един от адресите съвпаднаше с материала, който бе разпечатала от дискетата на Александър, и бе възможна връзка към наркомрежата. Отваряше страница след страница, ала не намираше нищо повече от шаблонни съобщения за възможни места и дати на приземяване на летящи чинии. Обаче последният адрес съдържаше само една страница с информация, необичайно кратка, и всички места бяха в определена област — Тексас, Мексико и Перу. Но пък Перу бе на един хвърлей разстояние от Колумбия. И докато Колумбия и наркотиците да бяха почти синоними, малко хора извън Агенцията за борба с наркотиците свързваха Перу с наркотрафика.

Бе почти два сутринта и толкова ѝ се спеше, че започна да се смее на собствената си несъобразителност. Ала когато погледна към тази последна уебстраница, изведнъж разбра, че цифрите и местата на кацане на летящи чинии имат някакъв смисъл. Бързо разпечата тази страница.

В разпечатките имаше определена закономерност. Бе толкова очевидно, че направо ѝ вадеше очите. Джоуди грабна един молив и започна да записва цифрите. Оттам бе лесно да ги превърне в букви. Това, което се изписа, бе адрес на електронна поща.

Включи се отново в мрежата, смени самоличността си, за да не оставя цифрови отпечатъци, и използва една хакерска програма, за да

намери местоположението на адреса. Сървърът бе чуждестранен, свързан с Перу. Нещо повече, адресът бе в град в Перу на границата с Колумбия. Тя изкопира информацията, без да рискува да я остави на твърдия си диск, и бързо се изключи.

Сгъна листите и ги прибра в чантата си. Легна си, прозя се и се усмихна широко. Александър щеше да бъде впечатлен.

Всъщност той нямаше думи. На паркинга на път за обед прегледа набързо цифрите. Погледът му срещна очите на Джоуди и Александър поклати глава:

— Това е гениално!

— Толкова добре са скрили информацията — съгласи се тя.

— Не, говоря за твоята работа — поправи я той веднага. — Това е много качествена работа, Джоуди. Не се сещам за някой, който би я свършил по-добре.

— Благодаря.

— А ти водиш записки за Броуди Ванс — продължи с прикритата омраза. — Би трябвало той да работи за теб.

Тя прихна, като си представи Броуди с бележник и химикалка, кръстосал крака под полата си пред нейното бюро.

— Няма да му подхожда.

— Ти не подхождаш за работата, която вършиш — настоя Александър. — Когато този случай приключи, искам да се замислиш дали да не си смениш професията. Всяка полицейска служба с отдел за компютърни престъпления ще се гордее, ако те има.

Освен твоята, помисли Джоуди, но не каза нищо. Един комплимент от Александър струваше нещо.

— Може и така да направя — отговори неопределено.

— Това ще ми свърши добра работа — каза той и прибра сгънатите листи във вътрешния джоб на сакото си. — Къде искаш да ядем?

— Обикновено обядвам долу в кафето. Имат един специалитет...

— Къде обикновено обядва шефът ти?

— Броуди? — Тя примигна. — Когато приятелката му е в града, обикновено ходи в един мексикански ресторант, „Ла Ранчерия“. На три преки отук, близо до северната магистрала.

— Знам къде е. На какво прилича приятелката му?

Джоуди сви рамене:

— Много тъмна, много красива, много шик. Завежда маркетинга за целия югоизточен регион. Наблюдава продажбите на газ и пропан. Ние продаваме в цял свят, разбира се, не само в Тексас.

— Значи пътува до Мексико и Перу — забеляза Александър и се включи в движението.

— Има роднини и в двете страни — обясни тя без особен интерес. — Майка ѝ се пренесе от едно градче близо до границата с Колумбия в Мексико Сити и Кара трябваше да ѝ помогне да организира преместването. Така каза на Броуди. — Намръщи се. — Странно, мисля, че Броуди беше споменал, че майка ѝ е починала. Не обърнах много внимание. Виждала съм я само един или два пъти. Тя води Броуди за носа. Той не е много силен характер.

— Харесваш ли мексиканска храна?

— Ако е истинска, да — отвърна Джоуди с въздишка. — Обикновено ям чили от консерва. Не е същото.

— Вярно, не е.

— Едно време обичах яйца по селски за закуска — спомни си тя и едва не си прехапа езика, задето се бе издала, че помни какво предпочита Александър.

— Да. Направи ми ги в четири сутринта в деня, когато баща ми почина. Джеси плачеше, Марджи също. Никой не беше буден. Аз бях пристигнал през океана и дори не бях вечерял. Ти ме чу как трополя в кухнята и се мъча да си направя сандвич — спомни си той със странно нежна усмивка. — Стана и започна да готвиш. Ала не каза и дума. Сложи чинията пред мен, наля ми кафе и излезе. — Сви рамене. — Аз не бих могъл да говоря, дори ако животът ми зависеше от това. Бях толкова съкрушен от загубата на татко, ти го знаеше. Така и не разбрах откъде знаеш.

— Аз също — призна си Джоуди. Погледна през прозореца. Бе студен, дъждовен ден. Градът изглеждаше мъглив.

Това не бе изненадващо, този град винаги изглеждаше така.

— Какво толкова ти харесва в този Ванс? — попита изведнъж Александър.

— Броуди ли? Ами винаги е мил, насърчава хората и ги кара да се чувстват добре. Приятно ми е с него. Той е... Не знам... Някак си удобен.

— Удобен. — По начина, по който Александър я произнесе, думата прозвуча обидно. Той зави в паркинга пред мексиканския ресторант.

— Ти попита — напомни му тя.

Александър изключи двигателя и я погледна.

— Пазил ме Бог някоя жена да каже за мен, че съм удобен.

— Чудо трябва да стане — успокои го Джоуди и разкопча предпазния си колан.

Той само се засмя.

Обедът мина спокойно. Броуди го нямаше, но Александър непрекъснато се оглеждаше, сякаш очакваше той да се материализира до масата.

— Търсиш ли някой? — попита тя накрая.

Александър я погледна над десерта си, крем карамел.

— Аз винаги търся някой. Това ми е работата.

През повечето време Джоуди не се замисляше с какво си изкарва хляба Александър. Разбира се, издутината под сакото му го издаваше, а и понякога самият той споменаваше някой случай, над който работеше. Днес обединените им усилия доведоха до някакъв резултат в проследяването на компютърната връзка. Ала тя можеше дни наред да не се сеца, че Александър се излага на риск, за да си върши работата. При неговата длъжност бе неизбежно да си създава врагове. Някои от тях сигурно бяха опасни, но досега не му се бе случвало да го ранят.

— За какво си се замислила толкова дълбоко? — попита той.

— О, нищо особено. Този крем карамел е много вкусен.

— Нищо чудно, че шефът ти идва често тук. Храната също е добра.

— Харесва ми как правят кафето...

— Кенеди! — извика Александър към един мъж, който тъкмо влизаше.

Мъжът погледна към него, поколеба се, после се усмихна широко:

— Коб! Радвам се да те видя.

— Мислех, че си в Ню Орлийнс.

— Бях. Върнах се по-рано, отколкото очаквах. Коя е тази? — попита той любопитно и кимна към Джоуди.

— Моето момиче — отвърна непринудено Александър. — Джоуди, запознай се с Бърт Кенеди, един от моите старши агенти.

Те си стиснаха ръцете.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Кенеди.

— Аз също, госпожице...

Александър не обърна внимание на въпроса, а Джоуди само се усмихна.

— Тъъ... Някакви успехи в корабостроителницата? — попита Кенеди.

— Нищо не става — поклати глава Александър, ала без да среща очите му. — Може следващата седмица да внедрим някой в „Торн Ойл“ — каза тихо, като се огледа наоколо дали някой не ги чува. — По-късно ще говорим за това.

Кенеди бе нервен, ала сега се отпусна и започна да се усмихва.

— Много хубаво! Бих искал да се включа в разследването... Освен ако нямаш нещо по-голямо?

— Друг път ще говорим за това — повтори Александър.

— Ще се видим по-късно.

Кенеди кимна и отиде да седне на една маса до прозореца.

— Това един от най-добрите ти хора ли е? — попита Джоуди.

— Кенеди е ренегат — изръмжа Александър, като го наблюдаваше отдалече. — Той е пиленцето, което по-миналата година докара наркотрафикантите на моя купон в Джейкъбсвил, без първо да ме предупреди. Един от техните хора, който работеше под прикритие, едва не беше убит, защото ние не знаехме кой е.

— Хората на Еб Скот — предположи тя.

Александър кимна.

— Вече бях разстроен, защото Мануел Лопес беше убил моя офицер, който работеше под прикритие, Уолт Мънроу. Той беше най-новият ми агент. Бях го пратил да се внедри в организацията на Лопес. — Очите му бяха студени и сурови. — Искях Лопес. Много го исках. През нощта на нападението нямах представа, че Скот и бандата му изобщо са там. Те се правеха на мексикански националисти. Ако Кенеди е знаел, изобщо не ми бе казал. Можехме да го убием, него или Скот или който и да било от неговите хора. Те не трябваше да са там.

— Предполагам, че господин Кенеди цял живот ще съжалява за това си решение.

Александър я изгледа студено.

— О, съжалява, със сигурност.

Джоуди не бе изненадана, че господин Кенеди се страхува от Александър. Повечето хора се страхуваха от него, включително и самата тя.

Допи си кафето.

— Благодаря за обедата. Наистина ми беше много приятно.

Той се вгледа в нея с искрен интерес.

— Имаш изключителни обноски. Както майка ти.

Джоуди усети как страните ѝ пламват.

— Тя много държеше на възпитанието.

— Както и баща ти. Те бяха добри хора.

— Както и твоят баща.

— Аз го обичах. Майка ми така и не му прости, задето я изостави заради по-млада жена. Тя пиеше като смок. Ние с Марджи бяхме вързани с нея, защото в съда се държа така добре, че никой не би могъл да предположи, че пие. Получи родителските права и ни караше да плащаме за изневярата на баща ни, докато не умря. Дотогава ние бяхме почти пораснали, но още го обичахме.

Джоуди не бе познавала майка им много добре. Марджи нямаше желание да я кани у дома им, докато майка им бе още жива, макар че самата Марджи прекарваше доста време в дома на Джоуди. Марджи и Александър много харесваха госпожа и господин Клейбърн и всяка година им купуваха прекрасни коледни подаръци. Джоуди често се бе чудила колко ли рани му бе нанесла майка му, когато бе бил дете и се бе формирал като характер. Това би могло да обясни много неща за поведението му от време на време.

— Обичаше ли майка си? — попита тя.

— Мразех я.

Джоуди преглътна. Отново си спомни за празненството, за поведението си след онези чаши шампанско. Бе събудила у Александър ужасни спомени за майка му, за детството му. Нищо чудно, че бе реагирал така. В държането ѝ той бе разпознал държането на майка си. Ала бе казал и други неща, неща, които тя не можеше да забрави. Неща, от които болеше.

Сведе очи и погледна към часовника си.

— Наистина трябва да се връщам.

Александър се протегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Недей — каза дрезгаво. — Недей да изглеждаш така. Нормално ти изобщо не пиеш, затова шампанското те хвана. Аз реагирах прекалено остро. Не позволявай това да разруши нещата между нас, Джоуди.

Тя пое бавно въздух, за да се успокои. Не можеше да срещне очите му. Вместо това погледна към устните му и това бе грешка — изваяни, чувствени устни, чиито целувки не можеше да забрави. Той бе много опитен. Бе непреодолим. Искаше ѝ се да я привлече в прегръдките си и да я целува до забрава, а това никога нямаше да стане. Усмихна се и издърпа ръката си изпод неговата.

— Нямам нищо против теб — увери го. — Слушай, наистина трябва да се връщам. До края на работното време имам цяла дискета с писма, които трябва да подготвя.

— Добре — съгласи се Александър. — Да тръгваме.

Кенеди вдигна ръка и им махна за довиждане. Александър отвърна на поздрава и обви ръка около кръста ѝ, докато излизаха. Но Джоуди забеляза, че в момента, в който стигнаха до паркинга, той дръпна ръката си. Това бе роля и трябваше да не го забравя. Веднъж вече я бе наранил. Нямаше смисъл да позволи това да се повтори.

Александър я остави пред сградата с поглед, който не я напусна до края на деня.

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня рано на следващата сутрин и тя разсеяно вдигна слушалката, докато печаташе.

— Още ли обичаш симфонична музика? — чу се плътен глас.

Александър! Пръстите ѝ се впуснаха по клавишите, като бъркаха всяка втора буква.

— Тъъ... Да.

— Утре вечер има специално изпълнение на Дебюси.

— Четох за това във вестника — отговори Джоуди. — Ще свирят „Следобедът на един фавн“ и „Морето“, две от любимите ми пиеси.

— Знам — засмя се той.

— Много бих искала да отида — призна тя.

— Имам билети. Ще те взема в седем. Ще успееш ли да вечеряш дотогава? — попита Александър, подчертавайки, че я кани само на концерт, не и на вечеря.

— Разбира се.

— Трябва да работя до късно, иначе щяхме да отидем и на ресторант.

— Няма проблеми, имам някои неща, останали в хладилника, които трябва да се доядат.

— Тогава до седем.

— До седем. — Джоуди затвори. Ръцете ѝ бяха леденостудени, цялата трепереше отвътре. Той я бе поканил на концерт. Мислите ѝ литнаха към гардероба. Имаше една хубава рокля, черна. Можеше да я съчетае със зимното си палто и с малка огърлица от перли, която Марджи и Александър ѝ бяха подарили по случай завършването на колежа. Можеше да вдигне косата си в кок.

Чувстваше се като ученичка на първа среща, докато си спомни защо излизаха заедно. Александър не просто бе открил вечната любов. Той я прилагаше на дело. Ала защо на концерт?

Отговорът дойде по неочакван начин. Броуди влезе в кабинета ѝ няколко минути след разговора с Александър. Изглеждаше нервен.

— Какво има? — попита тя.

Той пое дълбоко въздух.

— За съботата...

— Няма да мога да дойда — заяви веднага Джоуди.

Облекчението му бе очевидно.

— Много се радвам, че го каза. Кара ще си е вкъщи и иска да прекара деня с мен.

— Този ден Александър има рожден ден — обясни тя с болезненото съзнание, че няма да бъде поканена, макар че Александър със сигурност щеше да иска колегите ѝ да мислят, че бе поканена.

— Аз... Тъж... Не можех да не забележа, че вчера те заведе на обед. Вие се познавате от дълго време...

— От много дълго време — призна Джоуди. — Всъщност той току-що се обади да ме покани на концерт на Дебюси...

— Дебюси! — възкликна Броуди.

— Ами да...

— Значи ще се видим там. Ние с Кара също ще ходим. Не е ли съвпадение?

Тя се засмя заедно с него.

— Направо не мога да повярвам! Дори не знаех, че харесваш Дебюси.

Той направи гримаса.

— Всъщност не го харесвам. Кара го харесва.

Джоуди се усмихна закачливо.

— Мисля, че и Александър не го харесва особено, но ще се преструва, че го обича.

Броуди отвърна на усмивката ѝ.

— Извинявай, обаче той не ми се струва много твой тип — започна предпазливо и се поизчерви. — Доста труден характер е, нали? Освен това ми се стори, че вчера носеше пистолет... Джоуди? — попита объркано, когато тя избухна в смях.

— Нещо като охрана е, на половин работен ден — съобщи му Джоуди, без да обяснява какво точно работи Александър. Той винаги бе пазил в тайна работата си, дори пред приятели. Тя едва сега започваше да разбира причините.

— А, така ли... — Броуди се засмя с облекчение. — Аз пък си помислих, че си се хванала с мафиот.

Трябваше да не забрави да каже това на Александър. Не че щеше да го впечатли.

— Е, не е чак толкова лош. За съботата... Все едно, щях да се откажа. Просто не ми се струва правилно.

— Така е — съгласи се той. — Ние с теб сме прекалено старомодни, Джоуди. И двамата не обичаме да нарушаваме правилата. Обзалагам се, че никога не са те глобявали за превишена скорост.

— Никога — призна си тя. — Не че напоследък шофирам кой знае колко. Толкова по-удобно е да ползвам автобуса — добави Джоуди, без да споменава, че преди няколко месеца ѝ се бе наложило да продаде колата си, която бе стара и разходите за поправки съсипваха бюджета ѝ.

— Така е. Тъж... Забелязах, че приятелят ти кара нов ягуар.

Тя се усмихна невъзмутимо.

— Той и сестра му получиха голямо наследство. Имат ранчо и отглеждат най-добрите стада в Южен Тексас. Затова може да си

позволи да кара ягуар.

— Ясно. — Броуди пхна ръце в джобовете на панталоните си и се вгледа в нея. — Дебюси. Някак си никога не съм си те представял, че ходиш по концерти класическа музика.

— Ала аз наистина ходя. Обичам освен това балет и театър. Не че напоследък имам възможност много да ги посещавам.

— И приятелят ти ли ги харесва?

— Всъщност той ме научи да ги харесвам — сподели Джоуди. — Непрекъснато ни водеше със сестра му на представления, когато бяхме момичета. Казваше, че трябва да се научим на култура, защото е важно. По това време няхме особено желание, но се научихме да я обичаме, както я обичаше Александър. Освен Дебюси — добави с усмивка. — Понякога си мисля, че обичам точно този композитор просто напук на него.

— Много е добър, ако обичаш нещо по-съвременно. Аз самият предпочитам Бетовен.

— Личи си. Е, благодаря ти за разбирането. Значи ще се видим довечера на концерта.

— Сигурно.

Размениха си усмивки и той си тръгна. Тя отново насочи вниманието си към компютъра, замислена за съвпаденията.

Знаеше ли Александър, че Броуди и приятелката му Кара ще ходят на същото представление? Или това бе едно от онези неочаквани съвпадения?

После през главата ѝ мина друга мисъл. Ами ако Александър търсеше нейната компания, защото подозираше Броуди, че е свързан с организацията на наркобарона?

ШЕСТА ГЛАВА

От подозрението, че Александър следи Броуди, Джоуди цял ден бе замислена и в лошо настроение. Броуди бе мил и внимателен човек. Със сигурност не можеше да е забъркан в нещо толкова отвратително като контрабанда на наркотици!

Ако някой от корпорацията бе под наблюдение, тя не можеше да разкрие прикритието на Александър, като спомене нещо пред шефа си. Но... Не бе ли споменал Александър пред своя агент Кенеди, че разследват случай в корпорацията „Торн Ойл“? Джоуди си спомни защо Александър искаше да се преструва, че се интересува от нея. Нещо не се връзваше. Защо му трябваше да лъже Кенеди?

Поклати глава и остави въпросите. Сама нямаше да намери никакви отговори.

Вече от цял час бе облечена и готова, когато той позвъни и тя натисна копчето на домофона да му отвори. Докато Александър се качи и почука на вратата ѝ, Джоуди вече бе кълбо от нерви.

Отвори вратата и той я огледа без особено одобрение. Тя си мислеше, че изглежда добре със строгата черна рокля, високите токчета и с вдигнатата си на кок коса. Очевидно Александър не бе на същото мнение. Самият той бе невероятно елегантен, с вечерен костюм и лъснати до блясък черни обувки. Черното сако стоеше безупречно върху яката на скъпата му бяла риза.

— Никога не си разпускаш косата — скастри я Александър. — И носиш една и съща рокля на две от три празненства в нашата къща.

Джоуди се изчерви.

— Това е единствената прилична рокля, която имам — обясни напрегнато.

Той въздъхна раздражено.

— Марджи с удоволствие би ти ушила нещо, ако ѝ позволиш. — Тя се обърна да заключи вратата. Ръцете ѝ бяха студени и вдървени. Нямаше ли да я остави една-единствена вечер да си направи удоволствието, без непрекъснато да я критикува за нещо? Почти ѝ се

доплака. Ахна, когато Александър внезапно я завъртя и я целуна с трескава страст. Нямахме време да реагира. Всичко свърши толкова бързо, колкото бе започнало, въпреки омекналите ѝ колене и накъсаното ѝ дишане. Джоуди го гледаше с разширени от изненада очи. Той наблюдаваше реакцията ѝ. — Престани да ми разрешаваш да те унижавам — каза неочаквано. — Знам, че не правя кой знае какво за самочувствието ти, ала ти сама трябва да го отстояваш. Ти не си изтривалка, Джоуди, престани да позволяваш на хората да те тъпчат. — Тя все още се опитваше да диша и в същото време да мисли. — А сега приличаш на жертва на пътнотранспортно произшествие. — Вгледа се в устните ѝ, извади една носна кърпичка и я напъха в ръката ѝ. — Сигурно съм целият изпоплескан с розово червило. Изтрий ме.

— То... Не пуска — заекна Джоуди. Александър вдигна изненадано вежди и зачака обяснение. — От тези, новите е, които рекламират. Слагаш си го и трае цял ден. Не оставя следи по чаши за кафе и дори върху салфетки. — Върна му кърпичката.

Той я прибра, но не помръдна. Вдигна ръце към главата ѝ и, преди да бе успяла да го спре, измъкна кръглия гребен, който придържаше високия кок. Косите ѝ паднаха на меки вълни върху раменете ѝ.

Александър затаи дъх.

— Красиво... — прошепна и погали копринените кичури.

— Цяла вечност правих този кок — възрази слабо тя.

— Обичам дълга коса — отсече той, наведе се, повдигна брадичката ѝ и я целуна изключително нежно. — Остави я така.

Пъхна гребена в ръката ѝ и я изчака да го прибере в чантичката си. Ръцете ѝ трепереха. Александър забеляза това, усмихна се, сплете пръсти с нейните и я поведе по коридора.

Концертната зала бе пълна. Очевидно доста хора в Хюстън обичаха Дебюси, помисли Джоуди дяволито, докато вървяха по пътеката към своя ред. Знаеше, че Александър изобщо не го харесва, ала бе много мило от негова страна да го изтърпи, като знаеше колко обича тя пиесите, които щяха да свирят.

Разбира се, може би той бе тук само защото следеше Броуди, помисли Джоуди и отново се разтревожи. Не можеше да повярва, че

Броуди някога би се заел с нещо непочтено. Той прекалено много приличаше на самата нея. Но защо Александър би прекарвал толкова много време на работното ѝ място, ако не го подозираше?

Всичко бе много озадачаващо. Тя седна на мястото си до Александър и зачака завесите да се вдигнат. По пътя бяха попаднали в задръстване и бяха пристигнали в последния момент. Светлините изгаснаха почти в минутата, когато седнаха.

В тъмнината, приятно разсейвана от светлините на сцената, Джоуди почувства как голямата топла ръка на Александър се вплита в нейната. Въздъхна безпомощно, наслаждавайки се на възбуждащото, наелектризиращо докосване.

Той чу въздишката ѝ и стисна ръката ѝ по-силно. Не я пусна чак до антракта, когато стана и предложи:

— Искаш ли да се поразтъпчем?

— Искам. — Тя се изправи, все още развълнувана от близостта му, и излезе заедно с него. Този път Александър не я държеше за ръка, забеляза Джоуди и се зачуди защо.

Във фойето Броуди ги забеляза и тръгна към тях, влачейки след себе си приятелката си. Тя бе красива, испански стил, много елегантна, тъмнокоса и дългокрака. Определено зашеметяваща. Искаше ѝ се да е наполовина толкова хубава.

— Здравей! — поздрави я Броуди с неподправена топлота. — Скъпа, това е секретарката ми, Джоуди Клейбърн... Извинявай — поправи се бързо, като видя как Джоуди стисна устни. — Исках да кажа, моята административна помощничка. А това е приятелят на Джоуди, господин... Тъъ... Господин...

— Коб — подсказа му Александър.

— Господин Коб — повтори като папагал Броуди. — А това е приятелката ми, Кара Домингес — представи я той.

— Приятно ми е — поизнесе Кара с отегчен глас.

— И на мен — отвърна Джоуди.

— Кара се занимава с маркетинг — обясни Броуди, в опит да даде тон на разговора. — Работи в „Брадфорд Маркетинг“, подразделение на „Ритър Ойл“. Те продават оборудване за сонди и резервни части за нефтодобивната промишленост из целите Съединени Щати. Кара завежда югозападния отдел.

— А какво работите вие, господин Коб? — обърна се Кара към Александър, който просто я наблюдаваше, без да каже нищо.

— О, той работи в службите по сигурността — намеси се Броуди.

— Наистина ли? — вдигна вежди Кара, ала без особен интерес.

— Аз работя в Агенцията за борба с наркотиците — заяви Александър с лека усмивка, усетил изненадата на Джоуди. — Много време съм под прикритие извън страната — обясни с най-сериозното изражение, което тя някога бе виждала от него. — Разбира се, изобщо не ми се налага да работя — добави той с усмивка, — но ми харесва да казвам, че работя в службите по сигурността.

Джоуди се опитваше да не го поглежда и да не реагира. Бе много трудно.

— Колко интересно — обади се Кара след минутка. Тя също изглеждаше объркана от откровеността му. — И разследвате ли в момента някакъв случай?

Едно от първите неща, които Джоуди и Марджи бяха научили от Александър, бе никога да не споменават с какво се занимава Александър, освен че „работи в службите по сигурността“. Тя винаги бе смятала, че това бе заради редките случаи, когато му се налагаше да работи под прикритие. А сега сам си призна всичко!

— Може и така да се каже — отвърна той лениво. — В момента разследваме една компания с връзки в Хюстън.

Кара цялата бе слух.

— Това трябва да е корпорацията „Торн Ойл“. — Александър я погледна с подчертана изненада. Тя се засмя: — Човек чува разни неща. Не се безпокойте, на никого няма да кажа какво знам.

— Разбира се, че няма — засмя се Броуди, опитвайки се да го обърне на шега. Досега не бе предполагал какво точно работи Александър.

Александър също се засмя.

— От време на време трябва да си намирам развлечения — сподели той. — Баща ми беше богат. Ние със сестра ми сме единствените му наследници.

Кара го гледаше с нарастващ интерес.

— В Хюстън ли живеете, господин Коб?

Той кимна.

— Харесва ли ви концертът? — намеси се Броуди, притеснен от начина, по който приятелката му гледаше Александър.

— Прекрасен е — отговори Джоуди.

— Доколкото разбирам, през ноември хюстънският балет ще представя „Лешникотрошачката“ — измърка Кара и се усмихна на Александър. — Ако обичате балет, може би ще се срещнем отново.

— Може би — отговори Александър. — И вие ли живеете в Хюстън, госпожице Домингес?

— Да, ала доста пътувам — отвърна тя безгрижно. — Контактите ми се простират надалеч.

— Тя току-що се върна от Мексико — вметна Броуди с нервен смях.

— Да, помагах там на майка ми. След като баща ми почина, тя загуби къщата си и нямаше къде да отиде.

— Съчувствам ви — каза ѝ Джоуди. — И аз преди няколко години изгубих родителите си. Знам какво е.

Кара се обърна към Броуди.

— Мисля, че е време да влизаме. Радвам се, че се запознах с вас — добави със светска усмивка, хвана Броуди за ръката и го повлече след себе си. Той едва успя да им каже довиждане.

Александър погледна към Джоуди.

— Шефът ти май беше шокиран, когато му споменах с какво се занимавам.

Тя поклати глава:

— Ти си ми казвал никога да не говоря за това, а самият ти им разправи всичко!

— Не казах нищо, което Кара вече да не знаеше — отвърна той загадъчно, хвана я за ръката и се усмихна съзаклятнически: — Да влизаме.

— Много хубав концерт — отбеляза тя.

— Така ли? Мразя Дебюси.

Това изобщо не я изненада, но я накара да мълчи до края на концерта, чак докато вече бяха в колата му.

— Защо ме покани на концерта, щом не го харесваш?

Александър я погледна.

— Имах си причини. Какво мислиш за приятелката на твоя шеф?

— Доста е приятна, макар че го води за носа.

— Повечето жени се държат така. Той не е достатъчно твърд.

— Твърд е — защити го Джоуди. — На него му се налага да уволнява хора.

— Той не е за теб, Джоуди — неочаквано заяви Александър, — независимо дали си има приятелка, или не. Ако имаш връзка с него, ще се побъркаш от скука.

— Това е моят живот — възрази тя.

— Вярно е.

Изминаха останалата част от пътя в мълчание. Той я изпрати до вратата на апартамента ѝ и дълго я гледа.

— Купи си нова рокля.

— Защо?

— Следващия месец ще те заведе на „Лешникотрошачката“. Доколкото си спомням, това е един от любимите ти балети.

— Да — заекна Джоуди.

— Значи ще те заведе. — Александър погледна часовника си. — Трябва да се обадя по телефона късно вечерта, а в началото на седмицата имам няколко срещи. Ала следващата сряда ще те заведе на обед.

— Добре.

Той неочаквано я привлече силно към себе си и се вгледа настойчиво в очите ѝ докато устните ѝ се разтвориха. Тогава се наведе и я целуна. Ненаситно, докато тя отстъпи и му даде това, което Александър искаше. След един дълъг задъхан момент вдигна глава.

— Не е лошо. Но би ти било полезно да се поупражняваш. Приятни сънища.

Пусна я и си тръгна, преди да бе успяла да възвърне гласа си. Изобщо не се обърна назад. Джоуди стоеше до вратата и го гледаше, докато той влезе в асансьора и вратите се затвориха зад него.

Тя обикновено излизаше за обед в единадесет и половина и Александър знаеше това. Ала следващата сряда закъсня. Докато се появи, Джоуди вече бе сдъвкала три от дългите си нокти. Чакаше във фойето, където посрещаха клиентите, заедно с няколко колеги, които тръгваха за обед. Той влезе стремително. Изглеждаше в лошо настроение.

— Не мога да обядвам — съобщи веднага. — Нещо се появи.

— Няма нищо — отговори тя, като се помъчи да не показва разочарованието си. — Друг път.

— Следващите два дни ще съм извън града — продължи Александър, без да понижава глас, — но не забравяй, че в събота имам рожден ден. Обади ми се от летището и аз ще дойда да те взема. Ако още не съм се върнал, Марджи ще те докара. Става ли?

Странно, как можеше да говори, сякаш наистина искаше Джоуди да дойде. Ала тя знаеше, че това е само за пред колегите ѝ, които слушаха.

— Добре — съгласи се Джоуди. — Приятно пътуване. До събота. Той протегна ръка и нежно я докосна по бузата.

— Довиждане. — Тръгна си бавно и неохотно, сякаш не му се искаше да я оставя. Всички наоколо се усмихваха. Успяваше. Хората вярваха, че те наистина имат връзка, а това бе точно каквото искаше Александър.

По-късно, докато Броуди подписваше писмата, които ѝ бе продиктувал преди това, тя мислеше къде ли би могъл да отива Александър, така че да го няма цели два дни.

— Изглеждаш замислена — забеляза Броуди. — Тревожи ли те нещо?

— Не — излъга Джоуди. — Мислех си за рождения ден на Александър в събота.

Той въздъхна и подписа последното писмо.

— Сигурно е добре човек да си празнува рождените дни. Аз престанах още преди години.

— Кара би могла да ти направи тържество — вметна тя.

Броуди се намръщи.

— Кара никак не е сантиментална. През повечето време е страшно делова и сякаш никога не спира да работи. Тази седмица е в командировка в Аризона, ще се помъчи да привлече един нов клиент.

— Сигурна съм, че ще ѝ липсваш.

Той сви рамене:

— Ще се опитам. — Изчерви се. — Извинявай, просто се изпуснах.

— Всички си имаме проблеми — усмихна се тя.

— Да, забелязах, че твоят приятел Александър изобщо не те докосва, освен когато мисли, че някой гледа. Трябва да е студен като риба — добави с отвращение Броуди.

Джоуди си спомни за пламенната страст на Александър и се изчерви.

Броуди се прокашля и смени темата.

Когато телефонът иззвъня в събота сутринта, Джоуди чистеше в апартамента си.

— Джоуди? — чу се гласът на Марджи.

— Здравей, Марджи, как си? — попита тя, но не с обичайната си весела дружелюбност.

— Още ми се сърдиш, нали? — Марджи въздъхна. — Толкова ми е съвестно, че те накарах да сготвиш всичко...

— Не се сърдя.

Последва дълга въздишка.

— Мислех, че Кири ще ми помогне да направя ревю на моите модели в магазина, в който работи — сподели Марджи нещастно, — ала това никога няма да стане. Тя само се преструваше, че ми е приятелка, за да се добере до Александър. Сигурно знаеш, че е бясна, защото са го видели с теб.

— Няма от какво да ревнува — възрази Джоуди студено. — Можеш да й го предадеш. Това ли искаше да ми кажеш?

— Изобщо не се обаждам за това! — възкликна Марджи. После се поколеба: — Александър ме помоли да ти се обадя и да те накарам да дойдеш на рождения му ден.

— В никакъв случай — заяви твърдо Джоуди.

— Но той те очаква... — заекна Марджи. — Каза, че си обещала да дойдеш, ала че трябва да ти се обадя, за да съм сигурна.

— Кири, разбира се, е поканена, нали?

— Ами да... Реших, че Александър иска тя да дойде, така че поканих и нея.

— А аз съм поканена, предполагам, за да я карам да ревнува.

Настъпи неловко мълчание.

— Джоуди, какво става? Не ми се обаждаш, не искаш да обядваш с мен, не отговаряш на съобщенията ми. Ако не си ми сърдита, какъв

тогава е проблемът?

Джоуди погледна към пода. Трябваше да го изтърка, помисли разсеяно.

— Александър ти каза, че му е дошло до гуша да му се мотая в краката всеки път, когато се върне в ранчото, и изрично изтъкна, че не желае да ме каниш на рождения му ден.

За няколко секунди се възцари вцепенено мълчание от другата страна на жицата.

— О, боже мой — простена Марджи. — Ти си чула какво каза той онази вечер.

— Чух всяка негова дума — отговори Джоуди твърдо. — Мисли си, че аз още съм влюбена в него и това... Това го отвращава. Каза, че не съм от вашето ниво и че ти трябва да си намериш приятели в собствените си среди. — Пое си дълбоко въздух, за да се успокои. — Може би е прав. Вие двамата се погрижихте за мен, когато няхах никой друг, ала аз през всичките тези години злоупотребявах с това, като си внушавах, че сте най-близките ми хора. Всъщност съм благодарна, че Александър ми отвори очите. Бях много глупава.

— Джоуди, той не го мисли. Знам, че не го мисли. Понякога просто казва някои неща, без да ги мисли. Знам, че никога не би те наранил съзнателно.

— Александър не знаеше, че го чувам. Бях пила много и се държах като идиотка. И двете знаем как се отнася той към пияните жени. Обаче сега дойдох на себе си. Няма да злоупотребявам с гостоприемството ви и да ви се натрапвам...

— Но Александър иска да дойдеш! — възрази Марджи. — Той ми каза!

— Не, не иска. Ти не разбираш какво става, просто аз му помагам за едно разследване. Служа му за прикритие, докато следи един заподозрян, и да не си посмяла да споменеш, че го знаеш. Между нас няма нищо лично и не би могло да има. Аз не съм негов тип и ние и двамата го знаем.

Марджи шумно си пое въздух.

— Какво ще му кажа, когато не дойдеш?

— Нищо. Александър не ме чака, това просто се наложи, за да създаде определено впечатление у някои хора. Някой ден ще ти

разкаже всичко. А сега трябва да вървя. Готвя в кухнята и ще загори — излъга тя през зъби.

— Дай следващата седмица да обядваме заедно — предложи Марджи.

— Не. Трябва да си намериш приятели от твоята среда. Аз не съм част от вашето семейство и ти не ми дължиш нищо. А сега дочуване.

Затвори и изключи за всеки случай телефона, да не би Марджи да се опита да позвъни отново. Чувстваше се като болна. Но беше правилно да скъса всякакви връзки с Марджи. След като Александър хванеше своя престъпник, щеше да я остави съвсем сама. Още сега трябваше да излезе от неговия и на Марджи живот. Това бе единственият разумен начин да надмогне чувствата си.

Когато Александър се върна, къщата бе пълна с хора. Марджи го посрещна на вратата.

— Сигурно си много уморен, ала поне успя да стигнеш — засмя се тя, като се помъчи да не покаже тревогата си. — Остави чантата до вратата и влизай. Всички са в трапезарията и те чакат за тортата.

Той надзърна в просторната столова, където двадесетина души чакаха около маса с порцелан и кристал, пунш, кафе и торта. Огледа лицата и се намръщи.

— Не виждам Джоуди — забеляза веднага. — Къде е? Не й ли се обади?

— Обадих се — изпъшка Марджи. — Но тя няма да дойде. Моля те, Лекс, не можем ли по-късно да поговорим за това? Виж, Кири е тук.

— По дяволите Кири — процеди той през зъби. — Защо няма да дойде?

Марджи въздъхна нещастно.

— Защото последния път, когато беше тук, ни е чула да говорим — отговори бавно. — Каза, че си бил прав, че тя не е от нашата класа, и че те е чула да казваш, че последното, което искаш, е да ти се мотае в краката на рождения ти ден. — Трепна, като видя изписаната на лицето му болка.

— Чула ме е — повтори Александър и едва не се задави с думите. — Боже мили, нищо чудно, че ме гледа така. Нищо чудно, че се държи толкова странно.

— Не иска да излезе с мен на обяд, не иска да дойде тук, дори не иска повече да ѝ се обаждам — продължи Марджи тъжно. — Имам чувството, че съм изгубила собствената си сестра.

Неговата загуба бе много по-голяма. Бе разтърсен до дъното на душата си. Никога не бе искал Джоуди да чуе онези ужасни груби думи. Тогава бе реагирал на собствената си безпомощна загуба на самообладание с нея, не на колебливите ѝ опити. Бе ядосан не на нея, а на себе си. Сега разбираше защо напоследък тя толкова не искаше да е близо до него. По ирония на съдбата самият той се усещаше, че непрекъснато мисли за нея, а Джоуди се държеше толкова хладно, когато бяха сами. Само ако можеше да върне времето, да оправи всичко! Джоуди, толкова мила, нежна и обичлива, Джоуди, която някога го бе обичала, да го чуе как казва на Марджи, че го отвращава...

— Иде ми да се застрелям — простена Александър. — Да се застрелям!

— Недей. Днес е рожденият ти ден — напомни му тя. — Всички тези хора са дошли само за да ти пожелаят щастие.

Той не каза нито дума повече, просто влезе в стаята и прие поздравленията, които валяха от всички страни. Ала не се чувстваше щастлив. Имаше чувството, че сърцето му е изсъхнало и умряло в гърдите.

Тази вечер, докато Кири говореше с Марджи, се промъкна в кабинета си и се обади на Джоуди. Бе изпил две чисти уискита и не бе съвсем трезвен. Толкова много му трябваше, за да притъпи острата болка.

— Не дойде — заяви направо, когато тя се обади.

Джоуди не бе очаквала Александър да забележи. Преглътна мъчително.

— Поканата беше само за пред хората — отговори дрезгаво. — Ти не ме очакваше.

Настъпи мълчание.

— Излезе ли в края на краищата с Броуди? — попита той саркастично. — Затова ли не дойде?

— Не, не излязох. Но нямам намерение да прекарам повече нито една минута от живота си, опитвайки се да се впиша в твоята великосветска среда — добави разгорещено. — Изневеряващи

съпруги, безсъвестни съпрузи, приятели кариеристи... Това не е моята представа за празненство!

Александър се облегна назад на стола си.

— Може и да не ми повярваш, ала не е и моята представа. Аз бих предпочел един хамбургер в закусвалня и разговор с приятели.

Това бе изненадващо. Но тя не му вярваше.

— Това не е стилът на Кири.

Той се изсмя студено.

— Би станало нейният стил за минути, ако реши, че така ще ме накара да ѝ направя предложение. Аз съм богат, не си ли забелязала?

— Това трудно може да не се забележи.

— Кири обича живот на бързи обороти. Обича да бъде отрупана с диаманти и да бъде водена на всички най-скъпи места четири пъти седмично, пет по време на отпуск.

— Сигурна съм, че иска и теб.

— Така ли?

— Сгъвам дрехи, Александър. Имаш ли да ми кажеш още нещо? — попита Джоуди официално, за да го накара да затвори. Разговорът започваше да става болезнен.

— Никога не съм предполагал, че си ме чула онази вечер — каза той с дълбок и изпълнен с болка глас. — Не мога да ти кажа колко съжалявам. Не можеш да си представиш какво беше, когато майка ми имаше гости. Смучеше като смок...

Значи Марджи му бе казала.

— Пих шампанско — прекъсна го тя. — Аз не пия, така че ме хвана. Много бих искала да ти се извиня за начина, по който се държах.

Отново настъпи мълчание.

— На мен ми беше много приятно — каза Александър дрезгаво. Сега Джоуди дори не можа да измисли какво да отговори. Просто се вторачи в слушалката и зачака той да продължи. — Отговори ми нещо!

— Какво искаш да ти кажа? — попита тя неуверено. — Ти беше прав. Аз не съм от вашата класа и никога няма да бъда. Каза, че ти досаждам и беше...

— Джоуди! — Името ѝ прозвуча, сякаш се откъсваше от сърцето му. — Джоуди, недей! Не мислех това, което казах. Никога не си ми досаждала.

— Късно е — каза тежко тя. — Никога повече няма да се върна в ранчото, Александър, нито заради теб, нито дори заради Марджи. Ще живея собствения си живот, ще търся собствения си път в света.

— Като ни изхвърлиш от него?

Джоуди въздъхна.

— Предполагам.

— Ала не преди да разреши онзи случай — добави той след минута. — Нали?

Искаше ѝ се да възрази, но продължаваше да вижда пред очите си лицата на момченцата от снимката, която ѝ бе показал.

— Не преди това — съгласи се тя.

Чу се звук, сякаш бе задържал дъха си и сега изведнъж бе издишал.

— Добре.

— Александър, къде си? — Това бе гласът на Кири, много силно.

— Минутка, Кири. Говоря по телефона.

— Ще отваряме подаръците, идвай.

Джоуди чу звука, който издаде Александър, и неволно се разсмя.

— Мислех, че това е твоят рожден ден.

— Щеше да бъде, обаче най-хубавият ми подарък сгъва дрехи в Хюстън — отговори той разпалено.

Сърцето ѝ подскочи. Едва се сдържа да не реагира.

— Аз не съм ничий подарък, Александър — заяви тя. — А сега наистина трябва да вървя. Честит рожден ден.

— На тридесет и четири години съм. Марджи е единственият ми близък човек. Двама от колегите ми имат деца. Бюрата им са пълни със снимки на децата и жените им. Знаеш ли каква снимка имам аз в рамка на бюрото си? Кири в бална рокля.

— Женените ти колеги сигурно на драго сърце биха си разменили местата с теб...

— Нямам това предвид! Не аз съм я сложил там. Тя я сложи. Вместо жена и деца имам набедена дебютантка, която иска да притежава Париж!

— Това е твой избор — напомни му Джоуди.

— Ти така си мислиш. Тя сама ми даде снимката в рамка. — Той замълча. — Ти защо не ми дадеш снимка?

— Разбира се, защо не? Кажи чия снимка искаш и ще се опитам да ти я намеря.

— Твоя, глупачке!

— Нямам мои снимки.

— Защо?

— Защото не си правя снимки. Нямам дори фотоапарат.

— Ще трябва да направим нещо за това. Обичаш ли парковете? Можем да отидем да потичаме рано сутринта в понеделник в парка, който е близо до вас. Онзи с глупавите скулптури.

— Това е модерно изкуство и не е глупаво.

— Имаш си право на мнение. Бягаш ли?

— Всъщност не.

— Имаш ли екип и маратонки?

Джоуди въздъхна раздражено.

— Да, но...

— Няма „но“. Ще се видим рано сутринта в понеделник. — Александър замълча. — Дори ще ти се извиня.

— Това ще е събитие като за пресата.

— Говоря сериозно — добави той тихо. — Никога през живота си не съм съжалявал за нещо повече, отколкото съжалявам, че си чула всичко, което казах на Марджи онази вечер.

Бе доста недодялано като за извинение. Александър никога не се извиняваше.

— Добре — каза тя след малко.

Той въздъхна тежко.

— Можем да започнем отначало.

— Александър, идваш ли? — чу се сприхавият глас на Кири.

— По-добре кажи първо на Кири — посъветва го Джоуди.

— Ще ѝ кажа... Разкарай се от кабинета ми! — изрева неочаквано той и се чу звук като от нещо тежко, което се удари в стената. После от тряскане на врата.

— Какво направи? — възкликна Джоуди.

— Хвърлих по нея една книга. Не се безпокой, не беше книга, която харесвам. Нещо за колумбийската политика.

— Можеше да я удариш!

— На състезание по стрелба с пистолет имам сто попадения от сто изстрела. Книгата се удари на три метра от мястото, където стоеше

тя.

— Не бива да хвърляш разни неща по хората.

— Ала аз съм невъзпитан — напомни ѝ Александър. — Трябва ми някой да ме възпита.

— Имаш си Кири.

— Не за дълго, ако отново отвори проклетата врата. Ще се видим в понеделник, нали?

— Добре — отговори Джоуди след дълго колебание. Остави слушалката и се вторачи невиждащо в нея.

Животът ѝ току-що се бе отместил с десет градуса и тя нямаше представа защо. Или поне още нямаше представа.

СЕДМА ГЛАВА

Когато Александър почука на вратата, Джоуди току-що си бе облякла екипа и правеше закуска.

И той като нея бе със сив спортен екип и със сиви маратонки. Изглежда я с оценяващ поглед и отбеляза:

— Не харесвам косата ти на кок.

— Не мога да бягам, ако е разпусната. Заплита се и ми пречи.

Александър подуши въздуха.

— Закуска? — попита с надежда.

— Само бекон с яйца и бисквити.

— „Само“? Аз ядох овесени ядки. — Тя се засмя нервно. За нея бе ново той да бъде в апартамента ѝ, да иска да бъде с нея. Не разбираше как така отношението му се бе променило, а и всъщност не му вярваше особено. Ала бе дотолкова запленена, че не можеше да мисли за това. — Ако ме нахраниш — предложи Александър, — ще се оставя да ме изпревариш, докато бягаме.

— Това звучи като подкуп. — Джоуди тръгна към масата. — Какво ще кажат шефовете ти?

— Ти не си клиент — подчерта той и се разположи до масата. — Нито престъпник. Така че не се брой.

Наля му чаша кафе и я сложи до чинията му, намръщи се, като забеляза, че няма една чиния и чаша, които да си подхождат, няма дори и прилични прибори. Масата — нейната гордост от една разпродажба — бе забележимо изподраскана и нямаше покривка.

— Какво падение трябва да е това за теб — смотолеви тя, като извади буркана със сладко от боровинки и го сложи на масата заедно с поредната лъжица, която не подхождаше на вилиците.

Александър я погледна странно.

— Аз не правя сравнения, Джоуди — каза тихо. — Ти живееш според възможностите си и се справяш изключително добре. Би се изненадала колко много хора са затънали в дългове, за да си направят пломбите, просто за да се харесат на познатите си. Което, по стечение

на обстоятелствата, обяснява защо много от тях свършват в затвора, опитвайки се да направят бързи пари, като продават наркотици.

— По-скоро бих гладувала.

— Аз също. — Той захапа една бисквита и тихо простена: — Де да можеше и Джеси да ги прави като теб!

Тя се усмихна, поласкана от комплиментата, защото Джеси бе отлична готвачка.

— Това е единственото, което мога да правя като хората.

— Не е. — Александър опита сладкото. — Не знаех, че продават сладко от боровинки.

— Продават. Но аз обичам да го правя сама. Това е от боровинките, които набрах миналото лято на ранчото. Всъщност тези боровинки са си твои.

— Бери колкото искаш, ако ми даваш от това сладко — предложи той и си взе още една бисквита.

— Радвам се, че ти харесва.

Ядяха мълчаливо и когато тя наля втората чаша силно кафе, вече не бяха останали бисквити.

— Сега вече наистина трябва да потичам, за да сваля килограмите, които натрупах. Кафето също е хубаво. Благодаря, Джоуди.

— Просто беше гладен.

Александър се облегна назад, хванал чашата с кафе, и я погледна.

— Така и не си се научила да приемаш комплименти. Ти правиш много неща по-добре от другите хора, ала си дотолкова скромна, че сама се принизяваш.

— Обичам да готвя — сви рамене тя.

Той отпи от кафето, без да отмества поглед от нея. Бе красива рано сутрин, помисли си. Лицето ѝ бе свежо като розов цвят, без грим и червило, и устните ѝ бяха сочни и възбуждащи. Спомни си какво бе да ги целува и до болка му се прииска да го направи отново. Но това за нея бе нова територия. Не биваше да бърза. Ако я стреснеше, щеше да я изгуби. Тази мисъл, някога без значение, изведнъж се оказа изключително важна. Едва сега започваше да осъзнава доколко Джоуди вече се бе превърнала в част от живота му. Идеше му да се изрита заради нещата, които ѝ бе казал на онова нещастно празненство.

— Рожденият ден беше пълен провал — събщи Александър неочаквано.

Очите ѝ се разшириха.

— Моля?

— Кири отваряше подаръците и коментираше колко струват и колко са полезни, докато гостите се насочиха към концентрати — започна той и очите му блеснаха. — После се разсърди, когато се оказа, че бивша нейна приятелка ходи с бивше нейно гадже и направи сцена. Метна се на едно такси и си замина, преди още да сме стигнали до живия оркестър.

Джоуди едва се пребори с напирещата усмивка. Бе трудно да не се разсмее, като си представяше положението, в което бе изпаднала Кири. Тази жена бе истинско изпитание, дори за хора като Марджи, които искаха да са ѝ приятели.

— Предполагам, че в този момент са се изпарили надеждите на Марджи за модна слава.

— Кири никога не би ѝ помогнала — заяви Александър безгрижно и допи кафето си. — Тя никога не си е и помисляла, че може да рискува работата си, за да даде шанс на нов моделиер. Само подлъгваше Марджи, за да може да виси у нас. Още преди събота се опитваше да се измъкне.

— Много жалко — каза Джоуди, защото не знаеше какво друго да каже.

— Никога не сме били любовници — изтърси неочаквано той.

Тя се изчерви и затаи дъх.

— Александър...

— Искам да знаеш това, в случай че чуеш нещо за отношенията ми с нея — добави той много сериозно. — Никога не е имало нищо повече от повърхностно привличане. Не мога да понасям жена, която спи гримирана.

Нямаше да попита, нямаше да попита, нямаше...

— Откъде знаеш?

— Марджи ми каза — ухили се Александър. — Тя питала Кири защо и Кири ѝ обяснила, че една жена никога не знае дали някой господин няма да почука на вратата ѝ след полунощ. — Наведе се напред. — Аз никога не съм чукал на вратата ѝ.

— Нямаше да те питам!

— Разбира се, че щеше. — Погледът му се плъзна по красивите ѝ гърди, красиво, ала не крещящо очертани под сивото горнище на екипа ѝ. — Ти ме ревнуваш. Не искаш, но ме ревнуваш.

Джоуди губеше почва под краката си. Стана и съсредоточено се зае да проверява дали връзките на маратонките ѝ бяха завързани.

— Не трябва ли да тръгваме?

Той се изправи, протегна се лениво и започна да разчиства масата. Тя бе потресена.

— Никога не си правил това!

— Ако се ожена, а бих могъл, мисля, че бракът би трябвало да означава поделени отговорности. Няма нищо романтично в един мъж, който лежи с мръсна тениска и гледа футбол, докато жена му се трепа в кухнята. — Намръщи се. — Като си помисля, аз изобщо не обичам футбол.

— Ти не носиш и мръсни тениски — допълни Джоуди. Изведнъж ѝ стана тъжно, защото Александър бе споменал за брак. Може би в живота му имаше и друга жена, освен Кири.

Той се засмя:

— Освен ако не си поправам колата. — Заобиколи масата, остави чиниите в умивалника и нежно я хвана за раменете. — Никога не сме говорили за лични неща. Знам за теб по-малко от някой непознат. Обичаш ли деца? Искаш ли да имаш? Или в момента най-важното за теб е кариерата? — Въпросите му почти я ужасиха. До вчера Александър се отнасяше към нея с пълно безразличие, сега показваше настойчив интерес и всичко това се случваше прекалено бързо. — Няма значение — каза бързо той, като видя изражението ѝ. — Не се стряскай от тези въпроси, това не е нещо важно.

Тя се отпусна, ала само малко.

— Аз... Обичам децата. Приятно ми е да работя или поне би ми било приятно, ако имам интересна работа. Но това не значи, че бих се отказала да имам деца, ако се омъжа. Майка ми работеше, докато бях малка, ала винаги беше до мен, когато имах нужда от нея, и никога не поставяше работата преди семейството си. Аз също не бих го правила. — Потърси очите му с мисълта какъв красив оттенък на зеленото бяха и за дечицата, които биха имали същите очи. Изражението ѝ стана замечтано. — Славата и богатството може да звучат изкусително, но те

не могат да ти заменят хората, които те обичат. — Сви рамене. — Сигурно това ти звучи старомодно.

— Всъщност звучи много зряло. — Александър се наведе и докосна устни до нейните, почти неуловим контакт, който не искаше нищо. — И аз го чувствам по същия начин.

— Така ли? — Джоуди несъзнателно протегна ръце към него в опит да продължи контакта. Притесняваше я, че и най-лекото му докосване можеше да ѝ въздейства толкова силно. Искеше повече. Искеше той да я смачка в прегръдките си и да я целува до забрава.

Александър леко захапа горната ѝ устна.

— Не е достатъчно, нали?

— Ами... Не...

Той я повдигна и впи устни в нейните в изгаряща целувка. Тя простена безпомощно и се вкопчи в него.

Александър се отдръпна на един дъх разстояние и когато заговори, гласът му бе напрегнат:

— Имаш ли някаква представа какво правят с мен тези звуци?

— Звуци? — повтори Джоуди неразбиращо и се вторачи в устните му.

— Няма значение. — Отново я целуна. Стенанията ѝ го опияняваха. Вече измерваше разстоянието от кухнята до спалнята ѝ, когато осъзна колко бързо става всичко.

Отдръпна я от себе си, стиснал зъби в опита си да се овладее.

— Александър... — промълви тя умолително и го погледна със замъглен поглед.

— Аз почти никога не правя бебета в понеделник, ала това може да е изключение. — Очите ѝ се разшириха, когато думите му достигнаха до съзнанието ѝ. Той избухна в смях и се отдръпна още повече. — Когато бягам, нося само личната си карта и двадесет долара — обясни Александър. — Останалите неща, които нося в портфейла си, са още в апартамента ми — добави изразително. Джоуди разбра и се изчерви. Отметна разрошената си коса от челото и се опита да възвърне самообладанието си. — Разбира се, много съвременни жени са винаги подготвени — продължи той. — Предполагам, че имаш цяла кутия в аптечката си. — Тя се изчерви още повече. Александър се засмя. — Родителите ти бяха много строги — спомни си той. — И дълбоко религиозни. Все още вярваш в тези стари правила, че не бива

да се прави секс преди брака, нали? — Джоуди кимна намръщено. — Не се извинявай. След около десетина минути болката ще премине и аз ще мога отново да се изправя... Господи, Джоуди! — прихна Александър, като видя ужасеното ѝ изражение. — Шегувам се!

— Ти си ужасен човек — проплака тя.

— Не, просто съм нормален. Нищо не бих искал повече, отколкото няколко часа в леглото с теб. Но не съм такъв негодник, че да те прелъстя. Освен това — въздъхна той, — твоята съвест би убила и двама ни.

— Може да прихванеш нещо от нея.

Александър сви рамене:

— Би се изненадала колко много жени в службата ми се въздържат от връзки и отхвърлят поканите на перспективни ергени, които искат да излязат с тях. — Усмихна ѝ се нежно. — Обикновено си мислим, че те са закоравели индивидуалистки, прекалено здравомислещи, за да рискуват. — Наведе се напред. — Ала всъщност и някои от младите мъже се държат по същия начин.

— Шегуваш се!

Той с усмивка поклати глава:

— Може би това става модно. Нали знаеш, в началото на двадесети век повечето мъже и жени са заставали пред олтара девствени. За мъж с лоша репутация е било също толкова трудно да се ожени, колкото и за жена с лоша репутация.

— Мога да се обзаложа, че никога през живота си не си казвал на някоя жена, че ще се въздържиш — заяде се Джоуди.

Александър не отвърна на усмивката ѝ, а вместо това се вгледа продължително в нея.

— На теб ти го казвам. Поне в обозримо бъдеще. — Тя не знаеше как да приеме това и си пролича. — Не съм непорочен като теб — призна той. — Но не съм и развратник. Напоследък нямам желание към други жени. Само към теб. — Сви рамене. — Внимавай, може да е заразно. — Джоуди се засмя и цялото ѝ лице се озари. Бе красива. Александър я привлече към себе си и я целуна много бързо, преди отново да се отдръпне. — Трябва да тръгваме. В десет имам среща в службата. После може да обядваме заедно.

— Добре — съгласи се тя. Чувстваше се безгрижно. Тръгна към вратата и спря наскоро крачка. — Може ли да ти задам един въпрос?

— Давай.

— Вярно ли е, че търсиш моята компания, защото разследваш Броуди за контрабанда на наркотици?

Той я погледна замислено.

— Умна си, Джоуди. Трябва да внимавам какво говоря пред теб.

— Значи няма да ми кажеш?

— Няма — засмя се Александър. Изведе я в коридора и я изчака да заключи вратата. — Тя пусна ключа в джоба си. — Не си ли носиш личната карта? — попита той, когато се спуснаха долу и се затичаха по тротоара.

— Не, само ключ и пет долара, ако ми потрябва да си купя бутилка вода или нещо такова.

Александър въздъхна.

— Една от нашите съдебни художнички винаги ни натяква, че трябва да носим документи за самоличност. Казва, че е по-лесно да има нещо, по което да те идентифицира, вместо да трябва да възстановява лицето ти по черепа. Помага ни да разкрием самоличностите на много от жертвите, ала има и много други, които и тя не може да идентифицира. Казва, че лицата я преследват.

— Преди две седмици гледах по телевизията предаване за съдебните художници.

— Знам го, и аз го гледах. Това е нашата художничка — отговори той с нотка на гордост. — Тя е истинско чудо.

— Сигурно не би ми пречило да си нося шофьорската книжка — реши Джоуди.

Александър не каза нищо, но се усмихна вътрешно.

В съвещанието участваха един специален агент от бюро на ФБР в Хюстън, една хюстънска полицейска детективка, която се занимаваше с местните банди, един тексаски рейнджър, един митничар и една жена — заместник-шериф от окръг Харис, която оглавяваше отдела за борба с наркотиците.

Седяха в заседателната зала в най-близкия хюстънски полицейски участък и обсъждаха разузнавателните данни.

— Имаме сигурни сведения за новия шеф на картела Кулебра в Мексико — съобщи Александър, когато бе негов ред да говори. —

Знаем, че той има свой човек в корпорацията „Ритър Ойл“ и че пренася наркотиците през склад, в който се съхранява оборудване за нефтени сонди, преди да се изпрати на югозапад. Тъй като паркингът на този склад се отключва с код, шефът трябва да има вътрешен човек.

— Знаем ли как и кога се пренасят наркотиците? — попита агентът на ФБР.

Александър имаше подозрения, ала нямаше конкретни доказателства.

— Чакаме да ни съобщят кога. Но имаме информатор, един младеж, който се уплашил и дошъл в митническата служба с информация за контрабандата на наркотици. Разпитах го с помощта на митничарите — добави той и кимна към дребната брюнетка, която бе представител на митническата служба.

— Това трябва да съм била аз — усмихна се тя.

— Информаторът събщи, че насам пътува пратка обработен кокаин, най-голямата от няколко години насам. Изпратена е от полуостров Гуахира в Колумбия към Централна Америка и е прехвърлена със самолет на усамотено летище в селските райони на Мексико. Оттам е пренесена в склад в Мексико Сити, собственост на филиал на петролна компания тук, в Хюстън. Опакована е заедно с оборудване за нефтопреработване, произведено в Европа, в кашони с двойно дъно. Пратката е доставена официално в окръжния клон на нефтопреработвателната компания в Галвистън, където е минала бърза проверка и е пусната през митницата.

— Тази нефтопреработвателна компания никога не е била свързана с никаква незаконна дейност — обади се представителят на митническите служби, — така че нашият служител не е търсел контрабанда.

— Да продължа — каза Александър. — Пратката ще бъде доставена в хюстънския склад през хюстънския канал като вътрешна доставка от Галвистън.

— Което означава, че няма да минава през други митнически проверки — заключи тексаският рейнджър.

— Точно така — потвърди Александър.

Митническата служителка поклати глава:

— Нашите инспектори залавят някои пратки, ала не много. Ние също имаме контакти навсякъде и един от тях ни намекна за младежа,

който иска да ни информира за предстоящата пратка кокаин. Така че си вързахме гащите.

— Вие имахте контактите, които аз ви дадох, не забравяйте — подчерта русата лейтенантка от детективската служба в Хюстън и с усмивка си оправи якичката.

— Имаме ли изобщо заподозрян? — попита митническата служителка.

Александър кимна:

— Имаме човек в „Ритър Ойл“. И наблюдаваме потенциален заподозрян. Нямам достатъчно доказателства, за да направя обвинение, но се надявам скоро да ги получа. Работя под прикритие, така че информацията не трябва да излиза от тази стая. За заблуда разпространявам, че разследваме друга компания, „Торн Ойл“. При никакви обстоятелства не трябва да обсъждате нищо от тази среща, дори с друг агент от Агенцията за борба с наркотиците... Особено с друг агент от Агенцията за борба с наркотиците. Това е много важно.

Полицейската лейтенантка го изглежда втренчено.

— Мога ли да попитам защо?

— Защото петролната корпорация не е единствената организация, която си пази информацията. И това е всичко, което мога да кажа в момента.

— Можете да разчитате на нас — увери го тексаският рейнджър. — Няма да издухаме прикритието ви. Човекът, когото наблюдавате... Можете ли да ни кажете защо го наблюдавате?

— За да използва този склад за съхранение на наркотици, наркобаронът трябва да има достъп до него — обясни Александър. — Готов съм да се обзаложа, че той по някакъв начин има достъп до заключената врата и че плаща на нощния пазач да гледа на другата страна.

— Това звучи разумно — съгласи се мрачно митническата служителка. — Тези хора знаят колко малко вършат охранителите. Те лесно могат да предложат на един зле платен нощен пазач шестцифрено „дарение“, просто за да си обърне главата в подходящия момент.

— Такава сума би изкушила и почтен гражданин — отбеляза Александър. — Ала понякога необходимостта принуждава човек да забрави за почтеността. Съпругата на един шериф в друг щат умираше

от рак и нямаше застраховка. Той получи петдесет хиляди долара, за да не забележи една доставка на наркотици в своя окръг.

— Хванаха ли го? — попита полицайката.

— Да. Не го биваше много за мошеник. Призна си още преди да го заподозрат, че е забъркан.

— Колко хора в агенцията знаят за това? — попита заместник-шерифът.

— За момента никой. И трябва така да си остане, докато нанесем удара. Ще зависи от всички вас да ми помогнете и да ми пазите гърба. Тези говеда, които работят за новия наркобарон, носят автоматично оръжие и са убили толкова много хора, че няма да се поколебаят да застрелят всеки, който се изпречи на пътя им.

— Добре че президентът на Мексико не се плаши от тях — отбеляза с усмивка митничарката. — Той е направил за проследяване на наркоканалите повече от всеки друг президент досега.

— Бива си го — съгласи се Александър. — Да се надяваме, че ще приключим успешно тази операция, преди да е загинало още някое дете.

— Амин — заключи сериозно агентът на ФБР.

Александър дойде в канцеларията на Джоуди по-обнадежден, отколкото се бе чувствал от седмици насам. Приближаваше се към ареста, но следващите няколко дни щяха да са критични. След срещата бе получил информация, че пратката от наркотици пристига в Хюстън следващата седмица. Трябваше да е нащрек и трябваше да прекарва доста време в службата на Джоуди, за да не пропусне нещо.

Заведе я на обед, ала бе угрижен.

— Мислиш за нещо — забеляза тя.

Той се усмихна.

— Нещо голямо. Как би ти харесало да се включиш в наблюдението?

— Аз? Уха! Може ли да нося пистолет?

— Не.

Джоуди сви рамене.

— Добре. Но не очаквай от мен да ти спасявам живота, ако не ми дадеш пистолет.

— Може би ще спаси живота ми именно това, че не съм ти дал.
Тя не обърна внимание на подигравката.

— Наблюдение? Какво ще наблюдаваме?

— Ще разбереш, когато започнем. И нито дума на никой.

— Добре. Как се прави наблюдение?

— Седим в паркирана кола, пием кафе и ни се иска да гледахме телевизия — призна Александър. — Става ти непоносимо скучно. Не чак толкова, ако имаш компания. Тук е твоята роля — обясни с усмивка. — Можем да седим в колата, да се натискаме и никой няма да разбере, че всъщност го следим.

— В ягуар — измърмори Джоуди като на себе си. — Разбира се, никой няма да ни забележи в такава кола.

Той я погледна замислено.

— Ще бъдем в служебна кола.

— Точно така. В кола с регистрационни номера на Агенцията за борба с наркотиците, с четири антени и с онези малки кръгли лампички...

— Ще престанеш ли? — изръмжа Александър.

— Извинявай. — Тя му се усмихна над кафето си. — Обаче това за натискането ми хареса.

Той стисна устни и я погледна закачливо.

— На мен също.

Връщаха се към неговия ягуар, когато пристигна агентът от Агенцията за борба с наркотиците Кенеди. Той слезе от колата си и ги поздрави с широка усмивка.

— Здравсти, Коб. Как е?

— Страхотно — отвърна Александър добродушно. — Какво ново?

— О, нищо. Още работя по онази контрабанда. — Погледна с любопитство към Александър. — Чувал ли си нещо за нов отряд за борба с наркотиците?

— Само слухове — отговори Александър, като наблюдаваше реакцията му. — Ще ти кажа, ако чуя нещо по-определено.

— Благодаря. — Кенеди сви рамене. — Винаги се носят разни слухове.

— Имаш ли някой в „Торн Ойл“, в случай че стане нужда?

Кенеди се прокашля и се засмя:

— Съвсем никой. Защо?

— Просто така. Приятен обед.

— Благодаря. Напоследък не те виждам на служебните съвещания. Нещо под прикритие ли работиш?

Александър демонстративно привлече Джоуди към себе си и я изгледа с поглед, от който би кипнало кафе.

— Нещо — отговори той с усмивка. — До скоро.

— До скоро. — Кенеди тръгна към ресторанта малко объркан.

Джоуди изчака да се приближат до колата на Александър и едва тогава отбеляза:

— Ти не му каза нищо вярно.

— Кенеди има дълъг език. Не бива да му се казва нищо, което не искаш да се повтори. Честно казано, по-лош е и от Марджи.

— Вярно — засмя се тя. — Просто се чудех. Не е ли странно, че непрекъснато се появява там, където обядваме?

— Много хора обядват там, където ходим ние — отвърна той безгрижно. — Всички знаем къде храната е хубава.

— Ти със сигурност знаеш — трябваше да признае Джоуди. — Пържолата беше чудесна.

— Радвам се, че ти е харесала.

— Някой път ще ти стотвя — предложи тя и веднага се изчерви от смелостта си.

— След като привърша с този случай — съгласи се Александър с топла усмивка. — А дотогава имам много работа.

Джоуди продължи да се чуди какво бе имал предвид и след като я остави в службата ѝ. Още мислеше за това и когато излезе от асансьора на своя етаж и налетя на Броуди.

— О, извинявай — възкликна и едва тогава забеляза, че Кара бе с него. — Здравей — поздрави я тя и спря да отчете пропуска си.

Кара не бе в настроение да се държи любезно. Тя хвърли един студен поглед към Джоуди и отново се обърна към Броуди:

— Не разбирам защо да не можеш да ми направиш тази дребна услуга. Не ти искам често услуги.

— Да, скъпа, ала това е странно място като да си оставиш колата. Има си гаражи...

— Моята кола е много скъпа — подчерта Кара и лекият ѝ акцент се засили, както и гневът в черните ѝ очи. — Всичко, което искам от

теб, е да ме пуснеш да вляза, нищо повече.

Джоуди наостри уши. Престори се, че не успява да прекара картата си през устройството и нарочно си затананика, макар и не много силно, за да може да чува разговора им.

— Правилата на компанията... — започна той.

— Правила, правила! Нали щеше да ставаш началник? Трябва ли да искаш разрешение за такава дреболия? Или не си достатъчно мъж, за да вземаш сам решения?

— Приятно ми беше да се срещнем — обади се Джоуди и се отдалечи, но не много бързо. Престори се, че рови в чантичката си и забави крачка. Бе любопитна какво иска Кара.

— Предполагам, че веднъж по изключение бих могъл — предаде се Броуди. — Ала нали знаеш, скъпа, складът не е толкова сигурен, колкото охраняем паркинг.

Сърцето на Джоуди прескочи.

— Твоят склад определено е сигурен. Нали имате въоръжена охрана? Освен това, аз работя във филиал на „Ритър Ойл“. Не е като да нямам право да си оставя колата, когато отивам в града да върша работа на компанията.

— Добре, добре — съгласи се Броуди. — Значи утре вечер. По кое време?

— Шест и половина. Ще бъде тъмно, така че ми светни два пъти с фаровете, за да знам, че си ти.

Продължиха да говорят, но Джоуди вече се бе отдалечила дотолкова, че не ги чуваше. Бе чула достатъчно от този подозрителен разговор, за да има за какво да се чуди. Ала бе прекалено предпазлива, за да се обади на Александър от служебния си телефон. Трябваше да чака до края на работния ден, дори ако това я побъркваше. Междувременно се преструваше, че не е забелязала нищо.

Броуди дойде в кабинката ѝ късно следобед, точно преди края на работното време. Тя дописваше едно писмо, което ѝ бе продиктувал.

— С какво мога да ти бъда полезна? — попита машинално и се усмихна.

Той отвърна на усмивката ѝ, но изглеждаше притеснен.

— Всъщност няма нищо. Просто се чудех какво мислиш за това, което ме помоли Кара.

Джоуди го погледна неразбиращо.

— Какво те е помолила? Извинявай, току-що се връщах от обед с Александър. — Усмихна се, въздъхна и свенливо сведе очи. — Честно казано, не обръщах внимание на нищо, освен на часовника. Какво те помоли Кара? — Отвори широко очи.

— Няма значение. Обади се и направи някакъв коментар по повод на това, че си била тук. Няма нищо.

Тя отново му се усмихна:

— Хареса ли ти концертът снощи?

— Да, всъщност да, въпреки че Кара отиде до тоалетната и цял час не се върна. — Броуди поклати глава. — Честно казано, тази жена е толкова загадъчна! Никога не я знам какво мисли.

— Много е печена... Искам да кажа, много решителна и енергична. Сигурно добре се справя с маркетинга.

— Такава е — въздъхна той. — Поне аз така си мисля. Не съм чувал много неща за работата ѝ от голямото началство. Всъщност преди един или два месеца се говореше, че ще я уволняват, защото изпуснала някакъв договор. Странно, по това време беше заминала точно за да преговаря по този договор, а клиентът казал, че изобщо не я е виждал. Господин Ритър го склони да не се отказва, ала след това имаха разговор с Кара.

— Може би това е било, когато майка ѝ беше болна — предположи Джоуди.

— Майка ѝ никога не е била болна, доколкото знам — измърмори Броуди. — Тя наистина се премести от Перу в Мексико, но ти знаеш за това. — Пъхна ръце в джобовете си. — Тя иска от мен да направя нещо, което не е много редно, и аз се притеснявам. Предстои ми повишение и не искам да се забърквам в нищо, което е дори и малко подозрително.

— Защо, какво иска да направиш? — попита Джоуди невинно.

Той я погледна, понечи да заговори и после се усмихна глуповато.

— Всъщност нищо особено, просто услуга. — Сви рамене. — Сигурно правя от мухата слон. Никога не си ми казвала, че приятелят ти работи в Агенцията за борба с наркотиците.

— Той не парадира с това — заекна тя. — Често работи нощем под прикритие.

— Разбирам — въздъхна Броуди. — Е, ще те оставя да си довършиш работата. Вие с Коб изглежда добре се разбирате.

— Познавам го много отдавна.

— Сигурно. Ала и мен ме познаваш много отдавна — добави той.

— Не чак толкова отдавна. Само от три години.

— Така ли? Струваше ми се повече. — Започна да мачка вратовръзката си. — Вие с него май прекарвате много време заедно.

— Не колкото бихме искали. — Джоуди видя шанс да помогне на Александър да проследи Кара. — И от няколко дни ми е на гости една братовчедка, която живее у нас, така че доста време прекарваме да се натискаме в паркирани коли.

Броуди направо се изчерви.

— О... — Погледна часовника си и се намръщи. — В четири имам среща с вицепрезидента по човешките ресурси. По-добре да вървя. До скоро.

— До скоро, Броуди.

Бе много доволна, че се бе научила да пази тайна. Това, което бе изпуснала приятелката на Броуди, можеше да се окаже взривоопасна информация, дори да беше само съвпадение. Много неща имаше да казва на Александър, когато го видеше. Освен това вече му бе осигурила някакво прикритие, като каза на Броуди, че нощно време се натискат по колите. Александър щеше да се гордее с нея, беше сигурна.

ОСМА ГЛАВА

В момента, в който се прибра в апартамента си, Джоуди грабна телефона и позвъни на Александър.

— Можеш ли веднага да дойдеш?

Той се поколеба.

— У вас? Защо?

Тя не знаеше дали не подслушват телефона ѝ. Не можеше да рискува. Въздъхна театрално:

— Защото съм с прозрачна нощница, обкичена с кондоми.

— Джоуди! — Бе шокиран.

— Слушай, имам да ти казвам нещо — отсече тя.

Александър отново се поколеба и изпъшка:

— Точно в момента не мога...

— Кой се обажда, Алекс? — дочу се отзад зноен глас.

Джоуди нямаше нужда да пита чий бе гласът. Сърцето ѝ започна да бие с безсилна ярост.

— Извинявай, че ви прекъснах — каза тя студено. — Сигурна съм, че с Кири имате да си казвате много неща.

Затвори и изключи телефона. За какви чувства ѝ говореше Александър? Отново бе започнал да се среща с Кири, сам в апартамента си. Без съмнение се срещаше с Джоуди само за да не събужда подозрения в „Ритър Ойл“, а сладките му приказки бяха за да разсее подозренията ѝ, че я използва. Защо не го бе осъзнала досега? Той и сестра му винаги я бяха използвали, по един или друг начин. Отново се държеше като глупачка. Каквото и да ѝ говореше Александър, бе очевидно, че за него тя бе само една пионка и нямаше никакъв друг интерес към нея.

Преглътна сълзите си и седна пред компютъра. Можеше да използва някои от уменията си, за да проследи госпожица Кара Домингес и да види дали няма криминално минало. Извини се наум на местната полиция и започна да отваря криминалните досиета.

Това, което откри, бе толкова интересно, че отклони мислите ѝ от Александър. Оказа се, че Кара изобщо не бе чиста вода ненапита. Всъщност излизаше, че веднъж бе била арестувана за притежание на кокаин с намерение да го разпространява, ала бе успяла да уреди обвиненията да бъдат оттеглени. Освен това имаше доста странни международни връзки. В документите на една международна полицейска служба, в които също се оценяваха способностите ѝ, се намекваше, че чичо ѝ бе един от колумбийските наркобарони. Джоуди се чудеше дали Александър знае за това.

Дали изобщо го интересуваше? Той бе с Кири. Да я вземат дяволите Кири! В безсилна ярост запрати към стената една пластмасова чашка за кафе.

Точно в този момент домофонът иззвъня. Тя само го изгледа намръщено, но този, който звънеше, бе настойчив. Джоуди вдигна слушалката.

— Да? — попита сърдито.

— Пусни ме — нареди Александър кратко.

— Сам ли си? — попита тя с едва сдържан сарказъм.

— Повече, отколкото можеш да предположиш. — Гласът му бе сподавен. — Пусни ме, Джоуди.

Тя неохотно натисна копчето, отвори вратата и го изчака да дойде с асансьора.

Все още бе с костюм. Изглеждаше елегантен, скъп и много раздражен. Влезе преди нея в апартамента и се запъти направо към кухнята.

— Щях да те заведа на вечеря, когато се появи Кири, цялата обляна в сълзи, и поиска да говори с мен — каза мрачно и започна да проверява тенджерите, докато в една намери апетитна телешка яхния. Взе си от бюфета чиния и отиде да си сипе. — Да имаш царевичен хляб? — попита с надежда, защото го бе подушил, когато влизаше.

— Точно стана готов. — Джоуди се протегна край него и го извади от фурната.

— Гладен съм.

— Ти винаги си гладен — обвини го тя, ала вече се чувстваше по-добре.

Тоя я хвана за раменете, привлече я към себе си и повдигна брадичката ѝ, за да се вгледа в сърдитите ѝ очи.

— Аз не искам Кири. Казах ти го и говорех сериозно.

— Дори и да си я искал, не можеше да ми го кажеш. Аз ти трябвам само за да спишаш твоя престъпник.

Александър се намръщи.

— Наистина ли мислиш, че съм такъв човек? — Звучеше обиден.

— Признавам, че двамата с Марджи не сме се държали кой знае колко добре с теб, но не мога да се преструвам, че имам чувства, само за да хващам престъпници. — Джоуди се размърда неспокойно и не каза нищо. — Никакво самочувствие — поклати глава той. — Изобщо никакво. Не можеш да видиш какво има под носа ти.

— Брадичката ми, и наистина не я виждам...

Александър се засмя и я целуна бързо и страстно.

— Нахрани ме. После може малко да погледаме заедно телевизия. Тази седмица през повечето вечери ще трябва да работя, ала в петък може да отидем на кино.

Сърцето ѝ подскочи.

— На кино?

— Или на боулинг. Едно време ми харесваше.

Зави ѝ се свят. Той наистина искаше да бъде с нея. Но студената действителност напомни за себе си.

— Така и не ме попита за какво исках да говоря с теб — напомни му тя, когато Александър се запъти към масата с чинията си.

— Вярно, не съм. За какво? — Наля си чаша прясно сварено кафе и взе от нея панерчето с хляба.

Джоуди сложи чаша кафе и хляб и пред своя стол и преди да седне, донесе и масло. Погледна го с дяволита усмивка.

— Кара накара Броуди да я пусне в паркинга на склада утре след работно време, към шест и половина. Каза, че иска да паркира там колата си за по-сигурно, ала на мен не ми прозвуча много убедително.

Той ахна.

— Джоуди, ти си цяло чудо.

— Това не е всичко. — Тя си наля кафе и му добави сметана. — На седемнадесетгодишна възраст е била арестувана за притежаване на кокаин с намерението да го разпространява и се е измъкнала, защото са снели обвиненията срещу нея. Има непотвърдени подозрения, че чичо ѝ е един от колумбийските наркобарони.

— Откъде научи това?

Джоуди се изчерви.

— Не мога да ти кажа. Извинявай.

— Проникнала си в защитените файлове на някой нещастник? — попита Александър със светнали очи.

— Не мога да ти кажа — повтори тя.

— Добре, предавам се. — Той ядеше яхнията и царевичната питка с явен апетит. — В такъв случай предполагам, че утре вечер с теб ще отидем на наблюдение.

Джоуди се усмихна самодоволно.

— Да, в колата на шефа ти, която си взел назаем, защото ми е на гости братовчедка ми и не можем да се натискаме у нас. Казах това на Броуди, а той ще го каже на Кара, така че няма да си помислят нищо, ако ни видят близо до службата.

— Истински гений! — възхити се Александър. — Както ти казах, родена си за разузнавач. Само трябва да си вземеш дипломата за компютърен специалист и да си смениш работата. Пропиляваш се в отдел „Личен състав“.

— „Човешки ресурси“ — поправи го тя.

— Името може и да е ново, но работата е същата.

— Може и да си прав.

Довършиха вечерята си в приятно мълчание и после Джоуди извади за десерт плодова торта с праскови и сметана.

— Ако често ям тук, ще надобелея — реши той.

— Едва ли — засмя се тя. — Тортата е с обезмаслено мляко и маргарин. Правя кифличките по същия начин, само че вместо маргарин слагам лек зехтин. Не искам да ми се задръстят артериите, преди да съм навършила тридесет години. И особено не искам да изглеждам както изглеждах доскоро.

— Харесваше ми как изглеждаше — заяви неочаквано Александър. — Харесвам те всякак, Джоуди. Това не се е променило. — Тя не знаеше дали да му вярва, или не, и съмнението се изписа на лицето ѝ. Той въздъхна: — Обсадата ще бъде дълга — каза загадъчно.

След вечерята се сгушиха на дивана да гледат по телевизията късните новини. Споменаха накратко нещо за контрабанда на наркотици, заловени от американските митнически служби в Мексиканския залив, и показаха хеликоптерите, с които преследваха бързите катери, използвани за контрабандата.

— Тези катери са много бързи — отбеляза Джоуди.

— Да — прозя се Александър. — Преди две години колумбийската полиция разби операция, в която за контрабанда на наркотици използваха подводница.

— Невероятно!

— Някои от методите за контрабанда наистина са невероятни, като тунела под мексиканската граница или малките деца, които карали да гълтат балони с кокаин, за да го прекарат през митницата.

— Какво варварство!

Той кимна.

— Това е доходен бизнес. Алчността понякога превръща хората в животни.

Тя се сгуши по-близо до него.

— Не Броуди е този, когото следиш, нали? Подозираш приятелката му.

Александър се засмя и я прегърна.

— Прекалено си умна като за мен.

— Имах добър учител — отговори Джоуди и вдигна очи към красивото му лице.

Той се вгледа настойчиво в нея, после се наведе и започна ненаситно да я целува. Целувката се задълбочи, тя обви ръце около врата му и се вкопчи в него, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Най-после Александър вдигна глава и с видимо усилие я отдръпна от себе си.

— За тази вечер стига.

— Всичко разваляш — обвини го Джоуди.

— Ти си тази, която има съвест, миличка. Аз нямам нищо против, ала ти никога няма да го преживееш.

— Сигурно няма — призна тя, но очите ѝ бяха замъглени и пълни с желание.

Той отметна назад косите ѝ.

— Не ме гледай така. Това не е краят на света. Харесвам те такава, каквата си.

— Добре — усмихна се Джоуди.

— И не спя с Кири! — Усмивката ѝ стана по-широка. Александър я целуна по върха на носа и стана. — Трябва да подготвя някои неща. Ще те взема утре точно в шест и двадесет и ще отидем в

склада със служебната кола. — Поколеба се. — Може би ще е по-добре с мен да е някоя агентка.

— Не! — възрази твърдо тя. — Без мен дори няма да знаеш кога къде да отидеш.

— Вярно е. Ала може да стане много опасно.

— Аз не се страхувам.

— Добре — реши най-после той. — Но ще седиш в колата и далеч от огневата линия.

— Както кажеш — съгласи се Джоуди веднага.

Паркингът на склада бе празен. Виждаше се нощният пазач, който на два пъти отвори вратата на склада да огледа наоколо.

— И той е вътре — заяви мрачно Александър и я привлече поплътно в прегръдките си. — Знае, че идват и ги чака.

— Без съмнение. Уф... — Тя плъзна ръка под сакото му и напипа в джоба нещо малко и твърдо. — Какво е това, още един пистолет?

— Още един мобилен телефон. Имам два. Ще оставя единия при теб, в случай, че видиш нещо, което аз не виждам, докато съм вътре.

— Значи имаш подкрепления?

— Да, целият ми екип е тук. Скрити са добре, ала са по местата си.

— Слава богу!

Той я завъртя в ръцете си, така че да може да гледа към склада, докато привидно я целуваше.

— Сърцето ти бие много бързо — прошепна Джоуди в студените му устни.

— Адреналин — обясни Александър. — От това живея. Никога не бих могъл да бъда чиновник.

Тя се усмихна.

— И на мен не ми харесва много.

Потърка буза в нейната и точно в този момент една кола мина покрай тях и продължи към склада. Колата се поколеба за миг, после ускори.

— Това е колата на Броуди — прошепна Джоуди.

— А другата, която го следва? — Той посочи към малката червена спортна кола със свалящ се покрив.

— Кара.

— Странно е, че може да си позволи ферари с нейните тридесет и пет хиляди годишна заплата — отбеляза Александър. — И като се има предвид, че майка ѝ е бедна.

— И аз за това си мислех. Целуни ме пак.

— Няма време, миличка. — Той извади една радиостанция и произнесе в нея: — Всички групи в готовност. Целта се движи. Повтарям, целта се движи. Готовност.

Няколко гласа, един по един, потвърдиха, че са готови.

Колата на Броуди неочаквано се появи отново. Вратата на склада се затвори зад нея. Броуди отново забави до колата на Александър, после замина по улицата.

Още щом той се скри от погледа, пристигна един микробус. Кара се показа на входа на паркинга, отключи, отвори вратата и направи знак на микробуса да влиза. Вратата остана отворена.

Александър изчака достатъчно, докато микробусът стигна до рампата и пътуващите в него слязоха и започнаха да отварят задните врати. Тогава отново взе радиостанцията.

— Всички групи, тръгвайте. Повтарям, всички групи, тръгвайте. Напред! — Взе мобилния телефон и го подаде на Джоуди. — Ти ще седиш тук, ще заключиш вратите и няма да мърдаш, преди да ти се обадя на този телефон да ти кажа, че всичко е наред. При никакви обстоятелства няма да влизаш в паркинга. Ясно ли е?

— Ясно — кимна тя. — Не се оставяй да те застрелят.

Той я целуна.

— Нямам такова намерение. До скоро.

Александър слезе от колата и тръгна към склада. Към него се присъедини още една фигура в черно. Продължиха заедно по алеята и се скриха от погледа ѝ.

Джоуди се смъкна на седалката, така че в тъмнината, едва разсейвана от близката улична лампа, се виждаха само очите и върхът на главата ѝ. Няколко минути чака. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Накрая се чу самотен изстрел. Изведнъж на паркинга настана бъркотия. Тъмни фигури тичаха напред-назад, разнесоха се още изстрели. Сърцето ѝ заседна в гърлото. Тя стисна зъби, молейки се Александър да не е на пътя на куршумите.

После изведнџ го видя, заедно с още една тъмна фигура. Бяха задържали двама души, мъж и жена. Стояха близо до друга рампа и говореха с хората. В този момент Джоуди забеляза самотна фигура извън паркинга, на тротоара, приближаваща се към отворената врата. Фигурата бе дребна и държеше нещо, което приличаше на картечница. Бе виждала Александър с такова оръжие в един от редките случаи, когато се бе въоръжавал за акция.

Трябваше да натисне само едно копче, за да му позвъни на телефона, но когато го натисна, нищо не се случи. Телефонът в ръцете ѝ не работеше.

Човекът с автоматата се приближаваше към мястото, където стояха Александър и другият мъж заедно с техните арестанти. И двамата бяха с гръб към вратата на паркинга.

Ключът бе в колата. Джоуди виждаше само един начин да спаси Александър. Премести се зад кормилото, запали, включи на скорост и подкара колата право към въоръжения мъж, чийто силует сега се очертаваше в рамката на вратата. Той се обърна рязко при звука на приближаващия се автомобил и го засипа с огън.

Тя се сниши зад кормилото, молейки се автоматът да няма куршуми, които да могат да пробият двигателя така лесно, както надупчиха стъклото. В един момент трябваше да спре, защото не виждаше накъде кара, ала по предното стъкло вече не попадаха куршуми. Сега се чуваха изстрели, които не звучаха като от автоматата на нейния нападател.

Вратата на колата неочаквано се отвори рязко и Джоуди с разширени от ужас очи се вторачи в преbledнялото лице на Александър.

— Джоуди! — изрева той. — Изключи от скорост!

Тя с треперещи ръце изключи двигателя.

Той я измъкна от колата и започна да я опипва, търсейки кръв. Бе покрита с парчета стъкло. Лицето ѝ кървеше, ръцете също. Бе ги вдигнала пред лицето си в момента, в който мъжът бе започнал да стреля.

Постепенно осъзна, че ръцете на Александър трепереха.

— Добре съм — обади се с изтънял глас. — А ти?

— И аз.

Но беше в шок и му личеше.

— Той щеше да те застреля в гърба — обясни Джоуди.

— Казах ти да използваш мобилния телефон! — ядоса се Александър.

— Не работеше. — Той се протегна зад нея и го взе. Затвори очи. Батерията бе паднала. — И престани да ми крещиш! Не можех да го оставя да те убие!

Александър я грабна в прегръдките си и яростно я целуна. После продължи просто да я прегръща, да я полюлява, да я притиска към тялото си.

— Луда жена — прошепна в ухото ѝ. — Храбра, луда, прекрасна жена!

Тя също го прегърна, вече спокойна и доволна. Всичко бе свършило и той бе жив. Слава богу.

Александър неохотно я пусна, когато към тях се приближиха други двама мъже, които ги гледаха с любопитство.

— Добре е — съобщи им той и направи крачка назад. — Само няколко драскотини от стъклата.

— Това е едно от най-смелите неща, които съм виждал да прави жена — заяви единият от мъжете, по-възрастният, с гарвановочерна коса и черни очи. — Направо влетя между куршумите.

— Ако не го беше направила, сега щяхме да сме мъртви — добави другият, също толкова чернокос и черноок. — Благодаря.

— Няма защо — отвърна Джоуди с глуповата усмивка и пристъпи по-близо към Александър.

— Колата направо може да се отпише — отбеляза по-възрастният мъж.

— Сякаш никога не си съсипвал кола в престрелка, Хънтър — засмя се Александър.

Хънтър сви рамене:

— Една-две. Чудо голямо. Държавата има всичките пари, които конфискуваме от трафикантите, за да подменя колите. Може да поискаш от шефа си да ти даде това сладко малко ферари, Коб.

— Аз вече си имам ягуар — отговори той. — С всичкото ми уважение към ферари, не бих сменил ягуара си за нищо друго.

— Аз помогнах — намеси се Джоуди. — Трябва да го дадат на мен.

— На твое място нямаше да съм такъв оптимист — обади се другият мъж. — Шефът си пада по италиански спортни коли, а с неговата заплата не може да си позволи ферари.

— По дяволите — въздъхна тя. — Вечно нямам късмет.

— Би трябвало да я заведеши в болницата да я прегледат — обърна се Хънтър към Александър. — Виж я, кърви.

— Можеше и вече да е умряла след такова изпълнение — отбеляза с наново надигнал се гняв Александър.

— Не е това начинът да благодариш на някой, задето ти е спасил живота — възмути се Джоуди, все още под влияние на адреналина.

— Вероятно си права, ала ти пое риск, какъвто не трябваше да поемаш — отговори той мрачно. — Да вървим, ще помоля някой от хората ми да ни откара.

— Може колата ти още да става. — Тя погледна към нея. Предното стъкло бе изпочупено, но още се държеше на рамката си. Джоуди трепна. — А може би не.

— Може би не — съгласи се Александър. — Хънтър, Лейн, благодаря ви за помощта. До скоро.

— Винаги на твоите услуги — откликна Хънтър и двамата тръгнаха заедно с Александър и Джоуди към склада. — Колби Лейн беше решил да остане тази вечер в града и му беше скучно до смърт, така че го доведох малко да се позабавлява.

— Да се позабавлява! — възкликна тя.

Хънтър се засмя:

— Той си живее тихо и кротко, работи от девет до пет. Все му казвам да се откаже от това и да го смени с международните скандали в „Ритър Ойл“.

— Току-що ме убеди — възторжено каза мъжът, когото нарекоха Колби Лейн.

— Добре, утре можеш да кажеш на Ритър, че приемаш работата. Довиждане, Коб.

— Довиждане.

— Кои бяха тези двамата, с които говореше? — попита Джоуди, след като в болницата обработиха драскотините ѝ и Александър повика друга кола да я откара вкъщи.

— Филип Хънтър и Колби Лейн. Сигурно си чувала за Хънтър.

— Той е местна легенда — отговори тя с усмивка. — Ала с тези черни дрехи не го познах. Нали е нашият шеф по сигурността.

— Лейн върши същата работа в корпорацията „Хътър“, но те се пренасят в Европа, а той няма желание да се мести, така че Хънтър го убеждава да дойде като негов заместник в „Ритър Ойл“.

— Защо господин Лейн беше тук тази вечер?

— Може би точно както Филип каза, Лейн току-що е пристигнал в града и той го е повикал да помага. Те са стари приятели.

— Много са тъмни — отбеляза Джоуди.

— И двамата са апахи. Хънтър е женен за една умопомрачителна руса геоложка, която работи при Ритър, а Лейн не е женен.

— Изглежда, че се познават много добре.

Александър се позасмя:

— Имат подобно тъмно минало. Тайни операции от най-високо ниво. По едно време работеха за „компанията“.

— Не компанията на Ритър — предположи тя.

— Не, не на Ритър — пак се засмя той.

— Арестувахте ли Кара?

— Арестът всъщност извърши нашата хюстънска полицайка, така че Кара да не знае, че аз съм ръководил операцията. Кара беше арестувана заедно с двама мъже, които се кълне, че никога не е виждала. Имахме причина да направим обиск и бездруго, ала аз имам в джоба си заповед и трябваше да я използвам. Вътре намерихме достатъчно кокаин като за цял град, а двамата мъже от камиона бяха дрогирани.

— А Кара?

Александър въздъхна:

— Тя беше чиста. Сега ще трябва да направим връзката с нея. — Погледна извинително към Джоуди. — Това ще означава да намесим шефа ти. Колкото и да е невинен, той наистина я е пуснал в заключен паркинг.

— Но не работеше ли нощният пазач за тях? Не може ли той да ги е пуснал?

— Може. Обаче аз имам чувството, че Кара искаше да забърка Броуди, така че той да прави каквото му каже, за да не го издаде, че е

нарушил строгите правила на компанията. — Александър видя лицето ѝ и се усмихна: — Не се безпокой, няма да заведа дело срещу него.

— Благодаря.

Той се приближи към нея и се вгледа в драскотините по лицето и ръцете ѝ. Трепна.

— Горкичката. За нищо на света не бих искал да пострадаш.

— Ако не бях направила нещо, сега щеше да си мъртъв — каза тя небрежно. — Телефонът не работеше, а ти беше прекалено далеч, за да ме чуеш да викам. Освен това — добави със смях, — мразя да ходя по погребения.

— Аз също. — Александър я привлече и я целуна, докато дъхът ѝ спря. — Трябва да се връщам на работа. Ще трябва да дойдеш с мен до най-близкото полицейско управление, за да дадеш показания. Ти си свидетел. — Поколеба се и се намръщи.

— Какво има?

— Кара знае коя си и може да разбере къде живееш. Тя е отмъстителна вещица. Много е вероятно да направи връзката. Ще ти осигуря охрана.

— Мислиш ли, че е необходимо?

— Боя се, че да. Интересува ли те оценката за пазарната цена на кокаина, който току-що конфискувахме?

— Да.

— Между тридесет и тридесет и пет милиона долара.

Джоуди подсвирна тихо.

— Сега разбирам защо са готови да убиват. И това е само една пратка, така ли?

— Само една, макар и необичайно голяма. В момента върви още едно разследване за контрабанда, с която са свързани колумбийските бунтовници, ала не мога да ти кажа за нея. Тя е свръхсекретна. — Приглади косите ѝ и я погледна така, сякаш бе съкровище. — Благодаря ти за това, което направи — каза след минутка. — Макар че беше лудост, то спаси живота ми, да не говорим за Хънтър и Лейн.

Джоуди го погали по бузата, леко бодлива от едnodневната брада.

— Няма за какво. И ти би направил същото за мен или за Марджи.

— Да, боя се, че бих.

Все още изглеждаше разтревожен. Тя го дръпна за косата и го целуна. Тялото ѝ избухна отвътре, когато той я повдигна от пода и я нацелува, докато устните ѝ изтръпнаха.

— Тази вечер можех да те изгубя.

— О, черен гологан не се губи — прошепна Джоуди във врата му. Александър я стисна по-силно.

— Все пак си пази гърба. Ако Броуди те попита какво знаеш, а той ще те попита, кажи му, че не знаеш нищо. Била си с мен, когато е започнало всичко, дори не си разбрала какво става, докато не са започнали да летят куршуми.

— Добре.

Александър въздъхна дълбоко и я целуна за последен път, преди да я пусне да стъпи на краката си.

— Трябва да ходя да помогна на момчетата да напишат рапортите — каза неохотно. — Много повече бих предпочел да бъда с теб. Тази нощ си заключи вратата и си дръж телефона под ръка. Ако имаш нужда от мен, винаги можеш да ми се обадиш. Утре ще имаш охрана.

— Имам един хубав голям фенер като този, който държиш в колата си — съобщи му тя наперено. — Ако някой се опита да влезе, ще получи главоболие.

Освен ако няма пистолет, добави той наум, ала не го каза.

— Недей да бъдеш прекалено самоуверена — предупреди я Александър. — Никога не подценявай врага. — Джоуди му козирува. Той я целуна силно. — Непоправима си! Но не мога да си представя живота без теб, така че бъди предпазлива.

— Обещавам. Само че и ти трябва да обещаеш — добави тя.

Александър ѝ се усмихна топло.

— О, и аз имам планове за бъдещето. Още не смятам да се разплащам. Ще ти се обадя утре.

— Добре. Лека нощ.

— Лека нощ. Заключи си вратата.

Джоуди заключи шумно и го чу как се засмя от другата страна, после тръгна по коридора. Когато си отиде, тя се стовари на фотьойла и започна да трепери, припомнила си трескавите събития от тази вечер. Беше жива. Той бе жив. Ала още чуваше изстрелите, трясъка от чупещи се стъкла, последвани от хилядите болезнени убождания дори

и през пуловера, който носеше. Бе невероятно, че се бе разминала с толкова малко наранявания след престрелка.

Легна си, но не спа добре. Александър се обади много рано следващата сутрин да провери как е и да ѝ каже, че ще се видят за обед.

Облече си палтото и отиде на работа, готова за коментари от колегите си, въпреки че бе с поло и дълги ръкави. Нищо не можеше да скрие дракотините по лицето и брадичката ѝ. Не бе толкова глупава, че да си каже къде ги бе получила, затова измисли лошо падане по стълбите в блока си.

Това мина пред всички, освен пред Броуди. Той дойде веднага щом Джоуди си включи компютъра. Изглеждаше тъжен и разтревожен.

— Добре ли си? — попита я рязко. — Поболях се от притеснения тази нощ.

— Откъде разбра? — изненада се тя.

— Рано сутринта трябваше да ходя да измъкна Кара от затвора. Обвиняват я в контрабанда на наркотици, можеш ли да си представиш? Тя само си паркирала колата, когато онези ненормалници открили огън!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джоуди си спомни какво я бе предупредил Александър и се опита да не се размее. Как можеше човек да е толкова наивен?

— Контрабанда на наркотици! — възкликна тя, влизайки в ролята си. — Кара?

— Така казват. Изглежда, че някой от охраната на Ритър е поставил склада под наблюдение. Когато започнала стрелбата, охраната отвърнала на огъня и предполагам, че са повикали полицията. Всъщност, когато са арестували Кара, и твоят приятел Коб е бил там.

— Да, знам. Той чу изстрелите и отиде право там. — Тя внимателно подбираше думите. — Бяхме паркирали от другата страна на улицата...

— Видях ви, когато заведох Кара в паркинга — каза притеснено Броуди. — Един от бандата извадил картечница и казват, че ти си подкарала колата на Коб към него и си попаднала между куршумите, за да спасиш живота му. Излиза, че наистина държиш на него.

— Да — призна Джоуди. — Наистина държа.

— Много смела постъпка. Кара казва, че трябва да си луда по някой, за да направиш такова нещо.

— Горката Кара — отговори тя, отмествайки темата. — Колко жалко, че има неприятности. Защо изобщо мислят, че има нещо общо с това? Просто се е оказала на неподходящото място в неподходящия момент.

Броуди изглежда се поотпусна.

— И Кара така каза... Тъж, Коб нали не участва нарочно в тази операция?

— Ние бяхме в една паркирана кола навън. Изобщо не знаехме за никаква операция.

— Значи затова е бил там — кимна той разсеяно. — И аз си помислих нещо такова. Кара не е познавала никой от другите, но имало една детективка и една заместник-шерифка. Полицайката я арестувала.

— „Не се забърквай с жени от Тексас“ — напомни му поговорката Джоуди, като малко я измени.

Броуди се засмя.

— Така изглежда. Тъъ... Там е трябвало да има и агент от Агенцията за борба с наркотиците. Кара има приятел, който работи в хюстънския клон, ала напоследък той е извън града и тя не може да се свърже с него. Казва, че звучи глупаво, но й се струва, че той всъщност се опитва да я избягва. — Погледна я странно. — Знаеш ли кой е бил агентът? Доколкото разбирам, не е бил Коб.

— Не знам — отвърна тя, без да трепне. — И Александър не е споменавал нищо. Той всичко ми казва, така че щях да знам, ако беше той.

— Ясно.

Джоуди си помисли дали приятелят на Кара от хюстънския отдел за борба с наркотиците не се казва Кенеди, ала се престори, че нищо не знае.

— Какво ще прави сега Кара? — попита загрижено.

— Предполагам, че ще си наеме добър адвокат.

— Пожелавам й успех. Толкова съжалявам, Броуди.

Той въздъхна тежко.

— Все ми се струва, че имам дарбата да загазвам, но Кара ме превъзхожда. Е, по-добре да се обадя на адвоката, чието име ми даде. Сигурна ли си, че си добре?

— Нищо ми няма, честно — усмихна му се тя.

Броуди отвърна на усмивката й.

— До скоро.

Джоуди с облекчение го проследи с поглед как си отива. През цялото време бе импровизирала, за да не може той да свърже Александър с акцията в склада.

Когато Александър й се обади, тя се разбра с него да се срещнат за малко в кафенето долу. Той нямаше време, почти през целия ден имаше съвещания със своята група за планиране на стратегията.

— Превърнала си се в местна легенда — съобщи й със закачлива усмивка, докато пиеха капучино.

— Аз ли?! — възкликна Джоуди.

— Чиновничката от петролна компания, която се хвърлила с колата си под дъжд от куршуми, за да спаси любовника си.

Тя се изчерви и го погледна сърдито.

— Първо, не съм чиновничка, а съм административен помощник. И второ, не съм ти...

— Не съм казвал, че аз съм пуснал този слух — засмя се Александър и после се вгледа сериозно в нея. — Обаче частта с геройството я подкрепям с всички сили. Е, при това положение искаш ли да направиш още нещо за тази легенда?

— Шегуваш ли се? Какво искаш да направя?

— Кара днес следобед си е уговорила среща. Пуснали сме й опашка, ала тя със сигурност подозира това. Ще се срещне с един от подчинените си на обществено място, където мисли, че не можем да я запишем. Искам в този момент ти случайно да се появиш там и да залепиш под масата ѝ микрофон.

— Леле! Направо като Джейн Бонд!

— Джейн Бонд ли? — изненада се той.

Джоуди сви рамене:

— Жена с име Джеймс ще бъде нещо ново.

— Ясно. Е, съгласна ли си?

— Разбира се. Но защо не пратиш някой от твоите хора да направи това?

— Последният сърцат професионалист, когото бяхме изпратили с такава задача, се спъна в собствените си крака и заби нос в масата на обекта, като при това събори кана с врящо кафе, също върху обекта, който после трябваше да бъде откаран в болница.

— Ами ако и аз направя така? — разтревожи се тя.

Александър се усмихна нежно:

— В теб няма нищо непохватно. Ала дори и да стане така, Кара те познава. Тя може и да подозира мен, но няма да заподозре теб.

— Кога започвам?

— Ще ти съобщя. Междувременно, дръж си очите отворени и...

Докато говореше, пред кафенето настана някаква суматоха. Жена с дълга руса коса влачеше малко тъмнокосо момиченце с потресено изражение. Зад тях един от мъжете, които Джоуди си спомняше от снощната акция, един от приятелите на Александър, размахваше ръце и говореше високо на език, който никога не бе чувала. Тримата се скриха от погледа ѝ, ала тя вече си бе спомнила, че това бе Колби Лейн.

— Какво става? — попита Джоуди.

— Дълга история — отговори той. — И нямам правото да я разказвам. Да кажем просто, че Колби доста неочаквано е бил представен на непознат досега член на неговото семейство.

— Псуваше ли той? И на какъв език? — настоя Джоуди.

— Не може да се псува на езика на апахите. Той е като японския. Ако наистина искаш да обидиш някого на японски, трябва да му кажеш нещо за пъпа на майка му. Ако му покажеш среден пръст, това за него няма никакво значение.

— Наистина ли? — Тя бе очарована.

— Коренните американски жители, за които се предполага, че може да идват от Азия, не използват псувни на собствения си език.

— Господин Лейн изглеждаше доста разстроен. И ми се струва, че познавам русата жена. Само преди няколко седмици я прехвърлиха тук от офиса в Аризона. Тя има малка дъщеричка, горе-долу на същата възраст като дъщерята на господин Хънтър.

— Остави това — посъветва я Александър. — Имаме си достатъчно наши проблеми. Искан да ти кажа, че сме разкрили един от помощниците на Кара, който работи като сервитьор в малко кафе на улица „Аламеда“, казва се „Бийт“...

— Аз ходя там! — възкликна Джоуди. — Често ходя. Има всякакви интересни кафета и е като ретро „битническа“ среща. Свирят на бонго и всичките са облечени в черно, а посетителите четат свои стихове. — Изчерви се. — Всъщност миналата седмица и аз четох.

Той бе впечатлен.

— Ти да се изправиш пред толкова хора и да четеш стихове! Не знаех, че още пишеш стихове.

— Това е нещо много лично — обясни тя смутено.

Александър я погледна арогантно.

— За мен ли?

— По времето, когато го писах, ти беше най-малко любимият ми човек на света — осведоми го Джоуди.

Той отново се замисли.

— Но ако там вече те познават, ще е още по-малко подозрително да се появиш, когато Кара е там... Ако приемем, че изобщо използва това кафене за своите цели. Ще трябва да изчакаме и да видим. Не очаквам да си уреди срещата така, че да ми е удобно.

— Колко си скромнен — подразни го тя.

Александър се засмя, протегна ръка през масата и сплете пръсти с нейните. Зелените му очи внимателно се вгледаха в нея.

— Тези драскотини по лицето ти се виждат — каза тихо. — Болят ли те?

— Много по-малко, отколкото би ме боляло да видя как те застрелват пред мен.

В очите му проблеснаха чувства. Пръстите му се стегнаха около нейните.

— Точно така се почувствах и аз, когато видях как куршумите засипват колата ми, а ти си на кормилото. — Дъхът ѝ спря. Никога досега не ѝ бе признавал такова нещо. Той се засмя самодоволно и пусна ръката ѝ. — Почваме да се разкисваме. Имам да довършвам документи, които още не съм започнал. — Погледна часовника си. — Нищо не обещавам, ала тази седмица може да отидем на кино.

— Би било чудесно. Ще ми кажеш ли...

Александър се намръщи:

— Не искам втори път да те пращам на огневата линия.

— Постоянно ходя в онова кафене — напомни му Джоуди. — Нищо не рискувам. — Освен сърцето си, отново, добави наум.

— Предполагам — въздъхна той. — Все едно, внимавай. Предполагам, че можеш да разбереш, ако някой те следи.

— Усещам как гърбът ми настръхва — увери го тя. — Ще внимавам. Ти също.

Александър се усмихна нежно:

— Ще се опитам.

Следващата вечер, след като вечеря една супа и сандвич, Джоуди се излежаваше по пижама на дивана с хубава книга и се изненада, когато Александър ѝ се обади и я помоли да отиде в кафенето на ъгъла.

— Ще се срещнем на паркинга да ти дам оборудването — каза той. — Вземи такси, ще ти възстановя сметката. Побързай, Джоуди.

— Добре, тичам — обеща тя.

Мина на бегом през банята, навлече дълга черна кадифена пола, черен пуловер, мокасина, набързо прокара една четка през разпуснатата си коса и нахлупи върху нея черна баретка. Грабна си

палтото и се втурна навън, като едва спря, за да заключи вратата. Едва когато стигна до асансьора, си спомни, че си бе забравила чантата. Хукна обратно, проклинайки се, че не бе била готова предварително.

Няколко минути по-късно слезе от таксито до страничния вход на кафе „Бийт“. Александър я чакаше до служебната кола. Джоуди плати и се приближи към него, като се оглеждаше дали някой не я бе видял.

Той се изправи. Паркингът бе добре осветен и тя забеляза, че очите му бяха тревожни.

— Ето ме — каза Джоуди, просто за да каже нещо. — Какво искаш да направя?

— Не съм сигурен, че изобщо искам да правиш нещо — отговори Александър. — Това е опасно. Точно в момента тя няма причини да те подозира. Но ако й лепнеш бръмбар на масата и разбере, че ти си го направила, животът ти може да бъде в опасност.

— Хей, слушай, ти беше този, който ми разказа за малките момченца, застреляни по нейна заповед — напомни му Джоуди. — Осъзнавам риска, Александър, и съм готова да го поема.

— Коленете ти треперят.

Тя се засмя малко смутено.

— Сигурно. И сърцето ми бумти. Ала въпреки това съм готова да го направя. А сега, какво точно трябва да направя?

Той отвори вратата на колата.

— Влез. Ще ти дам инструкции.

— Тя тук ли е? — попита Джоуди, когато вече бяха вътре.

— Да, на най-близката до кухнята маса, отляво на сцената. Вземи — подаде ѝ една писалка.

— Не, благодаря — махна с ръка Джоуди. — В чантата си имам две...

Александър отвори ръката ѝ и сложи в нея писалката. Тя я погледна, изненадана от тежестта ѝ.

— Това е миниатюрен предавател — обясни той и извади малка черна кутийка с антена и нещо, което приличаше на малка слушалка с дълъг кабел. — Кутийката е приемник, свързан с касетофон. Слушалката също е приемник, който използваме, когато сме близо и не

искаме да привлечаме вниманието. Тъй като кутийката има обхват няколкостотин метра, ще мога да чувам от колата си това, което влиза в писалката.

— Искаш случайно да забравя писалката на масата й?

— Искам случайно да изпуснеш писалката под масата й. Ако я види, планът пропада. Ние не сме единствените, които се занимават с контрашпионаж.

Тя затаи дъх. Започваше да разбира. Кара не бе глупава.

— Добре. Ще се облегна на масата да й кажа здрасти и ще я пусна, където няма да я усети с крака си. Това става ли?

— Да. Но трябва да внимаваш да не те види, че го правиш.

— Много ще внимавам.

Александър вече съжаляваше. Джоуди бе смела, ала смелостта не бе единственото изискване за такава задача. Спомни си я как караше през дъжда от куршуми, за да го спаси. Тогава можеше да загине. Той не можеше да мисли за нищо друго и тази нощ почти не бе спал. Тя бе като сребърна нишка, която преминаваше през целия му живот. През последните седмици сериозно се бе замислил колко би му било трудно без нея. Не бе сигурен, че би могъл.

— Защо ме гледаш така? — попита Джоуди и се усмихна с любопитство. — Не съм глупачка. Няма да те проваля, честна дума.

— Не е това. — Александър сви пръсти около писалката. — Сигурна ли си, че искаш да минеш през това?

— Много съм сигурна.

— Добре. — Той се поколеба. — Какво извинение имаш, че ще си там?

Тя му се усмихна лъчезарно.

— Обадох се на Джони, собственика, веднага след като ти ми позвъни, и му казах, че имам ново стихотворение, но малко се притеснявам да се изправя пред много хора. Той каза, че тази вечер хората ще са малко и ще се справя добре.

— Ти импровизираш много добре.

— От години те наблюдавам — подразни го Джоуди. — Обаче е вярно. Наистина имам стихотворение, което мога да прочета, и Кара ще се шашне.

Александър повдигна брадичката й и силно я целуна.

— Ще се справиш прекрасно.

— Кого всъщност успокояваш?

— И двамата. — Отново я целуна. — На работа.

— Какво да правя, когато тя си тръгне?

— Вземи си такси и си отиди вкъщи. Ще се видим там. Ако нещо се обърка или ако Кара се държи подозрително, остани в кафенето и ми се обади на мобилния. — Подаде ѝ картичка с номера. — Разбра ли?

— Разбрах.

Джоуди отвори вратата на колата и излезе в студената нощ. Тя се уви по-плътено в палтото си и решително тръгна към кафенето. Това, което не бе казала на Александър, бе, че новото ѝ стихотворение бе за него.

Не се оглеждаше много явно, докато си проправяше път към масата, на която обикновено сядаше. Внимателно държеше писалката в ръка, скрита в дълбока дипло на палтото. Издърпа един стол и плъзна поглед по залата. Забеляза Кара на една маса с друга жена, усмихна се и Кара се намръщи.

Охо, помисли си тя, ала нагласи усмивката здраво на лицето си и се приближи към масата ѝ.

— Стори ми се, че си ти — заяви весело, — ала не знаех, че идваш тук. Броуди никога не ми е споменавал.

Кара я изгледа много подозрително.

— Това не са обичайните ти вечерни развлечения, нали?

— Че аз през цялото време съм тук! — възрази тя искрено. — Джони е един от моите фенове.

— Фенове... — произнесе Кара, сякаш никога не бе чувала тази дума.

— Почитатели — обясни Джоуди. — Аз пиша стихове.

— Ти? — Прозвуча като обида.

— Да.

Жената до Кара, по-възрастна и с плоско като тепсия лице, само гледаше.

Джоуди усети как я полазват тръпки от страх и се опита да не го покаже. Ръката ѝ, в която криеше писалката, се изпоти. Докато се колебаеше, се приближи Джони.

— Здравсти, Джоуди — поздрави я той. — Не се притеснявай, тук има само две непознати дами, всички други ги знаеш. Просто застани

там и всичко ще е наред. Ти си страхотна!

— Благодаря, Джони, вече ми е по-добре.

— Тези дами приятелки ли са ти? — попита той, като ги огледа с интерес, особено Кара.

— Кара е приятелката на моя шеф — обясни Джоуди.

— Голям късметлия е шефът ти.

Кара се успокои и се усмихна.

— Аз съм Кара Домингес — представи се тя. — А това е моята амига, Чива.

Джони се протегна през масата да им стисне ръцете и Джоуди се престори, че я е бутнал и е загубила равновесие. Докато се изправяше и приемаше извиненията му, тя успя незабелязано да пусне писалката под масата, на две педи от краката на жените.

— Извинявай, Джоуди, но като видя такива прелестни дами, ставам непохватен — засмя се той.

— Няма нищо.

— Добре, тогава излизай на сцената. Какво искаш, обичайното френско капучино с ванилия?

— Да, двойно и с кроасан, моля.

— За сметка на заведението — уведоми я Джони. — За да те насърча.

— О, благодаря.

— За мен е удоволствие. Радвам се, че се запознахме, дами.

— Ние също — измърка Кара. Тя погледна към Джоуди вече с много по-малко подозрение. — Значи пишеш стихове. Много ще ми е приятно да ги чуя.

Джоуди се позасмя.

— Не съм велика, ала хората тук обикновено са любезни. Радвам се, че се видяхме.

Кара сви рамене. Другата жена не каза нищо.

Джоуди свали палтото си и излезе на сцената, като се опита да не обръща внимание на треперещите си колене. Междувременно се молеше Александър да чува това, което си говореха двете жени. Защото в момента, в който хвана микрофона, представи се и извади сгънатия лист със стихотворението, Кара се наведе към жената и двете започнаха оживено да говорят.

Сигурно си разменят рецепти или говорят за мода, помисли Джоуди мрачно, ала се усмихна на публиката, разгъна листа и започна да чете.

Явно усилията ѝ не бяха толкова лоши, защото малката тълпа внимателно слушаше всяка дума и когато свърши, възторжено я аплодира.

Но Кара и приятелката ѝ бяха прекалено заети, за да обърнат на Джоуди каквото и да било внимание. Тя се върна на масата си, изведе си кроасана и си изпи капучиното с гръб към масата, на която седяха Кара и другата жена, просто за да не си помислят, че ги наблюдава.

След малко дойде Джони и я потупа по гърба:

— Добра работа, момиче! — възкликна той. — Жалко, че твоята позната не си направи труда да го чуе.

— Тя не си пада много по поезията — оправда я Джоуди.

— Така изглежда. Те с нейната странна приятелка дори не си допиха кафето.

— Тръгнаха ли си? — попита тя, без да се обръща.

— Преди около пет минути. Не е голяма загуба, ако питаш мен.

— Благодаря за почерпката, Джони. И за подкрепата.

— Хм... Бих искал да ми дадеш едно копие от стихотворението си.

— Наистина ли? — Очите ѝ се разшириха.

Той сви рамене.

— Наистина е хубаво. Имам един приятел, работи в малко издателство. Печатат поезия. Искам да му го покажа, ако нямаш нищо против.

— Да имам нещо против? — Джоуди му подаде сгънатия лист. — Разбира се, че нямам нищо против! Благодаря, Джони.

— Няма проблеми. Ще ти се обадя. — Той пхна листа в джоба на престилката си и спря. — Кажу ми, това не е ли твое? Беше под масата, на която седеше твоята приятелка. Май го настъпих.

— Да, мое е. — Тя взе писалката от него. — Много благодаря.

— Ако съм ти я счупил, ще ти купя нова, става ли?

— Глупости, това е само писалка — успокои го Джоуди безгрижно.

— Почакай, ще ти повикам такси.

— Това би било страхотно.

Облегна се назад да изчака таксито. Главата ѝ бе пълна с надежди за успех, и не само за Александър.

— Счупена ли е? — попита тя Александър, когато вече бе в апартамента си и той оглеждаше преподавателя.

— Ще я дам в лабораторията да я проверят.

— Можа ли да чуеш нещо?

Александър се усмихна широко:

— Не само чух, а и записах. Имаме сведения, които никога нямаше да получим без теб. Има само едно лошо нещо.

— Какво?

— Кара мисли, че поезията ти не струва.

— Тя може да мисли каквото си иска, ала Джони ще покаже стихотворението ми на свой познат издател. Убеден е, че е прекрасно.

Той потърси очите ѝ.

— Аз също, Джоуди.

Тя се почувства малко нервна, но пък Александър със сигурност не можеше да знае, че той бе обект на въпросното стихотворение, така че му благодари.

— Сега вече съм сигурна, че ставам за шпионка — добави Джоуди.

— Може и да ставаш, ала аз не съм сигурен, че нервите ми ще го издържат.

— Страх те беше, че всичко ще оплескам ли?

Александър поклати глава и стисна силно ръката ѝ.

— Не беше това. Не искам да те излагам на риск, Джоуди. Не искам отново да се озовеш на огневата линия, макар че последния път ми спаси кожата.

Тя го погледна в очите.

— Не бих искала да живея в свят, в който теб те няма. — Смути се от признанието си и добави със смях: — Определено не мога да живея без вълнения.

Той се засмя, сякаш наистина му стана смешно.

— Аз също. — Погледна часовника си. — Не ми се иска да тръгвам — заяви неочаквано, — но трябва да се върна в службата и да прослушам тази лента. Утре ще имам съвещание с моята група. Ти се

прави, че не е имало нищо необичайно, освен че си срещнала Кара в любимото си заведение.

— Добре — съгласи се Джоуди.

— Ще ти се обадя.

— Всички така казват — отбеляза тя.

Александър спря на вратата и я погледна.

— Кои всички?

— Моля?

— Кой друг ти обещава да ти се обади?

— Президентът, по повод на съветите ми в областта на външната политика, разбира се.

Той се засмя.

— Непоправима си! — измърмори под носа си и излезе. — Заклучи! — подвикна от коридора.

Джоуди щракна шумно ключалката, чу го как се засмя и с въздишка на облекчение се облегна на вратата. Всичко бе свършило. Бе направила, каквото я бе помолил, не бе оплескала нещата. И най-важното, Александър бе доволен от нея.

Изненадваха я усмивките, които получаваше от него през последните седмици. С повечето хора бе сдържан и мълчалив. Ала нейната компания му бе приятна и го показваше.

На следващия ден Броуди бе доста угрижен. Диктуваше ѝ разсеяно и колебливо.

— Добре ли си? — поинтересува се тя.

Той неспокойно закрачи из кабинета. Обърна се и я изгледа с интерес.

— Ти участваш ли в някакви свръхсекретни операции, или нещо такова?

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Моля?

Броуди се прокашля.

— Знам, че снощи си била в кафенето, в което Кара се е срещала с приятелка. Чудех се дали не си я шпионирала...

— Аз непрекъснато ходя в „Бийт“, Броуди. Идеята на Александър за излизане е концерт или театър, но моите предпочитания

стигат до лоша поезия и бонго. От седмици ходя там и това не е тайна за никого. Собственикът ме познава много добре.

Той изведнъж се успокои и се усмихна:

— Слава богу! И Кара така ми каза, разбира се, ала ми се стори странно, че си била там, когато и тя е била. Искам да кажа, както когато ти и приятелят ти се появихте онзи ден в ресторанта, в който ние обядвахме, а после бяхте и на концерта. А приятелят ти работи в Агенцията за борба с наркотиците...

— Съвпадения — вдигна рамене Джоуди. — Освен ако не си мислиш, че те преследвам — добави многозначително и скромно сведе очи.

Настъпи потресена тишина.

— Ами, аз никога не съм мислил... Не съм предполагал... Наистина ли?

Тя кръстоса крака.

— Мисля, че си много симпатичен, а Кара се отнася с теб като с домашен любимец — заяви Джоуди с необходимото възмущение и го погледна изпод вежди. — Мисля, че си прекалено добър като за нея.

Броуди бе очевидно смутен, поласкан и несигурен.

— Боже мой... Извинявай, но знам, че Коб работи в Агенцията за борба с наркотиците, а после тази акция беше толкова неочаквана... Е, струваше ми се естествено той да следи Кара с твоя помощ...

— Никога не съм и сънувала, че може да приличам на таен агент! — възкликна тя и прихна. — А и Александър никога не би ми позволил да правя нещо толкова опасно — добави и сведе очи, за да не може Броуди да ги види.

Той въздъхна.

— Извини ме. Минаваха ми такива луди мисли. Кара казва, че това са глупости, особено след като се оказало, че собственикът на заведението те познава толкова добре и те окуражил да четеш... Ами... Много лоша поезия. Тя мисли, че той може би си пада по теб.

— Не беше лоша поезия! И Джони си падна по Кара, не по мен — отговори Джоуди с точно колкото трябваше накърнено самочувствие.

— Така ли?

— Не се безпокой, казах му, че тя е твоя приятелка — успокои го Джоуди, като успя да изобрази искрено съжаление.

— Джоуди, много съм поласкан — заекна Броуди.

Тя му протегна ръка.

— Да не говорим за това. Диктувай и аз ще печатам.

Той въздъхна и се вгледа в нея. След малко сви рамене и започна да диктува. Този път бе делови и спокоен. Джоуди почти се разпадна от облекчение. Едва й се бе разминало, и то не толкова защото Кара бе подозрителна. Самият Броуди изглежда усещаше проблемите.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джоуди изпитваше облекчение, че Кара не я подозира, ала я тревожеше, че Броуди я подозира. Той бе интелигентен човек и не бе лесно да бъде излъган. Трябваше да спомене това пред Александър, когато го видеше.

Тази вечер той дойде в апартамента ѝ малко след като се бе прибрала от работа, мълчалив и угрижен.

— Случило ли се е нещо? — попита тя разтревожено.

Александър кимна.

— Имаш ли кафе?

— Разбира се. Ела в кухнята.

Той седна и Джоуди му наля кафе от кафеварката, която току-що бе сварила. Александър отпи и я погледна през масата.

— Днес Кенеди се върна в града. Той е свързката на Кара.

— Господи — промълви тя. Усещаше, че нещо много се бе объркало.

— Повиках го в кабинета си и му казах, че го уволнявам. Имам показания под клетва от двама свидетели, които са готови да свидетелстват срещу него в съда в замяна за по-малки присъди. — Въздъхна. — Той каза, че знае, че ти си вътре и че си ми помагала да заловя Кара, и че ще ѝ го каже, ако не отстъпя.

— Не се чувствай виновен. — Бе изпаднала в паника, но се помъчи да не го показва. — Не можеш да го оставиш на работа след всичко, което е направил.

Александър я погледна.

— Ти непрекъснато ме изненадваш, Джоуди. Откъде си можела да знаеш, че няма да отстъпя?

— Нямаше да си Александър, ако се оставяше да те блъфират.

— Да, бибчо, ала той не блъфираше.

Това обръщение я свари неподготвена. В нея се надигна топла вълна.

— И какво ще правим сега? — попита малко объркана.

Той забеляза червенината ѝ и се усмихна нежно.

— Ти отиваш за няколко дни да живееш при Марджи, докато аз приключа с този случай. Със сигурност прикритието ни е разбито.

— Марджи наистина може да стреля, но изобщо не я бива.

— Нашият иконом, Чейс, е много добър, също и братовчедът Дерек. Когато завършил колеж, за известно време е работил в националната сигурност. Страхотен стрелец е и ще доведе със себе си и двамата си братя. — Засмя се. — Странно, трябваше само да спомена, че Марджи може да е в опасност покрай теб, и той веднага предложи услугите си.

— Мислех, че не го харесваш.

Александър сви рамене.

— Не ми харесваше мисълта, че Марджи може да има връзка с братовчед. Ала Дерек изглежда също го знае и когато му се обадох, той ми каза нещо, което не знаех. Той не е син на чичо ми. Майка му е имала връзка с един стар франт и Дерек е резултатът. До снощи това беше семейна тайна. Което означава, че е свързан с нас само по брак, не по кръв.

— Той сам ли ти го каза?

— Да. Очевидно го е казал и на теб. Но не е казал на Марджи.

— А ти каза ли ѝ?

— Негова работа е да ѝ го каже. Аз достатъчно съм се бъркал. — Погледна часовника си. — Трябва да вървя. Поръчал съм на един мой човек да наблюдава апартамента ти. Този, за който ти бях говорил. Ала утре ще кажеш на Броуди, че си вземаш няколко дни отпуск, за да се грижиш за болна роднина, и заминаваш при Марджи. Разбра ли?

— Но работата ми...

— Става дума за живота ти! — прекъсна я Александър с блеснали очи. — Това не е игра. Тези хора ще те убият, както са убили онези деца. Няма да те гледам как умираш, Джоуди. Това е най-малкото, което мога да направя, след като те забърках. — Тя затаи дъх. Звучеше много по-сериозно, отколкото си бе представлявала. — Казах ти, Кара знае, че си вътре. Вече няма тайни. Напускаш града. Край. — Джоуди го погледна. Знаеше, че няма избор. После щеше да мисли за работата си. Щяха да я уволнят. Страхуваше се да си вземе дори един ден отпуск, когато бе болна, защото политиката на компанията бе много строга. — Ако загубиш тази работа, толкова по-добре —

успокои я той. — Прекалено си добра, за да си пропиляваш живота, като печаташ под диктовката на някой друг. Когато всичко това свърши, ще ти помогна да намериш нещо по-добро. Ще те пратя на курсове, за да получиш диплом за компютърен специалист, после ще се обърнем към агенция по заетостта, за да ти намерят по-добра работа. — Това бе малко разочароващо. Очевидно Александър не си представяше бъдеще с нея, иначе нямаше да си прави труда да ѝ търси работа. Той се облегна назад на стола си и отпи от кафето. — Макар че би могло да има и друга възможност — добави неочаквано и я погледна настойчиво.

— Каква друга възможност?

— Друг път ще говорим за това. — Допи си кафето. — Трябва да вървя.

Тя стана и го изпрати до вратата.

— И ти внимавай. — Александър отвори сакото си и показа пистолета си в кожения кобур. — Сам няма да стреля — напомни му Джоуди.

Той се засмя, привлече я в прегръдките си и започна да я целува, докато младото ѝ тяло болезнено затрептя от дълбоки тайни копнежи.

Най-после вдигна ръце. И Александър не дишаше нормално. Когато я погледна, тя почувства настойчивия му поглед чак до петите си.

— Всичките тези години — прошепна той — и аз ги пропилях да ти крещя.

— По това време изглеждаше, че ти харесва — забеляза Джоуди разсеяно, загледана в устните му.

— Не исках брак като на родителите ми. Не позволявах жените да си мислят сериозно за мен — призна Александър и обрисова устните ѝ със своите. — Особено ти. Никоя друга не беше толкова опасна колкото ти, с твоите старомодни идеали и с твоя чист характер. Ала аз не можех да ти позволя да видиш колко ми харесваш. Добре се справих. А после ти пи прекалено много шампанско на празненството и направи това, което се бях страхувал, че ще направиш, откак завърши гимназия.

— Страхувал си се...

Той ухапа горната ѝ устна.

— Знаех, че ако някога се доближиш до мен, никога няма да мога да те пусна да си отидеш. Това, което наприказвах на Марджи, беше въздух под налягане. Цялото тяло ме болеше след онова, което направихме заедно. Толкова те исках, мила моя. Цяла нощ не спях и мислех колко лесно би могло да бъде.

— А аз не можах да спя, защото мислех, че ме мразиш.

Александър въздъхна със съжаление.

— Не знаех, че ще ме чуеш, но казах достатъчно, когато те оставих в спалнята ти. Когато слязох долу и видях лицето ти, се почувствах виновен. Ти беше засрамена и унижена и аз бях виновен за това. Исках само да поправа стореното, ала ти започна да се отдръпваш и не искаше да спреш. Тогава разбрах каква голяма грешка съм направил.

Тя въртеше в пръстите си копчето на ризата му.

— И тогава ти потрябва помощ, за да заловиш един наркотрафикант.

Настъпи мълчание, толкова дълго, че Джоуди вдигна поглед.

— Ти си добра, Джоуди, а на мен наистина ми трябваше някой извън агенцията, който да ми помогне да измъкна информацията. Но...

— Но?

Той се усмихна добродушно.

— Хюстънската полиция ми дължи услуга. С удоволствие биха ми намерили информацията, която ми трябваше. Както и тексаските рейнджъри или местният шериф.

— Защо тогава ме помоли аз да го направя?

Александър обхвана с две ръце лицето ѝ. Дланите му бяха топли и меки.

— Губех те — прошепна в устните ѝ. — Ти по никакъв друг начин не би ме допуснала близо до себе си.

Тя вдигна ръце и ги обви около врата му.

— Ала ти имаше Кири...

— Само за пред хората. Дори не я харесвах, особено на рождения си ден. Вдигнах на Марджи голям скандал, че я бе поканила. Тя не ти ли каза? — Джоуди объркано поклати глава. Той захвапа горната ѝ устна. Дишането му стана неравномерно. Дланите му върху лицето ѝ станаха настойчиви. — Когато Марджи ми каза, че си ни чула, аз се напих. Трябваше да изпия две чисти уискита, за да мога да

ти се обадя по телефона. Много ми трябваше, за да мога да се извиня. И честно да ти кажа, бибчо, нямам навика да се извинявам.

Тя се разтопи в тялото му, гладна за по-плътен контакт.

— Толкова се срамувах от онова, което бях направила...

Устните му се притиснаха страстно към нейните.

— Много ми хареса това, което направи. Не се шегувах, когато ти го казах. Усещах вкуса ти дълго след като си легнах. Цяла нощ те сънувах.

— Аз теб също — прошепна тя.

Устните му настойчиво разтвориха нейните.

— Мислех, че си хлътнала по проклетия Броуди — изръмжа Александър. — Докато не насочи колата към онзи стрелец. Молах се на всички богове, докато стигнах до теб и видях, че си добре. Можех завинаги да те загубя. Тази мисъл не ми дава покой.

— Аз съм по-корава от стари каубойски ботуши — прошепна Джоуди, невероятно щастлива от това, което ѝ говореше.

— И по-мека от коприна, където трябва. Ела тук. — Той я притисна към стената и започна да я целува с целия копнеж, сподавян от седмици. Когато тя простена, цялото му тяло затрепери от желание. — Убиваш ме!

— Моля?

Александър повдигна глава и погледна в изненаданите ѝ кафяви очи.

— Ти и представа нямаш... Не можеш ли да разбереш, когато един мъж умира от страст? — Изведнъж притисна бедра към нейните, за да подчертае думите си. Джоуди вдигна вежди и преглътна мъчително.

— Александър, аз всъщност само се шегувах, когато ти казах, че имам нощница, окичена с презервативи...

Той избухна в смях и с усилие на волята се отдръпна.

— Никога през живота си не съм се смял, както се смея с теб — каза с въздишка. — Но съм готов да ми отрежат ръката, ако мога веднага да легна на килима с теб.

Тя се изчерви повече от удоволствие, отколкото от страх.

— Може някой от нас да изтича до магазина — предложи колебливо.

— Не сега. Ала задръж тази мисъл, докато приключи със случая.

— Добре — засмя се Джоуди.

Александър захапа горната ѝ устна.

— Към девет сутринта ще те взема от работа — прошепна и вдигна глава. — И ще те закарам в Джейкбсвил.

— Ти наистина се тревожиш — изведнъж разбра тя и видя сериозното му изражение.

— Да, Джоуди, наистина се тревожа. Дръж си вратата заключена и не вдигай телефона.

— Ами ако си ти?

— В теб ли е още мобилният телефон, който ти бях дал?

— Да. — Тя го извади.

Той го отвори, включи го и провери батерията.

— Напълно е зареден. Остави го включен. Ако се налага да се обадя, ще звъня на този номер. И ти можеш да ми се обадиш, ако те е страх.

— Добре.

Александър я целуна за последен път, хвърли ѝ един загадъчен поглед и излезе. Джоуди заключи след него и остана неподвижна няколко секунди. Свят ѝ се виеше от неочакваните промени, които изведнъж настъпваха в живота и в кариерата ѝ. Александър се опитваше да ѝ каже нещо, но тя не разбираше точно какво. Дали искаше връзка? Със сигурност не можеше да мисли за брак, той мразеше самата мисъл. Ами ако искаше? Този въпрос я измъчва до сутринта, ала така и не намери отговор.

— Заминаваш за три дни, просто така? — избухна Броуди. Лицето му бе по-гневно, отколкото някога го бе виждала. — Как, по дяволите, ще се оправям без секретарка? Едно писмо не мога да напиша!

Ето го истинският мъж под фасадата, помисли си Джоуди, изненадана от първия си поглед към тъмната страна на Броуди. Никога не го бе виждала истински ядосан.

— Аз не съм просто секретарка — напомни му тя.

— О, по дяволите, пускаш писма и попълваш формуляри за заявки. Наречи го както искаш, това си е тъпанарска работа. — Присви

очи. — Всичко е заради това, което направи на Кара, нали? Уплашена си и бягаш.

Лицето ѝ пламна от гняв. Джоуди се изправи и му хвърли един поглед, от който би се разтопила и стомана.

— Ти щеше ли да се правиш на герой и да останеш, ако бяха насочили срещу теб пистолет? Чуй ме, Броуди, тези наркобарони не се интересуват кой умира, стига те да си получават парите. Загинаха две малки момченца, които не бяха направили нищо лошо, просто се бяха озовали между наркотрафиканта и майка си, която се опитваше да спре разпространението на наркотици в своя квартал. Кара е част от тази гнусна търговия и ако я защитаваш, ти също си част. — Той я зяпна. През всичките години, откак работеха заедно, тя никога не му бе говорила така. Джоуди грабна чантата си и прибра малкото лични вещи от бюрото си. — Не си прави труда да ми пазиш мястото. Напускам. В живота има много повече неща, отколкото да крепя самочувствието на мъж, който ме мисли за тъпанарка. И още нещо, Броуди. Ти и твоята приятелка-наркотрафикант можете да вървите по дяволите. С моята благословия!

Обърна се и излезе. Очакваше, че зад гърба ѝ ще се разрази пожар. Потресеното ахване на Броуди бе като музика за ушите ѝ. Александър бе прав, тук тя се пропиляваше. Щеше да намери нещо по-добро, бе сигурна.

На вратата едва не се сблъска с Филип Хънтър.

— Тръгвате ли си, госпожице Клейбърн?

— Тръгвам си.

— Прекрасно. Елате с мен. — Посочи с глава.

Тя тръгна след него, озадачена, защото никога досега не бе говорил с нея. Хънтър я заведе в заседателната зала и затвори вратата. Там бе другият мургав мъж, Колби Лейн, и самият собственик на корпорацията, Юджийн Ритър.

— Седнете, госпожице Клейбърн — покани я Ритър с топла усмивка. Сините му очи светеха под посребрените кичури коса.

Джоуди седна на един стол, стиснала вещите си пред гърдите.

— Господин Ритър... — започна тя, чудейки се какво ще прави сега. — Мога да ви обясня...

— Няма нужда — прекъсна я той. — Вече знам всичко. Когато тази история с наркотиците приключи, а Коб ме уверява, че ще

приключи скоро, по какъв начин бихте искали да се върнете и да работите за мен в област, в която уменията ви няма да се пропиляват? — Джоуди нямаше думи, просто го гледаше. — Филип иска да отиде да работи в нашия филиал в Аризона, а Колби Лейн ще го замести тук. Той знае за вашите компютърни умения, а Коб вече му е казал и за дарбата ви за разследвания. Как би ви харесало да работите при Колби като консултант по компютърната безопасност? Заплатата ви ще бъде добра и ще имате автономия в корпорацията. Недостатъкът е, че понякога може да се налага да пътувате до различните ни филиали, за да работите с Хънтър и с другите ни отговорници по сигурността. Това проблем ли е? — Тя поклати глава. Още се мъчеше да разбере какво става. — Добре. — Ритър потри ръце. — Тогава ще подготвим договора и когато се върнете, можете да го дадете на адвоката си да го прегледа и одобри. — Изведнъж стана сериозен. — Тук в близко бъдеще ще има много промени. Аз през повечето време седях в централата в Оклахома, оставях филиалите сами да се оправят и резултатът е почти убийствен. Ако Коб не беше съобщил на Хънтър, че склада се използва за прехвърляне на пратки с наркотици, може би щеше да се стигне до федерални обвинения за участие по непредпазливост в международната контрабанда на наркотици. Кажете на Коб, че съм му задължен за това.

Джоуди се усмихна.

— Ще му кажа. И, господин Ритър, много ви благодаря за тази възможност. Няма да ви подведа.

— Знам това, госпожице Клейбърн. — Той отвърна на усмивката ѝ. — Хънтър ще ви изпрати. Просто за всеки случай. Не че мисля, че имате нужда някой да ви пази — добави Ритър. — Не са много хората, които биха се хвърлили под куршумите, за да спасят някой друг.

Тя се засмя.

— Ако имах време да помисля, сигурно и аз не бих го направила. Все едно, нямам нищо против да ме придружат до портала. Ще взема такси до апартамента си.

— Ще поговорим отново — каза ѝ Ритър и се изправи. Бе висок и много елегантен в сивия си делови костюм. — Добре, Лейн, да вървим. Ще прегледаме за последен път склада.

— Да, сър — отзова се Лейн.

— Направо съм потресена — измърмори Джоуди, когато стигнаха до улицата. Там вече чакаше таксито, което бе повикала. Бе се обадила и на Александър да я чака в апартамента ѝ.

— Ритър вижда повече, отколкото хората си мислят — обясни ѝ със смях Хънтър. — Умен е и малко неща пропуска. Кажете на Коб, че и аз съм му задължен. Ние с жена ми напоследък си имаме други емоции. Наскоро разбрахме, че отново очакваме дете и умът ми не е толкова в работата, колкото би трябвало да бъде.

— Моите поздравления!

Той сви рамене:

— Аз нямам нищо против още едно момиченце, но Дженифър този път иска син. Исква да е близо до братовчедка си Данета, която също чака второ дете. Данета и Кейб Ритър, синът на стареца, имат син и този път искат дъщеричка. — Засмя се. — Ще видим на кой какво ще се падне. Междувременно вие отивайте направо в апартамента си и не спирайте никъде — нареди Хънтър, изведнъж станал сериозен. Погледна над покрива на таксито, видя нещо и кимна одобрително. — Коб ви е уредил охрана. Не, не се обръщайте. Ако някой се опита да ви нападне, карайте направо и оставете охраната да се справи.

— Добре. Ала не съм особено притеснена.

— И аз така видях онази нощ. Смела жена сте вие, госпожице Клейбърн. Ще бъдете добро попълнение в отдела по сигурността тук.

Тя засия.

— Ще се постарая. Благодаря още веднъж.

— Няма проблеми. Пазете се.

Той затвори вратата и проследи с поглед таксито. Охраната, тъмна кола без обозначения, потегли веднага и пое след таксито. Джоуди се улови, че ѝ се иска Кара и нейната група да се опитат да я нападнат. Не би имала нищо против тази жена да прекара повече време в затвора.

Александър я чакаше в апартамента. Той взе куфара, който си бе приготвила, и я откара до ранчото в Джейкъбсвил. Джоуди нямаше време да му разкаже за промените в своя живот. Пазеше това като изненада. Не се съмняваше в способностите си и самоувереността ѝ

имаше изненадващ ефект върху приятелката ѝ Марджи, която я посрещна на вратата.

Марджи я прегърна, ала очите ѝ бяха напрегнати.

— В теб има нещо различно.

— Тренирах.

— Разбира се, че тренираше — засмя се Александър. — Най-вече да засилва коли към мъже, въоръжени с картечници.

— Моля? — ахна Марджи.

— Ами те стреляха по Александър — обясни Джоуди. — Какво друго можеш да направя?

Братът и сестрата си размениха дълги сериозни погледи. Той кимна бавно и се усмихна. Тя засия.

— Какво става? — учуди се на глас Джоуди.

— Разменяме си мисловни съобщения — отговори дяволито Марджи. — Няма значение. Идваш тъкмо навреме да пробваш роклята за фламенко, която съм ти ушила за нашето празненство по случай Деня на Все светии.

— Деня на Все светии... — повтори неразбиращо Джоуди.

— Празненството е тази събота. Винаги го правим съботата преди Деня на Все светии, не помниш ли?

— Не бях усетила, че е дошло. Явно съм била по-заета, отколкото си мислех.

— Тя пише стихове за мен — съобщи Александър и тръгна нагоре по стълбите с багажа на Джоуди.

— Не пиша стихове за теб! — подвикна подире му Джоуди.

Той само се засмя.

— И ги четеш на сцената на ретро кафене в стил „битник“.

— Наистина ли? — изненада се Марджи. — Джоуди, трябва да ти дойда на гости в Хюстън, за да ме заведеш там. Обичам кафенета и поезия! — Поклати глава. — Не мога да си те представя да четеш стихове на сцена. Нито пък да засилваш коли към куршумите. — Бе шокирана. — Ти си се променила.

— Предполагам — кимна Джоуди.

Марджи импулсивно я прегърна.

— Още ли сме приятелки? Аз не бях добра приятелка, но ще се опитам. Вече мога да правя канапета! Вземам уроци. Сега можеш да

идваш на празненства, когато Джеси я няма, и аз няма да те карам да вършиш нищо.

Джоуди избухна в смях.

— Това трябва да се види!

— Ще го видиш в петък. Сигурно ще ми отнеме цял ден заедно с украсяването, и него ще направя сама. Дерек мисли, че се подобрявам с бясна скорост — добави тя и по страните ѝ изби лека червенина.

— Братовчедът Дерек тук ли е вече?

— Той всъщност не ми е истински братовчед, само по сватовство, макар че едва сега го разбрах. — Марджи я задърпа навън. — Има двама братя и те пътуват насам. Единият от тях има ранчо за животни, а другият е разведена мечка гризли.

— Моля?

Марджи изглеждаше разтревожена.

— Той е агент от Бюрото за опазване на природата. Преследва браконieri и хора, които се занимават с незаконен лов и други такива неща. Жена му го зарязала заради търговец на коли. Още преживява.

— Дерек близък ли е с тях?

— С онзи с ранчото. С мечката гризли не се виждат често, слава богу.

— Слава богу?

Марджи се изчерви.

— Мисля, че братовчедът Дерек иска да ми е много повече от братовчед.

— Крайно време беше — отбеляза Джоуди със закачлива усмивка. — Той е точно твоят тип.

Марджи направи физиономия.

— Ела в кухнята да видим какво има за ядене. Не знам за теб, но аз съм гладна. — Спря напред крачка. — Не го приемай погрешно, обаче защо Дерек и братята му идват, и защо ти и Александър сте тук по средата на седмицата?

— О, няма нищо, просто някой ще се опита да ме убие — отговори нехайно Джоуди. — Ала Александър без проблеми ще се справи с него, с помощта на Дерек и с усилията на Агенцията за борба с наркотиците и на неговата група.

— Ще се опита да те убие — кимна Марджи. — Точно така.

— Това не е шега — обади се Александър от вратата. Той влезе в стаята, придърпа Джоуди и нежно я целуна. — Трябва да вървя. Дерек е поел работата, а братята му ще пристигнат след час-два. Няма за какво да се безпокоите.

— Освен че може да те застрелят — отговори разтревожено Джоуди. Александър разтвори сакото си и ѝ показа пистолета. — Знаем. Ти си непобедим. Но се върни цял, а?

Той потърси очите ѝ и се усмихна нежно.

— Разбрахме се. До скоро. — Намигна на Марджи, хвърли един последен поглед към Джоуди и излезе.

— Как се променят хората — забеляза Марджи.

Ала Джоуди не я слушаше. Погледът ѝ още бе прикован към широкия гръб на Александър.

Тази вечер Александър и неговата група се срещнаха, за да съгласуват действията си и да обсъдят стратегията. Вече знаеха къде е Кара Домингес, кои са нейните хора и точно колко знае Броуди Ванс за операциите ѝ. Пазачът в склада на Ритър също бе свързан, но си мислеше, че е на свобода. Това, което не знаеше, бе, че Александър имаше съдебно нареждане за подслушване на кабинета му, и агентът, който отговаряше за тази работа, имаше интересна информация за доставка на наркотици, които още бяха скрити в склада. Никой не знаеше за тях, преди да започнат да подслушват. И пратката бе по-голяма и от тази, която току-що бяха заловили.

Номерът бе да се хванат престъпниците със стоката. Не бе достатъчно да се знае, че бяха свързани с това. Нужди бяха убедителни доказателства и факти, които да издържат в съда, за да свържат Кара с доставките на наркотици.

И точно когато Александър си мислеше, че бе заложил капана, Кара Домингес изчезна от лицето на земята. Пазачът на склада бе незабавно арестуван, преди да бе успял да избяга, ала по съвета на адвоката си нямаше какво да каже.

Когато отидоха в склада на Ритър заедно с Колби Лейн и Филип Хънтър, за да конфискуват пратката от наркотици, намериха кашони с резервни части за сонди. Дори и с помощта на кучета не откриха и

следа от липсващата пратка. И всички, свързани с Кара Домингес, изведнъж развиха амнезия и не можеха да си спомнят нищо за нея.

Единственото добро в цялата тази история бе, че операцията очевидно се бе преместила другаде и вече никой нямаше причини да убива Джоуди. Къде се бе преместила бе работа на Агенцията за борба с наркотиците да разбере. Александър бе сигурен, че Кенеди има пръст във внезапното изчезване на Кара и на доставката, но нищо не можеше да докаже. Единственото, което можеше да предприеме, бе да даде под съд Кенеди за предаване на секретна информация на известен наркотрафикант, и това можеше да го докаже. Подведоха го под отговорност за конспирация с цел разпространение на контролирани вещества, което на практика означаваше, че той вече нямаше да има никакъв шанс да работи в службите по сигурността, дори ако успееше да се спаси от дълъг срок затвор.

Александър се върна в ранчото в Джейкъбсвил в петък и завари Марджи и Джоуди в кухнята да правят канапета, докато Дерек и други двама мъже седяха край масата. Дерек опитваше от ролцата с кренвирши, докато един по-висок тъмноок мъж с гарвановочерна коса смазваше пушката си, а друг чернокос мъж със зелени като на Александър очи седеше и ги гледаше сърдито.

— Тя изчезна — съобщи тежко Александър. — Духна. Не можем засега да намерим и следа от нея, а пратката наркотици изчезна яко дим. Няма нужда да казвам, че изпитвам облекчение заедно с теб — каза на сияещата Джоуди, — но не е това, което исках да стане.

— Твоят човек отвътре се е провалил — заяви зеленоокият непознат с дълбок басов глас.

— Не съм имал човек отвътре, Зик — възрази Александър и седна до другите. — Там е работата.

— Не му обръщай внимание — посъветва го другият непознат. — Той е свършен. Той никога не губи дело, никога не пропуска изстрел. И може да готви.

Зик го стрелна с поглед.

— Би могъл да вземеш някой и друг урок по стрелба, Джошуа. Ти дори мишената не улучваш.

— Вярно е — съгласи се веднага Дерек. — Веднъж се опита да улучи една змия и свали пощенската кутия.

— Когато искам, мога да улуча това, в което се целя — заяви намусено Джошуа. — Мразех проклетата пощенска кутия. Нарочно я свалих.

Братята му едва не се изтъркаляха на пода от смях. Джошуа въздъхна и си наля още една чаша кафе.

— Както разбирам, качвам се обратно на самолета за Оклахома.

— А аз за Уайоминг — кимна Зик.

— Аз пък имам родео в Аризона — додаде Дерек. — Слушайте, защо да не разпродадем всичко и да се преместим тук? В Тексас има много ранчота. Всъщност мисля, че без много усилия можем да намерим някое наблизко.

— Бихте могли — намеси се Александър и също си наля кафе, като използва възможността да разроши русата коса на Джоуди и да ѝ се усмихне нежно. — Чух, че ранчото на стария Джейкъб отново се продава. Този тип от Изтока, който го беше купил, само дето не е изгубил и ризата си на фондовия пазар. Лошо няма, той и без това не разбираше кой знае колко от коне.

— Това ферма за коне ли е? — попита заинтригувана Джоуди.

Александър кимна:

— Арабски коне за разплод и две жребчета за състезания. Мечтата му беше един ден да вкара кон в дербито в Кентъки.

— Защо се е отказал?

— Ами първо, защото нищо не разбираше от коне. Не приемаше съвети от никой, който разбира, само четеше една книга. Беше решил, че ще може да го направи сам. Това беше преди за пръв път да го изритат от обора.

— Аз не си падам по коне — изръмжа Зик. — И работя в Уайоминг.

— И без това сте малко закъснели — намеси се Марджи, ала гледаше с нова настойчивост към Дерек. — Чухме, че един от братята на Кеш Грайър е дошъл да го оглежда. Очевидно ги интересува.

— Грайър има братя! — възкликна Джоуди. — Колко?

— Трима. Доста време са били в обтегнати отношения, но се опитват да се сдобрят. Изглежда, че ранчото ще ги събере достатъчно близо до Кеш, за да се опитат да излекуват разрива си.

— Той е лош човек — обади се Дерек.

— Поддържа примирието — защити го Александър. — И прави живота в града интересен. Особено напоследък.

— Какво става напоследък? — поинтересува се Дерек.

Александър, Джоуди и Марджи си размениха съзаклятнически погледи.

— Няма значение — отговори Александър. — Има и други имения, ако наистина ви интересува. Може да се отбиете в някоя от агенциите за недвижима собственост и да прелистите брошурите им.

— Той никога няма да напусне Оклахома — кимна Дерек към Джошуа. — А Уайоминг е единственото място, което е достатъчно рядко населено, за да се харесва на нашата семейна мечка гризли. — Погледна към Марджи и се усмихна. — На мен обаче ми трябва само временна оперативна база, тъй като повечето време съм на път. Може да си купя някоя къщурка наблизко и да идвам да правя серенади на Марджи, когато съм в града.

Марджи се засмя, ала се бе зачервила от вълнение.

— Би ли могъл да го направиш сега?

— Разбира се, ти си решила да правиш кариера като моден дизайнер.

— А ти си чупиш костите и си разтягаш мускулите в родеото.

— Някой ден може и да намерим някакви допирни точки — отговори Дерек.

Марджи само се усмихна.

— Ще останете ли всички за моето празненство за Деня на Все светии? — попита тя братята.

Зик допи кафето си и се изправи.

— Аз не ходя по празненства. Извини ме. Трябва да се обадя на авиокомпанията.

— Идвам след теб — допълни Джошуа и тръгна след брат си с извинителна усмивка.

— Е, доколкото разбирам, оставам само аз — заключи Дерек. — Как мислиш, Марджи, дали мога да взема назаем един костюм от Алекс и да се маскирам като университетски професор?

Тя избухна в смях.

Александър хвана Джоуди за ръката и я изведе от кухнята.

— Къде отиваме?

— На разходка, след като вече никой не стреля по нас — отговори той и сплете пръсти в нейните.

Изведе я през входната врата и тръгнаха покрай къщата, край дългите огради, зад които държаха добитъка.

— Кога трябва да се връщаш на работа? — попита я неохотно.

— Точно този въпрос не го обсъдихме — обясни тя със загадъчна усмивка, защото Александър не знаеше на каква работа щеше да се върне. — Но предполагам, че ще е съвсем добре, ако се върна следващата седмица.

— Все си мисля, че Броуди Ванс по някакъв начин е забъркан в това — обърна се той към нея. — Още не мога да го докажа, ала съм сигурен, че не е толкова невинен, колкото се преструва.

— И аз така мисля — съгласи се Джоуди, с което го изненада. — Между другото — добави тя, — преди да дойда тук, напуснах работата си.

— Напуснала си? Браво! — възкликна Александър и силно я прегърна. — Гордея се с теб.

Джоуди се засмя и отвърна на прегръдката му.

— Недей толкова да се гордееш. Продължавам да работя за господин Ритър, но в съвсем друга област.

— Какво ще правиш?

— Ще работя с Колби Лейн като консултант по компютърната безопасност.

— Ами Хънтър?

— Той се връща в Аризона с жена си. Очакват второ дете и мисля, че точно в момента не искат толкова много вълнения. Така че Колби Лейн поема сигурността. Господин Ритър каза, че може да ми се наложи понякога да пътувам, ако има проблеми, ала няма да е често.

Александър я гледаше внимателно.

— Ако е само от време на време и не за дълго, няма проблеми. Ти ще се справяш добре със сигурността. Старият Ритър не е толкова глупав, колкото мислех. Радвам се, че още държи под око компанията. Колби Лейн ще кара хората от охраната да стоят на нокти също толкова добре, колкото и Хънтър.

— Мисля, че Хънтър е ядосан, задето Кара е успяла да влезе в паркинга на гаража — сподели Джоуди.

— Ядосан е. Но това можеше да се случи на всеки. Мисля, че Броуди Ванс е нашата въпросителна. Трябва да бъде следен. И не, не можеш да предложиш ти да го правиш. Нека Лейн си организира собствено наблюдение. Ти се захващай за работата, която ти се предлага, и престани да си пъхаш носа навсякъде.

— Това ми харесва! — възкликна тя. — И кой ме научи да си пъхам носа не където ми е работата, като ме прати да слагам бръмбари под хорските маси в кафенетата?

Той сериозно се вгледа в нея.

— Ти се справи прекрасно. Гордея се с теб. Винаги съм мислил, че можем да работим заедно.

— Ние наистина работихме заедно, нали?

Александър отметна кичурите коса от бузата ѝ.

— Имах предвид друга възможност за сътрудничество — каза той и се наведе към устните ѝ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво сътрудничество? — прошепна Джоуди в устните му. — То включва ли пистолети и брѳмбари?

Той се усмихна.

— Повече си мислех за профилактика...

Докато тя се опитваше да осмисли това странно изявление и да реши дали да го срита, или да го целуне, унесѳт им бе прекѳснат от силен глас:

— Джоуди! — викаше Марджи. — Кѳде си? — Александѳр вдигна глава. Изглеждаше сѳщо толкова замаян, колкото тя се чувстваше. — Джоуди! — извика Марджи още по-настойчиво.

— Идвам! — изкрещя в отговор Джоуди.

— Сестрите са такава напаст — въздѳхна той.

Тя му се усмихна:

— Сигурна сѳм, че се е случила някаква малка беда, с която само аз мога да се справя.

— Вѳрви — засмя се Александѳр. — Но довечера си моя — добави с дѳлбок и дрезгав глас.

Джоуди се изчерви и понечи да възрази, ала Марджи отново се развика, така че се затича кѳм кѳщата.

Той гледаше жадно Джоуди, която слизаше по стѳлбите точно преди пѳрвите гости да започнат да пристигат следващата вечер. Бяха прекарали деня заедно, обикаляха из ранчото и разговаряха. Нямаше повече физически контакти, но между тях имаше една нова близост, която всички забелязваха.

Русата дѳлга коса на Джоуди бе разпусната. Бе с червена рокля с набори и голи рамене, с високи токчета и повече грим, отколкото обикновено си слагаше. Бе поразителна. Александѳр само поклати глава. Очите му я поглѳщаха, докато слизаше по стѳлбите.

— Ти може да си десертът — прошепна ѝ той, когато стигна до него.

— Ти също — отговори тя, гледайки го с възхищение. — Ала ти дори не носиш костюм.

— Нося — възрази Александър. — Маскиран съм като държавен служител.

— Александър!

Той се засмя и хвана ръката ѝ.

— Аз изглеждам по-добре от Дерек. Той се е маскирал като родео каубой с шпори, износени ботуши и тока, голяма колкото подметката ми.

— Ще изглежда автентичен.

— Аз също, нали? — усмихна се Александър.

Джоуди въздъхна. Харесваше го как изглежда.

— Предполагам, че наистина приличаш на държавен служител. Марджи казва, че ще има голяма тълпа.

— Няма да има никой, освен нас двамата, Джоуди — каза той тихо.

Заради начина, по който я гледаше, тя почти му повярва.

— Мисля, че Марджи се чувства по същия начин с Дерек — каза Джоуди. — Жалко, че братята му не останаха.

— Те не си падат по купоните. Както и ние всъщност. — Тя кимна. Очите ѝ потърсиха неговите. Бе замаяна от промяната в отношенията им. Сякаш всички спорове през последните години бяха се разпилели като прах. Чувстваше се нова, млада, на върха на света. И ако съдеше по изражението му, Александър се чувстваше по същия начин. Той погали лицето ѝ с поглед. — Какво мислиш за кратките годежи? — попита неочаквано.

Джоуди бе сигурна, че това бе риторичен въпрос.

— Предполагам, че зависи от хората. Ако се познават много добре...

— Познавам те по-дълго, отколкото която и да било друга жена в живота ми, освен сестра ми — прекъсна я Александър. — Искам да се ожена за теб, Джоуди. — Тя отвори уста, но от нея не излезе и звук. От потрес бе загубила дар слово. Той се намръщи. — Мислех си, че може да ти дойде като шок. В момента нищо не можеш да ми отговориш — добави спокойно и я хвана за ръката. — Помисли си малко. Да отидем

при гостите и да прекараме нощта в танци. После ще те попитам отново.

Джоуди тръгна с него, без да възразява, ала бе сигурна, че ѝ се бе счуло. Александър не бе семеен тип мъж. Може би временно си бе загубил ума от тревоги заради незавършения си случай. Но не приличаше на умопобъркан, а и начинът, по който стискаше ръката ѝ, и начинът, по който я гледаше, бяха убедителни.

Не само това, не бяха само очите му. Кири не дойде, ала на празненството имаше много други красиви жени, а той не удостои никоя от тях с повече от един поглед. Танцуваше само с Джоуди и я държеше толкова близко, че хората, които ги познаваха, започнаха открито да говорят за промяната в техните отношения.

— Хората ни гледат — прошепна тя, когато довършиха един танц и започнаха следващия.

— Нека гледат — отвърна Александър дрезгаво и очите му се спуснаха към сочните ѝ устни. — Радвам се, че работиш в Хюстън, Джоуди. Няма да трябва да си намирам оправдания, за да идвам до Джейкъбсвил да те виждам.

— Ти никога по-рано не си ме харесвал.

— Никога по-рано не съм бил толкова близък с теб. Цял живот се опитвам да забравя каква беше майка ми — призна той. — Тя ми нанесе емоционални рани, които още не са зараснали. Винаги съм се държал на безопасно разстояние от жените. Всъщност мислех, че и ти си на безопасно разстояние — добави с усмивка. — А после започнах да излизам с теб по работа и паднах в собствената си клопка.

— Наистина ли? — учуди се Джоуди.

— Внимавай — прошепна Александър. — Аз съм страшно сериозен. — Наведе се и докосна устни до нейните. — Прекалено е късно за заден ход. Няма да те пусна.

Пръстите му се свиха. Тя ахна тихо от интимността на контакта. Усецаше глада в него. Собственото ѝ тяло започна леко да вибрира, когато осъзна колко бе податлива.

— Ти внимавай — отвърна също шепнешком Джоуди. — Аз направо горя. Ако продължаваш така, може да се озовеш изнасилен на пода на някой килер.

— Ако това е обещание, води ме в килера — съгласи се той не съвсем на шега. Тя се засмя. Александър не. Ръката му я стисна още

по-силно и той тихо изръмжа в ухото ѝ. — Какво мислиш за приставането?

— Моля?

Александър вдигна глава и се вгледа в очите ѝ с мрачна настойчивост.

— Приставане. Ти се качваш на една кола, бягаш в Мексико наред нечие празненство за Все светии и се жениш. — Привлече я по-близо към себе си. — Дори в тази страна женят. Можем да стигнем до летището за около шест минути, а след час вече ще летим.

— Закъде? — попита Джоуди объркано.

— Някъде в Мексико. Можем да се оженим отново в Джейкъбсвил, когато поискаш.

— Защо тогава тази вечер да ходим в Мексико? — Ръката му се плъзна надолу по тялото ѝ и той придърпа бедрата ѝ към своите с поглед, който я накара да се изчерви. — Това не е причина така изведнъж да ходим в Мексико — отговори тя, докато тялото ѝ заповядваше на съзнанието ѝ да млъкне.

— Ти така си мислиш. — Изражението му бе красноречиво.

— Ами ако кажа да? — избухна Джоуди. — Може да се окажеш вързан за мен за цял живот, докато всичко, което искаш, е моментно облекчение. А като говорим за облекчение, горе има спалня...

Александър спря да танцува. Лицето му бе сериозно.

— Каж ми, че нямаш нищо против да скочиш с мен в леглото, Джоуди — предложи предизвикателно. — Каж ми, че изобщо няма да те мъчи съвестта.

Тя въздъхна.

— Бих искала...

— Обаче родителите ти не са те възпитали така — довърши той вместо нея. — Всъщност и баща ми беше такъв — добави тихо. — Беше старомоден и аз съм като него. Дори не съм имал толкова много жени, ако искаш да знаеш. А в момента ми се иска да не бе имало нито една.

— Това е най-милото нещо, което можеше да кажеш — прошепна Джоуди и привлече лицето му, за да може да го целуне.

— Но е вярно. — Отвърна на целувката ѝ, много леко. — Избягай с мен. Още сега!

Беше лудост. Сигурно си бе изгубил ума. Ала изкушението да го заведе пред олтара, преди да бе размислил, бе по-силно от всичко. Изведнъж я обзе същата възбуда, каквато виждаше на неговото лице.

— Но ти си толкова разумен!

— Още утре сутринта ще бъда пак разумен — обеща Александър. — Тази вечер просто живея. Вземи си палтото и не казвай на никой къде отиваме. Ще измисля нещо да обясня на Марджи.

Тя погледна към другия край на стаята, откъдето Марджи ги гледаше и шепнеше на Дерек нещо, което го размиваше.

— Добре. И двамата сме луди, ала няма да споря с теб. Кажи й каквото искаш — съгласи се Джоуди и се втурна към стълбата.

Той я чакаше на входната врата. Изглеждаше ядосан.

— Какво става? — попита тя и сърцето ѝ почти спря. — Размисли ли?

— За нищо на света! — Хвана я за ръката, измъкна я от вратата и бързо затвори зад тях. — Марджи е прекалено умна. Или пък Дерек.

— Нищо не можеш да скриеш от Марджи — засмя се с облекчение Джоуди, докато тичаха към гаража.

— Или от Дерек — допълни Александър.

Отвори с дистанционното и допря показалец до лазерната ключалка на колата. После я погледна колебливо.

— Аз съм готов, ако и ти си готова. Но ако не искаш, все още можеш да се откажеш.

Тя поклати глава. Очите ѝ бяха замечтани.

— Ти може никога вече да не си в такова настроение.

— Много смешно. — Издърпа я в колата и след минути вече се носеха към летището.

През целия полет се държаха за ръце и правеха планове. Пристигнаха със затаен дъх в Ел Пасо, Александър взе кола под наем и поеха към границата. Така сияеха и двамата, че митничарят веднага разгада намеренията им.

— Обзалагам се, че сте тръгнали да се жените — заяви той с широка усмивка и им върна паспортите. — Буена суерте. И карайте внимателно.

След кратък разговор с един полицај на светофара намериха малка църква и свещеник, който се съгласи да извърши церемонията. Джоуди взе назаем от жената на свещеника едно песо за късмет и ѝ дадоха малко букетче изкуствени цветя, което да държи, докато бяха произнесени — на испански — думите, които ги направиха съпруг и съпруга.

Александър ѝ превеждаше и когато накрая свещеникът ги обяви за мъж и жена, извади от вътрешния си джоб халка и я сложи на ръката ѝ. Бе ѝ съвсем точна, красив релефен златен пръстен, който тя познаваше. Преди много години си го бе харесала, когато двете с Марджи бяха гледали един бижутериен магазин, мечтаейки за женитба в далечно бъдеще. От време на време минаваше покрай магазина, за да види дали е още там. Явно Марджи бе казала на Александър за него.

Подписаха документите, Александър плати на свещеника и се качиха пак на колата с удостоверение за брак.

Джоуди гледеше халката и съпруга си с широко отворени очи.

— Трябва да сме луди — отбеляза тя.

Той се засмя.

— Не сме луди. Много сме разумни. Първо бягаме, после изкарваме един меден месец, накрая правим една нормална сватба с Марджи и с приятелите си. — Погледна я със светнали очи. — Каза, че няма нужда да се връщаш на работа преди другата седмица. Ще си изкараме медения месец, преди да се върнеш.

— Къде точно си представяш медения месец? — попита Джоуди.

Три часа по-късно тя лежеше прегърната с Александър в огромното легло в сенките на обляния в лунна светлина Мексикански залив. Под прозореца се чуваха разбиващите се в брега вълни.

— Като бонбон си — прошепна той в корема ѝ.

— Никога не си казвал, че съм сладка.

— Винаги си била сладка, само не знаех как да го кажа. Всеки път, когато се доближа до теб, настръхвам.

Джоуди ахна от топлия натиск на устните му. Пръстите ѝ се вплетоха в гъстата му черна коса.

— И това беше взаимно. — Привлече устните му към гърдите си. — Много хубаво — прошепна несигурно.

— И все по-хубаво ще става. — Намери я по нов и неочакван начин. Тя понечи да възрази, ала устните му се спуснаха върху нейните разтворени устни в същия момент, в който движенията му направо я повдигнаха от леглото на гребена на пулсираща вълна от удоволствие.

— Това ти хареса, нали? — прошепна в устните ѝ. — А това? — Джоуди извика. Устните му погълнаха звука, а кракът му се вмъкна между бедрата ѝ. Целуваше я страстно, докато стройните му хълбоци се наместиха между бедрата ѝ и тя го почувства в интимност, която още не бяха споделяли. Александър усети как тялото ѝ подскочи, опитвайки се несъзнателно да се предпази, но устните му успокояваха нейните, ръцете му я галеха и я уговаряха да приеме бавното сливане на телата им. Тя впи пръсти в гърба му със смесица от страх и възбуда. — Няма да боли дълго — обеща той, езикът му разтвори устните ѝ и Александър започна един бавен ритъм, който я издигаше все по-високо. — Ето, това е — прошепна отново в нетърпеливите ѝ устни. — Ела към мен и намери ритъма, който ти трябва. Това е... Това е! — Бе изненадана, че той нямаше нищо против да я остави да опитва, че иска да ѝ помогне да го почувства. Бе чувала от бивши приятелки страшни истории за първи брачни нощи. Тази не бе такава. Бе намерила мъж, който искаше страстно участие, не пасивно приемане. Джоуди се размърда и Александър се засмя от удоволствие, защото търсещото ѝ тяло се движеше под него, канеше го, предизвикваше го, провокираше го. И той извървя с нея всяка стъпка нагоре по стълбата, която водеше и двамата към върха. Извика в ухото ѝ, а тя се вкопчи в него, трепереца от изживяването, което надминаваше и най-дивите ѝ мечти. — Сега вече знаеш — прошепна Александър и целуна клепачите ѝ.

— Вече знам — промълви Джоуди, сгуши глава в мокрия му врат и се притисна към него, докато двамата бавно се спуснаха отново на земята.

— Обичам те, бибчо — каза той нежно.

Обля я вълна на радост.

— И аз те обичам.

Александър я сгуши в тялото си и се прозя. Унесоха се в топъл сън, а под прозореца океанът мъркаше като мокро котенце.

— Хей — чу Джоуди гласа му в ухото си. После долови аромата на кафе, гъсто, черно и вкусно.

Очите ѝ не се отвориха, ала главата ѝ се насочи към миризмата.

— Реших, че това става за закуска. Любимите ти орехови вафли с бекон.

Тя отвори очи.

— Ти помниш!

— Знам какво ти харесва. — Той сви устни. — Особено след снощи.

Джоуди се засмя и се измъкна от леглото с комбинезона, който си бе донесла, защото бе прекалено рано да спи без нищо. Още се срамуваше от него.

Александър бе напълно облечен, чак до обувките. Огледа я с одобрение от босите крака до разрошените коси.

— Изглеждаш чудесно така. Винаги съм го знаел.

— Откога по-точно? — подразни го тя и се разположи на масата до прозореца. — Отпреди да ме обвиниш, че съм лепка или от по-късно?

— Уф! — простена той.

— Няма значение, прощавам ти — каза великодушно Джоуди и в очите ѝ блеснаха дяволити пламъчета. — Никога не бих могла да се сърдя на мъж, който е толкова добър в леглото.

— Само като си помислиш, че снощи бях доста въздържан от уважение, че ти беше за пръв път. — Тя ахна. — Помисли си за възможностите. Ако не си много уморена от снощи, по-късно може да пробваме някои от тях.

— По-късно?

— Мислех си да те поразведа из града да се изфукам с теб — обясни Александър и разгъна салфетката си. — Има разни интересни неща за гледане. — Джоуди отпи от кафето, като се помъчи да не обръща внимание на тялото си, което доста недвусмислено ѝ напомняше как би желало то самото да прекара деня. Той я наблюдаваше с разбиране. — От друга страна — отбеляза, като ухапа една палачинка, — ако те мързи, можем просто да се излежаваме и да слушаме океана, докато...

Ръката ѝ замръзна над вафлата.

— Докато?

Александър се усмихна. Тя се разсмя. Интимността бе нова и вълнуваща. Джоуди набързо излапа вафлите и бекона, после скочи от масата и буквално се хвърли в ръцете му. Той много се гордееше със самообладанието си, защото почти стигнаха до леглото.

Три дни по-късно, изтощени, но не от разходки и разглеждане на забележителности, те се довлякоха до ранчото с чанта, пълна с подаръци за Марджи — раковини, кошнички, една красива лятна рокля и карамелени бонбони.

— Трябва да направите сватба и тук — съобщи им Марджи. — Докато не се ожените и в Джейкъбсвил, никой тук няма да повярва, че сте мъж и жена.

— Нямам нищо против — съгласи се Александър. — Обаче няма аз да уреждам сватбата.

— Можем ние с Джоуди да се заемем с това.

— Но аз трябва да се връщам на работа — възрази Джоуди и се приближи да ѝ подаде чантата и да я прегърне. — Още не съм ти казала за новата си работа!

— А за новия си съпруг? — възмути се Александър. — Ще ме изоставиш ли?

Тя го погледна дяволито.

— Не трябва ли да поговориш с някой за нещата в ранчото? Марджи дори не знае, че си сменям работата.

— Само за това стават съпрузите — въздъхна той. — Жениш се за една жена, а тя бяга и те оставя да клюкарстваш с някоя нейна приятелка.

— Със зълва ми, ако нямаш нищо против — поправи го с усмивка Джоуди. — След малко ще направя един хубав ябълков сладкиш, Александър.

— Добре, приемам подкупи — призна той. — Ала сега, след като вече сме женени, не можеш ли да ме наричаш някак по-малко официално?

Тя се замисли.

— Скъпи...

Александър я погледна със странно изражение, усмихна се, сякаш не можеше да се сдържи, и изрева като тигър. Излезе през

задната врата, докато двете с Марджи още се смееха.

Джоуди се премести на новата си работа малко притеснена заради това, което бе наприказвала на Броуди Ванс. Но той се държеше сърдечно, сякаш никога не си бяха разменяли остри думи. Продължаваше да не се чува нищо за Кара Домингес, нито за нейните съучастници. Продължаваше да липсва една пратка наркотици, която трябваше да е някъде в склада, ала охраната и полицейските служители, които дежуреха, гарантираха, че наркотрафикантите не могат да припарят до склада, за да я намерят.

Един от съперниците в бизнеса на Кара бе арестуван след престрелка за наркотици в Хюстън. Александър разказа за това на Джоуди точно преди медиите да съобщят, и я увери, че организацията на Кара ще е следващата в списъка на неговия отдел.

Междувременно Джоуди учеше тънкостите на компютърната сигурност и с благословията на Александър се върна в училище, за да довърши образованието си и да получи диплом. Марджи ѝ дойде на гости, когато с местна модна компания уреждаше ревю на новите си модели в един универсален магазин, в който Кири не работеше.

Александър работеше до по-рано и разпределяше задачите между подчинените си, за да можеше да си е у дома, когато Джоуди бе там. Купиха си малка къща в предградията на Хюстън. Марджи предложи да помогне на Джоуди с подреждането. Тя още се чудеше на промяната у най-добрата си приятелка, която сега бе независима, силна и с желание за работа.

Още го имаше ретро кафенето, разбира се, и една вечер ѝ се обади собственикът, Джони. Джоуди подскочи от радост и изтича да каже на Александър.

— Издателят иска да отпечата моите стихове! Исква да ги включи в антология на тексаската поезия. Не е ли страхотно?

— Страхотно е — съгласи се той и се наведе да я целуне. — Кажи ми сега истината. За мен са, нали?

— Да, за теб са — въздъхна тя. — Но се боя, че това ще е единственото томче, което ще издам.

— Така ли? Защо?

Тя ухапа ухото му.

— Защото това, което прави хубавата поезия, е нещастieto. И то точно между нас двамата — добави, като плъзна ръка към копчетата на ризата му. — Прекалено съм щастлива, за да пиша някога отново добра поезия.

Александър насочи ръката ѝ, усмихвайки се загадъчно.

— Имам намерение да те държа все така — прошепна в ухото ѝ.

И го направи.

Издание:

Даяна Палмър. Опасна клопка
ИК „Коломбина прес“, София, 2005
Американска. Първо издание
Редактор: Людмила Харманджиева
ISBN: 954-706-131-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.